

Dinci-gericiliğin faşist saldırılarına karşı

Fiili-meşru mücadele!

AKP korku içindedir, zira son birbuçuk yıldır yüreğini ağzına getiren bir toplumsal çalkantı atmosferiyle karşı karşıyadır. Her olay toplumsal bir patlama sebebi olmaya adaydır. Bu durum dinci-gerici iktidarı alabildiğine saldırganlaştırmakta ve her türlü ölçüyü bir yana bırakmaya itmektedir. Onun korkularını gerçeğe çevirmek içinse, sandık hesapları, meclis düelloları değil, ekseninde işçi sınıfının olduğu devrimci kitle mücadeleleri gerekiyor. Ayrıca unutmamalı ki özgürlük ve demokrasinin alanını, burjuva yasalarındaki maddeler değil, işçi ve emekçi kitleler ile tüm ezilenlerin militanca yürüttüğü fiili-meşru mücadeleler belirler. » s.2

Özgecan'ın hesabını sormak için örgütlü mücadeleye!

Mersin'de genç bir kadın Özgecan Aslan tecavüz edilerek, katledildi. Özgecan korkunç bir vahşetle öldürüldü, sonrasında yakıldı. Nasıl bir düzende yaşadığımızın son resmi bu oldu.

Özgecan'ın katli şahsında kapitalist toplumun gözeneklerine işlenen vahşetin ne denli korkunç boyutlarda yaşandığını bir kez daha gördük.

Bu sefer öfkemiz sokağa taşarak eyleme dönüştü. Binlerce insan tecavüzlere ve kadın katliamlarına karşı sokağa çıktı, tepkilerini haykırdı.

s.5

• EKK: 8 MART'TA
• MÜCADELE
• ALANLARINA!
• Emek sömürsüne,
• baskıya,
• şiddete ve
• gericiliğe
• karşı direnişe,
• özgürlüğe!

s.25

Dinci-gericiliğin faşist saldırılarına karşı fiili-meşru mücadele!

6-8 Ekim Kobanê eylemlerinden sonra gündeme getirilen “İç Güvenlik Paketi” geçtiğimiz hafta meclis genel kurulunda görüşülmeye başlandı. Dinci-gerici partinin açıklamalarına göre meclis genel kurulu 19-27 Şubat ile 2-6 Mart tarihleri arasında paketi görüşmeye devam edecek.

Dinci-gerici iktidarın yasayı çıkarmak konusundaki kararlılığı, en yetkili isimleri tarafından her vesileyle dile getirilmişti. AKP'nin yasayı çıkarmak konusundaki gözü dönmüşlüğü 17 Şubat'taki kapalı oturumda HDP ve CHP'li vekillere yönelik saldırılarıyla bir kez daha görüldü. Sözde milletin olan mecliste görüşmelerin millete kapalı tutulması, yasanın “aziz millete” ne getireceğini gösteriyor zaten. Tabii 5 milletvekilinin yaralandığı son saldırı, kapalı oturumun gerekçelerinden birini de açığa çıkarttı. Her ne hikmetse bu kez MHP gibi bir koltuk değneğinin desteğini bile alamadığı bir yasayı çıkarmak için, mecliste şiddet de dahil her yolu kullanmak için en uygunu kapalı oturumdu.

“İç güvenlik”ten kasıt faşist baskı ve polis rejimini yoğunlaştırmaktır

Bilindiği gibi paket, başta devrimci kitle eylemleri olmak üzere her türlü toplumsal muhalefete karşı devlet terörü ve faşist baskıyı yasal zırha büründürmeyi amaçlıyor. Örneğin gösterilere taş, sopa, sapan, demir bilye ile havai fişek, yakıcı, yaralayıcı maddelerle katılanlara veya yüzlerini bez ve benzeri unsurlarla tanınmayacak biçimde kapatanlara 2.5 yıldan 4 yıla kadar hapis cezası öngörülüyor. Pakette, molotof silah olarak kabul ediliyor ve molotof atanlara karşı polise silah kullanma yetkisi tanınıyor.

Polise tanınan haklardan bir diğeri de toplumsal olayları önlemek için kişilerin buldukları yerden geçici olarak uzaklaştırabilmesi veya bir yere girmelerinin engellenmesi. Toplumsal olaylar sırasında alınan tedbirlere uymayanlara ise 3 aydan 1 yıla kadar hapis cezası öngörülüyor. Geçmiş örnekleri 1 Mayıs'ta görülen fiili OHAL'ler ve sokağa çıkma yasakları böylece yasal zırha kavuşturulmuş olacak.

Ayrıca polise yalnızca savcı veya hakim değil, kaymakam ve vali gibi mülki idare amirleri de arama izni verebilecek. Pakette polis okulları ve jandarma ile ilgili yer alan düzenlemeler ise AKP'nin düzen koluğunda tam kontrol isteğinin bir yansıması.

Koltuk değneğinin muhalefeti

Düzenin faşist partilerinden MHP'yi ürküten, elbette toplumsal mücadeleye karşı olan maddeler değil, özellikle AKP'nin tam denetimindeki mülki amirlere tanınan yetkiler ile kolluk güçlerinin tam kontrolü konusundaki düzenlemelerdir. Her zaman olduğu gibi AKP'ye muhalefeti Kürt düşmanlığı üzerinden yapan MHP'nin grup başkanvekili, “Derdinin molotof ise ki biz de bunu destekliyoruz. Demir bilye peki bakır olduğu zaman ne olacak? Bunlarla

ilgili MHP olarak bunlara tam destek veriyoruz ama bunlar ekseninde sen kalkıp bizi izleme ve dinlemeyi meşrulaştırarak, vatandaşların gözaltına alınmasına, insanın hürriyetini kısıtlayan ceberut korku devleti oluşturan bu devlet yönetim anlayışına karşı hukuk devletini savunuyoruz” diyerek bunu açıkça itiraf ediyor. Yani korkuları kendileriyle ilgili. Yoksa “aziz milletin” zapturapt altına alınmasını en az dinci-gerici partinin gerçek şefi Erdoğan kadar istiyorlar.

Dinci-gericiliğin “demokratikleşme” maskesinin sonu

AKP iktidarının yasayı çıkarmak konusunda gözünü kan bürüyecek derecede kararlılık sergilemesi, yalnızca despotik genetiğinden kaynaklanmıyor elbette. Dinci-gerici parti, zamanında ve iktidarlaşmanın kritik evrelerini başarıyla tamamlaması için gerekli uzun bir süre boyunca “demokrasi” balonları şişirmekten de geri durmadı. Seçimleri kazandığı ilk dönemde “AB'ye uyum, demokratikleşme, açılım” gibi yalanlar eşliğinde düzenin ihtiyaç duyduğu faşist baskı ve zorbalık yasalarını peşpeşe çıkarmıştı.

Bütün bunlar solun önemli bir kesiminin gözlerini bile kör edebilmiş, yanlısamalar yaratabilmişti. Rejim içi dalaşmada 2007'den itibaren girilen kritik evreden sonra bile devam eden bir körleşmeydi bu. Şimdinin düşman ikizleri fetullahçılar ile tayyipçilerin gerici koalisyonunun, derin devleti ele geçirme ya da yeniden yapılandırma manevraları olarak gündeme gelen Ergenekon benzeri operasyonları, gözle inen perdenin iyice kalınlaşmasını sağlamıştı. Öyle ki AKP iktidarı 2007'de PVSK'yı yenileyip polisin tasmalarını gevşettiği, polisin cinayet işleminin yolunu iyice düzlediği, polis devleti uygulamalarında geçmişe rahmet okutacak bir sürecin önünü açtığı halde yıllarca “demokratikleşme, açılım, çözüm” iradesi olarak görüldü.

Dinci-gericiliğin körleştirici perdesini, ancak 2013 Haziran Direnişi yırtabilirdi. Üstelik sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada da...

AKP'nin çaresiz despotizmine yasal zırh

Haziran Direnişi nedeniyle, dinci-gerici iktidarın tüm sahte maskeleri bir yana bırakıp özündeki faşizmi, zorbalığı, despotizmi önplana çıkarmasından başka bir çaresi kalmadı. 12 yıllık iktidarı boyunca ekonomide yarattığı yıkımların, sosyal ve kültürel yaşamda gerçekleştirdiği gerilemenin, siyasal planda sergilediği despotizmin biriktirdiği tepki, toplumun önemli bir kesiminde sürekli bir hareketliliğe dönüştü. AKP iktidarı, hiçbir alanda esneme payı kalmadığı ölçüde, daha pervasız, şiddetli, acımasız ve maskelenmemiş zorbalıkla gücünü ve mevzilerini korumaya çalışıyor.

“İç Güvenlik Reform Paketi” son yıllara damgasını vuran bu zorbalığa yasal kılıf oluşturmaktan başka bir şey değil. Yoksa AKP iktidarı yönetimindeki Türkiye'de fiilen ve alenen polis devleti rejimi yürürlükte.

Fetullahçılarla iç iktidar kavgasının geriye dönülemez aşaması olan 17-25 Aralık 2013 yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarıyla birlikte, bu açıdan tam bir sıçrama yaşanmıştı. İç dalaşma neticesinde tüm çirkefleri ortalığa saçılan dinci-gerici ortakların her biri, ötekini altetmek için burjuva düzenin tüm resmi normlarını en kaba şekilde çiğnemekten geri durmadı. AKP şefi ve müritleri, devlet gücünü kullanırken sınır diye bir şey tanımadılar, tanıyamıyorlar. Artık Türkiye'de burjuva düzenin ve hukukunun biçimsel normları diye bir şey bile kalmadı.

Dinci-gerici zorbalığın kaynağında acizlik ve korku var

Siyaseten bilinir ki egemendeki zorbalık, acizlik ve korkunun en temel yansımasıdır. AKP acz içindedir, zira sınıf ve emekçi kitlelerde, kadınlarda, gençlerde, Kürt halkında birikmiş öfkeyi-tepkiyi herhangi bir şekilde yatıştırmak için bir “vizyonu” kalmamıştır. Demokrasilik oynama devri çoktan kapanmış durumda. Servet-sefalet uçurumu büyümekte, işsizlik rakamları katlanmakta, iç-dış borçlarda rekorlar kırılmaktadır. Böylesi bir ekonomi politika üzerinde ayakta kalabilmek için de daha ağır çalışma koşulları, taşeronluğa dayalı esnek çalışmanın yaygınlaşması, düşük ücretler, güvencesiz çalışma vb., yani daha yoğun sömürü ve kölelik dayatmak dışında bir seçenek yoktur. Bu ise siyasi hak ve özgürlükler alanında faşist baskı, devlet terörü ve gerici zorbalıkla uygulanabilir.

AKP korku içindedir, zira son birbuçuk yıldır yüreğini ağzına getiren bir toplumsal çalkantı atmosferiyle karşı karşıyadır. Her olay toplumsal bir patlama sebebi olmaya adaydır; Berkin Elvan'ın ölümü, Soma ve Torunlar'daki iş cinayetleri, Kobanê'ye saldırganlık, kadın cinayetleri gibi... Toplumun yarısının, üstelik dinamik ve hareketli olan kesiminin, kendisini bir kaşık suda boğacak denli nefretini kazanmıştır.

Ve bunlara bir de emperyalist efendilerin eski desteğini kaybetmiş olmanın, gözden çıkarılmanın, bölge halklarının nefretini kazanmanın, dış politikada yalnızlaşmanın, örselenmenin, rezaletlere imza atmanın çaresizliğini ve korkularını eklemek gerekir.

Hayat memet meselesi saydığı bir seçim döneminde, bütün bu olgular dinci-gerici iktidarı alabildiğine saldırganlaştırmakta ve her türlü ölçüyü bir yana bırakmaya itmektedir. Onun korkularını gerçeğe çevirmek içinse, sandık hesapları, meclis düelloları değil, ekseninde işçi sınıfının olduğu devrimci kitle mücadeleleri gerekiyor. Ayrıca unutmamalı ki özgürlük ve demokrasinin alanını, burjuva yasalarındaki maddeler (ki her fırsatta bizzat sahipleri tarafından paçavraya çevrilmektedirler) değil, işçi ve emekçi kitleler ile tüm ezilenlerin militanca yürüttüğü fiili-meşru mücadeleler belirler. Komünistler olarak her türlü olanağı ve gücü değerlendirerek, tüm alanlarda bu mücadeleyi örgütlemekle yükümlüüz.

Düzenin korkularını büyütmek için...

Devrimci bir bahar mücadelesi!

Her geçen gün “bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzüylü” tespitini bir kez daha doğrulamaktadır. Gittikçe derinleşen kriz, emperyalist hegemonya çatışmalarının sonucunda ortaya çıkan vahşet ve barbarlıkta sınır tanımayan bölgesel savaşlar, henüz devrimci bir önderlikten yoksun da olsa birbiri ardına ortaya çıkan halk hareketleri...

Türkiye’de son yıllar bu açıdan mücadelenin ivmelendiği bir tablo ortaya çıkmış oldu. Haziran Direnişi ile tepe noktasına varan ancak henüz devrimci sınıfın ve onun partisinin önderliğinden yoksun kalan hareket şu an için alttan alta mayalanarak, yer yer kendini militan ve öfkeli biçimlerde ve kitleselleşerek ortaya çıkarıyor. Henüz sermaye düzenini hedef alamasa da talepleri ve yöntemiyle gittikçe militanlaşan ve fiili-meşru mücadele araçlarına yönelen bir ivme söz konusu.

Sermaye düzeninin bekçisi AKP’nin gericiilikte sınır tanımayan icraatları ve yasal alanın meşruluğunu yıpratın kendi hukuksuzlukları bu fiili meşru mücadelenin de zeminini güçlendiriyor. Her ne kadar düzen muhalefeti tepkileri düzen sınırları içerisine çekmeye çalışsa da emekçiler sonuç alınamayan bu tarz çabalardan yılarak öfkelerini sokaklara, alanlara ve son dönemde ortaya çıktığı biçimiyle işgallere taşıyor. Hala da sınırlı ancak her an patlamaya hazır bir potansiyel olarak bu eylemler dünyanın farklı ülkelerinde yaşanan deneyimlerle de birleşince sermaye düzeni için büyük bir korku kaynağı oluyor.

Metal grevi: İşgal, grev, direniş!

Hiç kuşkusuz toplumsal mücadelenin en önemli gücü olarak işçi sınıfının durumu öncelikli değerlendirme konusu olmalıdır. Metal işçileri yıllarca Türk Metal gibi ihanetçi-çeteci bir sendikanın da desteğiyle metal patronları karşısında eziliyorlardı. Her toplu sözleşme dönemi, ihanetçisinden bürokratına, sendikacılar metal patronları ile anlaşarak metal işçilerinin beklentilerine sırt çeviriyorlardı. Gittikçe ağırlaşan yaşam koşullarına karşı işçi sınıfı içerisindeki bu en stratejik alanda çalışan işçiler öfke biriktiriyor, yer yer bu öfkeyi ortaya çıkaracak deneyimler kaydediyorlardı.

Hala da asıl gövdesi ile mücadele sahnesine çıkamamış olan metal işçileri son grev ile ilk adımı atmış oldu. Grev yasağı kararını fabrikalarını işgal ederek karşılayan bazı fabrikalar, metal işçileri içerisindeki öfke bulutuna ilk kıvılcımı çaktı. Fabrikayı işgal etme militanlığı ile bu fabrikalar metal işçilerinin öfkelerinin dayandığı sınırı da gösterdi. Genel olarak talepleri sözleşmelere yansımayan ve mücadele beklentisi içerisinde olan metal işçilerinin sendikal bürokrasiyi ve ihaneti de önüne katarak mücadele bayrağını yükseltmesi kaçınılmazdır. Böylesi bir mücadele sınıfın tüm kesimleri için itici bir güç olacaktır.

Kürt halkı aldatma ve oyalamalara karşı direniyor

Bir dinamik olarak Kürt halkı Kobanê ile dayanışma eylemleri sırasında sermaye devletini acz içerisinde bıraktı. Devlet birçok Kürt emekçiyi katletmiş olsa da geri çekilmek zorunda kaldı ve çareyi Öcalan’dan ya da HDP’den yardım istemekte gördü. Kürt halkının büyüyen tepkisi ve bölgede gittikçe artan moral üstünlüğü son yılların en güçlü düzeyine çıkmış görünmektedir. Kobanê direnişinin başarısı ve uluslararası düzeyde de kazandığı itibarla Kürt halkı artık devletten taleplerini daha büyük bir cüretle istemektedir. Sermaye devletinin gene bu alandaki en büyük kozu Kürt hareketinin reformist çizgisidir.

Kadına yönelik şiddet artarak devam ediyor

Genel olarak kapitalist sistem, özel olarak da dinci-gerici AKP, kadını baskı altına almaktadır. Bir yandan kadın bedeninin daha çok metalaşması, öte yandan dinsel gericiilik eliyle kadının toplumdaki ‘ikinci plan’ yerinin derinleşmesi özellikle emekçi kadınlar cephesinden düzene karşı tepkiyi ortaya çıkarmaktadır. Kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüzün son yıllarda artmasının dinsel gericiiliğin yaygınlaşmasıyla doğru orantılı olması son derece ‘akla uygundur.’ Bu düzen bu alanda iki yüzlü bir politika izlemektedir. Bir yandan daha anaokulundaki kız çocuklarının başını örtmeye çalışmakta, diğer yandan ise kadın bedenini bir meta olarak sunmaktadır. Fabrikalarda kadınlara erkek işçilerden daha ağır çalışma koşulları dayatmakta, “kadının asıl kariyeri anneliktir” diyerek yaptığı işleri erkeğe destek iş olarak göstermektedir.

Kadının tüm bu aşağılanması sonucunda şiddet ve tecavüz de artmaktadır. Geçtiğimiz günlerde yaşanan Özgecan vahşeti bunun tıstamam bir örneğidir. Ve gerçek sorumlusu da hiç şüphesiz bu çürümüş toplumsal düzenin kendisidir.

Diğer yandan bu olayın ardından bütün ülkede ortaya çıkan eylemler bir anda patlama boyutuna ulaştı. Kitlesel ve öfkeli eylemleri özellikle AKP sözcüleri de hızla karalamaya çalıştılar. Deyim uygunsu ‘Gezi refleksi’ verdiler. Ancak burada dikkate değer nokta toplumun nasıl patlamaya hazır hale geldiği gerçeğidir. Bu olay vesilesiyle kitleler düzene ve AKP’ye karşı öfkelerini sokağa taşıdılar.

İç Güvenlik Yasası ve sermayenin saldırı hazırlığı

Tüm bunlar karşısında başta hükümet olmak üzere devlet bir panik havası içerisinde. Ekonomi balonu sönmekte son açıklanan işsizlik verileri korkunç boyutlara işaret etmektedir. Özellikle genç nüfusun işsizlik oranındaki muazzam artış, genç kitlelerin yeni Haziranlar’da en ön saflarda olmasına yol açacaktır. İşçiler yer yer işgal gibi militan eylemlere sarılmakta, ya grevler yasaklanmakta ya da Greif Direnişi’nde olduğu gibi ölçsüz polis şiddeti uygulanmaktadır. Diğer yandan Kürt halkı patlamaya hazır bir şekilde çözüm aldatmacasının akıbetini beklemektedir. Kadınlar ve ötekileştirilen tüm toplumsal kesimler artık seslerini daha gür çıkarmaktadır. Artan baskı ve terör bile artık bu kesimleri yıldırma yetmemektedir. Son olarak, düzenin kendi içerisinde ortaya çıkan çatlakla birlikte sözde hukuk devleti ve parlamenter rejim gittikçe inandırıcılığını kaybetmektedir.

Tam da buradan hareketle, AKP iktidarı ve sermaye

düzeni baskı ve terörünü arttırarak kendini korumaya çalışmaktadır. İç Güvenlik Yasası bu amaca dönük olarak hazırlanmaktadır. Polise geniş yetkiler vererek emekçiler üzerinde denetimi arttırmayı hedefleyen sermaye düzeni her an patlayabilecek olan toplumsal bir harekete karşı ivedilikle hazırlık yapmaktadır.

Tüm hazırlığı toplumsal muhalefeti ezmeye dönük olan sermaye düzeninin bu manevrası emekçileri daha da militanlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. En son Haziran Direnişi'nin ortaya serdiği bir gerçek, baskılar arttıkça mücadele kararlılığının da o ölçüde arttığı yönündedir. Bir sabah baskınıyla çevrecilere estirilen polis terörü, toplumun tüm ezilen kesimlerinin baskıya ve devlet terörüne karşı isyanına dönüşmüştü. Şimdi ortaya çıkabilecek daha şiddetli bir baskı ve terör emekçileri daha da öfkeliendirmekten öteye bir anlam taşımaz.

Düzenin seçim hazırlıkları

Haziran ayında gerçekleşecek seçimler için tüm düzen partileri çalışmaya başladı. Toplumun yaşadığı bu derin bunalımı seçim çalışmalarına malzeme yapan düzen güçlerinin, sorunları çözmek bir yana seçimler geçince tamamen unutacakları artık en sıradan emekçiler için bile bilinen bir gerçek. Kaldı ki tam da bu düzenden kaynaklanan tüm sorunların bu düzen kanallarıyla çözümlenmesini düşünmek ise boş hayalden ibarettir.

Bu alanda düzene en büyük hizmeti ise reformist partiler yapmaktadırlar. Seçimleri ve parlamentoyu kurtuluş ve çözüm olarak göstermek kitlelerin böylesine mücadele potansiyeli taşıdığı bir dönemde biriken öfkeyi düzen kanallarına akıtmak demektir. Emekçilerin seçimler ve parlamentodan umudunun kesildiği, devletin itibarının yerlerde süründüğü bir dönemde devrimcilik adı altında çözüm olarak sandığı göstermek düpedüz sınıfa ve emekçi kitlelere ihanettir.

Reformizm bu alandaki rahatlığını devrimci önderlik boşluğundan almaktadır. Kitlelerin taleplerine ve özlemlerine cevap verebilecek, fiili meşru mücadele içerisinde önderlik edip onları daha ileri mücadelelere taşıyabilecek bir devrimci önderliğin sınıf ve kitlelerle buluşamaması hem sermaye düzeninin hem de reformizmin biricik şansdır.

Devrimci baharı yaratmak için...

Buraya kadar anlaşılması gereken şudur ki; toplum büyük bir mücadele potansiyeli biriktirmektedir. Gerek metal greviyle işçi hareketi, gerek Kobanê için yaptıkları eylemlerle Kürt halkı, gerekse Özgecan'ın katledilmesinin ardından yapılan eylemlerle kadınlar göstermiştir ki, toplumdaki tüm emekçi kesimler her an patlamaya hazır bir durumda beklemektedir. Ancak devrimci önderlik boşluğu orta yerde durmaktadır. Bu açıdan sınıf devrimcilerini büyük sorumluluklar beklemektedir. Önümüzdeki günler bu açıdan fazlasıyla önemli olanaklar barındırmaktadır. 8 Mart, Newroz, 1 Mayıs ve seçimler gibi gündemler tüm bu alanlarda kitleleri harekete geçirmenin olanaklarına dönüştürülmelidir.

Öncelikli olarak tüm bu alanlarda mücadelenin önünde barikat oluşturan reformizmin gerici etkisi bertaraf edilmelidir. Bunun için ise devrimci önderlik misyonuna uygun özgüvenli, ısrarcı, disiplinli, tempolu bir faaliyet örmek ve bunu sınıfın bütününe yaymak gerekmektedir.

Kürt sorununda "çözüm" adı altında AKP ile Kürt hareketi arasında sürdürülen görüşmeler yoğunlaşıyor. Ancak, tüm bu görüşme trafiğinde Haziran ayında yapılacak seçimlerin önemli bir yerde durduğu görülüyor. AKP "çözüm süreci" manevralarıyla seçim öncesinde süreci yumuşatma ve "normalleştirmeye" çalışırken Kürt hareketi de süreci lehine çevirme çabasında. Sonuç olarak her iki taraf da tüm hesaplarını sandığa endekslemiş durumda.

İçinden geçilen dönem, AKP üzerinden düzenin tüm kozlarını oynadığı, Kürt halkını oyalamanın artık göstermelik açıklamalarla mümkün olmadığı bir zaman dilimini işaretliyor. Bu haliyle oldukça önemli bir aşamada bulunuluyor. Keza KCK açıklamaları da bunu doğruluyor.

İç ve dış siyasette yaşadığı tıkanmaya rağmen, denilebilir ki AKP'nin en az hasarla politika yaptığı, bunda kısmen başarılı olduğu alan Kürt sorunu karşısındaki oyalayıcı pratiğidir. Ancak bir türlü sonuca ulaşmayan bu yöntem artık başka bir mecraya evrilmek zorunda. IŞİD çetelerine karşı verilen mücadelede vb. gelişmelerin etkisini arkasına alan Kürt hareketi, moral değerlerini yükseltirken, bunu siyasal bir kazanıma da dönüştürebilmenin hamlelerini yapıyor.

Özgür Gündem'e 15 Şubat komplosunu değerlendiren KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Cemil Bayık'ın söyledikleri bu açıdan önemli. Röportajın ikinci bölümünde, IŞİD'in Kürdistan ve Ortadoğu'ya müdahalesine dikkat çeken Bayık şunları söyledi: "Kanıtlanan şudur ki, Kürtler özgürleşmeden Ortadoğu özgürleşmeyecektir. Kürtlerin özgürlük güvencesi ise Ortadoğu'nun özgürleşmesidir. Kürtlere rağmen Ortadoğu'da kalıcı bir çözüme gitmek mümkün değildir". Ortadoğu'da verilen mücadelelerden sonra ABD'nin, PKK düşmanlığı üzerinden politika yürütmesinin zor olduğunu belirten Bayık, kendi öz gücüne dayanarak direnen ve kazanan "Rojava devrimi" karşısında ABD, Fransa vb. Batılı emperyalistlerin son dönem tutum değişikliklerine gittiğini dile getirdi.

Bu açıklamanın Türkiye Kürdistanı'nı kesen tarafı, Kürt sorununu gündemlerinde tutanların ve politika geliştirilenlerin AKP'den ibaret olmadığının altının çizilmesidir. Bu vesileyle, Kürt sorununu çözüme kavuşturmak için AKP'li ya da AKP'siz bir yol çizilmesinin kaçınılmaz olduğu söylenmek

istenmektedir. Tam da bunun üzerine, KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı'nın sürecin 15 Şubat'la birlikte son derece tehlikeli, kritik ve bitme noktasında olduğunu ifade etti. KCK açıklamasında şunlar söyleniyor: "15 Şubat'a kadar başlaması gereken müzakerede hayli yol alınmalıyken, AKP henüz müzakereye bile gelmiş değildir. Oysa 15 Şubat tarihi bizim için çok önemliydi. AKP'nin bu tutarsız ve müzakereye gelemeyen politikaları nedeniyle süreci ve AKP'nin yaklaşımlarını ciddi biçimde sorgulama hakkımız doğmuştur. Şimdi hareket olarak böyle ciddi ve kritik bir sorgulama ve yeni kararlar alma aşamasındayız."

Bu "yeni kararlar alma aşamasının" nasıl olacağını işaret eden HDP kuruluş sürecinde PKK lideri Abdullah Öcalan tarafından verilmişti. Öcalan HDP Kuruluş Kongresi'ne gönderdiği mesajda 40 yıldır devam eden devlete isyan döneminin bittiğini ve böylece "nitelikli müzakere" döneminin başladığını ifade etmişti.

Kandil'de yaptıkları görüşmelere ilişkin açıklama yapan HDP heyeti ise şunları söyledi: "KCK yetkilileri, çözüm süreciyle ilgili hala müzakere sürecine geçilmemesinin kabul edilemez olduğunu belirterek, AKP hükümetinin somut olarak müzakere başlıklarında kalıcı barışa gidecek çalışmalar yapmak yerine, kamuoyunda gerçekliğe tekabül etmeyen beklentiler üzerinden algı yönetimi oluşturma çalışmalarıyla zaman harcadığı tespitini yapmıştır."

Diğer taraftan KCK adına yapılan açıklamalar AKP'nin sürece nasıl baktığının görüldüğünü de ifade etmektedir. Kürt hareketi, "iç güvenlik paketi adı altında faşist yasalar çıkarmaya çalışan" AKP'nin demokratikleşme, süreç ve müzakere sözlerinin "laf ve demagojiden ibaret olduğunu" söylemektedir. Lakin bu bilinç açıklığı düzeni yıkmayı hedefleyen bir strateji izlemeyi değil, düzeni ehliştirmeyi önüne koyan bir politikayı doğuruyor. Ortadoğu'daki güncel gelişmelere yaslanan Kürt hareketinin şu günlerde Yunanistan'da ortaya çıkan durumu da HDP aracılığıyla arkasına almaya çalıştığına tanık olmaktadır.

HDP Türkiye'nin Syriza'sı olur mu, bilinmez. Ancak "devlete isyan döneminin bitmiş olmasından kaynaklı" bir radikal muhalefet akımı misyonuna soyunan HDP'nin Haziran seçimlerini bu derece dikkate alması gayet anlaşılabilir. Anlaşılır olmayan ise başta Kürt ulusu olmak üzere toplumun önemli muhalefet odaklarının haklı istemlerinin düzenin labirentleri içinde dolaştırılıp sonuçsuz bırakılmasıdır.

Özgecan'ın hesabını sormak için örgütlü mücadeleye!

Kapitalizmin vahşiliği bir kez daha kadın bedeni üzerinden görüldü. Mersin'de genç bir kadın Özgecan Aslan tecavüz edilerek, katledildi. Özgecan korkunç bir vahşetle öldürüldü, sonrasında yakıldı. Nasıl bir düzende yaşadığımızın son resmi bu oldu. Özgecan'ın katli şahsında kapitalist toplumun gözeneklerine işlenen vahşetin ne denli korkunç boyutlarda yaşandığını bir kez daha gördük.

Bu ülkede her gün 5 kadın katlediliyor. Her gün taciz ve tecavüz haberleri duyuluyor. 2014'te en az 281 kadın öldürüldü, 109 kadın ve kız çocuğuna tecavüz edildi, 560 kadın yaralandı, 140 kadın ve kız çocuğuna ise cinsel tacizde bulunuldu. Sadece geçtiğimiz Ocak ayında 29 kadın katledildi. Biriken öfke bu sefer sokağa taşarak eyleme dönüştü. Bu açıdan oldukça anlamlı bir duyarlılık gösterildi. Binlerce insan tecavüzlere ve kadın katliamlarına karşı sokağa çıktı, tepkilerini haykırdı.

Erdoğan algı operasyonuna devam ediyor

"Algı operasyonu" konusunda kimsenin eline su dökemediği Tayyip Erdoğan hemen işe koyuldu. Katledilen Özgecan'ın ölümünün "dans ederek protesto edildiğini" iddia eden Erdoğan, "Bunun bizim kültürümüzdeki yeri nedir? Adeta sanki o ölümden zevk alıyor. Bu, bu anlama gelir" diyerek yine unutulmayacak bir demagojide bulundu. Hatırlanırsa "Her kürtaj bir Uludere'dir!" diyerek bu konudaki maharetini göstermişti.

Yandaş medyada zaten ilk elden böyle bir girişim *Yeni Şafak* yazarı Cemile Bayraktar tarafından yapılmıştı. Tecavüze tepkilerin artması, toplumsal muhalefetin gelişmesi korkusuyla olsa gerek bu tepkilerin arkasında "fırsatçı lobi" aranmıştı. "Müslüman ülke, tecavüz... fırsatçılığın soyunmayın, Amerika'da her iki dakikada bir kadın tecavüze uğruyor. Şimdi çenenizi kapatın" diyerek nasıl bir kafada olduğunu göstermişti. Gericilerin yaslandıkları düzeni koruma refleksiyle yaptığı bu açıklamalara İstanbul Şehir Üniversitesi öğretim üyesi "sosyolog" Nurullah Ardic da katılarak; Özgecan Aslan'ın ölümünün ardından, konunun ideolojikleştirildiğini savundu. Ardından da çözüm olarak kadına yönelik cinsel şiddetin önüne geçmek için 'kadınlara özel pembe otobüs' önerdi.

Tecavüzleri önlemek adına daha "radikal" öneriler de geldi. AKP'nin hükümette olduğu son 13 yılda kadına yönelik şiddetin yüzde 1400 artmış olduğu gerçeği orta yerdeyken, kimi AKP'liler idam ve hadım gibi "radikal" çözüm önerileri sundular. Bu radikal söylemler onların yaşanan katliam ve tecavüzlerdeki sorumluluklarını örtmeye yetmeyeceği gibi, tecavüzcülere iyi hal indirimi uygulayan bu ülkede idam cezasının tecavüzcülere uygulanmayacağı da ortadadır. Dinsel gericilikte özendikleri İran örneğinde olduğu gibi, tecavüz edenler değil de tecavüzcüyü öldüren Reyhaneh Jabbari idam edilir.

Özgecanlar'ın katillerini düzen üretiyor!

Kapitalizm sömürü ve şiddet üzerine kuruludur. Biliyoruz ki kadına yönelik şiddetin ve saldırıların kaynağında mevcut kurulu düzen vardır. Düzenin tüm kurumlarına hakim ataerkil gerici kültür toplumsal yaşamın her alanında kadınları hedeflemektedir. Medyasından yargısına, eğitim alanından yasalarına kadar kadına yönelik şiddetin meşrulaştırıldığına, adeta teşvik edildiğine tanık olmaktadır. Bu nedenle Özgecan Aslan'ın katledilmesinin gerisinde içinde yaşadığımız kapitalist düzen gerçekliği vardır.

Bu gerçeklikte; mahkeme kararlarında kadınlara tecavüz edenlerin, öldürenlerin "tahrik" ve "iyi hal indirimi" (*) aldıklarını biliyoruz. Son 15 yılda; 241 polis, 91 asker, 17 özel timci, 15 korucu, 45 gardiyanın tecavüzden yargılandığını ve hiçbirinin ceza almadığını da biliyoruz. 14 Eylül 2013'te Adana'da olduğu gibi, iki polisin yardım isteyen 16 yaşındaki kız çocuğuna ekip aracında tecavüz ettiklerini ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldıklarını da...

Bu ülkede tecavüz haberleri adeta pornografik bir şekilde "haber" yapılmaktadır. Bu ülke, çocuklarını tacizden korumak isteyen annelere, "çığlık atmayı öğretin" diyen bir Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı'na sahiptir. Bu ülkede Özgecan'ın katillerinden hesap sorulsun diye sokağa çıkanlar gözaltına alınır ama Trabzon'da olduğu gibi Özgecan için yapılan yürüyüşte "Özgecan'a iyi yapmışlar" diyebilecek denli karanlık ruhlu kişiler polisçe korunur.

Bu ülkede kimi zaman başbakan ya da bakan kimliğiyle, kimi zaman profesör kimliğiyle, kimi zaman yargıç, gazeteci ya da imam kimliğiyle açıklamalar yapılır. Gericilik kusan bu açıklamalarda neler denmedi ki? "Kadın erkek eşitliği fitrata ters" dendi. Mini etek,

tayt giymek, bacak bacak üstüne atmak tahrik sayıldı. Kürtaj yapanın tecavüzcüden daha büyük suçlu olduğu savunuldu. Örtüsüz kadın perdesiz eve benzetildi. Diyanet açıklamalarında tecavüzcülerin de imam olabileceği söylendi. Bale sanatına porno dendi. "Flört fuhuştur", "çalışan her kadın fuhuşa hazırlık yapıyor", "6 yaşında çocukla evlenebilirsiniz", "annen de olsa dizinin üstü tahrik eder" denildi. Dekolte giymek tecavüze neden olur diyenlerden, kahkaha atmak terbiyesizlik diyenlere kadar nice gerici söylemler kadınlar hedef alındı, hedef gösterildi. Tüm bu örnekler nasıl bir gericilikle karşı karşıya olduğumuzu gösterdiği gibi Özgecan'ın katillerini yaratan kapitalist düzen gerçekliğini de özetlemektedir. Karşımızda olan çürümüş ve yozlaşmış bir düzen gerçeğidir. Bir yanda gericilik hızla artarken bir yandan da kadın metalaştırılmakta, cinsel sömürünün nesnesi olarak görülmektedir. Tüm bunların sonucunda kadına yönelik şiddet, katliamlar ve tecavüzler artmaktadır. Yapılması gereken tüm gericiliğiyle kapitalist sömürü düzenine karşı örgütlenmektir. Özgecan ve diğer kadın cinayetlerinden hesap sormanın başka bir yolu yoktur.

(*) Mayıs 2014'te Esenyurt'ta 3 yaşındaki küçük kız çocuğuna tecavüz ederken yakalanan S.A'ya, mahkeme üst sınırdan 15 yıl ceza vermesi gerekirken, iyi halden 2 yıl 4 ay ceza verilmişti. Ocak 2015'te Alanya'da 15 yaşındaki Alman öğrenciye masaj salonunda tecavüz ettiği öne sürülen işletmeci B.K'ye, 'reşit olmayanla cinsel ilişki' suçundan 3 yıl hapis cezası verildi. Saniğin sabıkasız olmasını ve mahkemedeki iyi halini göz önünde bulunduran mahkeme heyeti, cezayı 2 yıl 6 aya indirdi. Şubat 2015'te Silvan'da, zihinsel engelli S.B'ye tecavüzden yargılanan 2 sanığa 18'er yıl ceza veren mahkeme heyeti, sanıklara iyi hal indirimi yaptı.

İdam tartışmaları üzerine

B. Olgun

Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesinin ardından tecavüzcüsünün ve işbirlikçilerinin nasıl cezalandırılması gerektiğine dair tartışmalar gündeme geldi. Esasen bu tartışmalar böylesine gündeme oturan katliamlarda sık sık ön plana çıkıyor. 2011 yılında Kayseri'de üç çocuğun kaçırılıp tecavüz edildikten sonra öldürülmezi olayında olduğu gibi... Bu tartışmaların toplumda yer edinmesi ise şüphesiz ki emekçilerin burjuva adalet sistemine duyduğu güvensizlik ve devletin her defasında katilleri, tecavüzcüleri korumasından kaynaklanmakta.

Özgecan'ın okulu Çağ Üniversitesi'nden Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Yücel Ertekin, tecavüzcünün "hunharca hisle öldürme" suçundan yargılanarak TCK'da tanımlanan en yüksek ceza olan ağırlaştırılmış müebbet alacağını söylüyor. Bu ceza ne açığa çıkan öfkeyi ne de acıları dindirecektir.

Burjuva adalet sisteminden ümidini kesen kadınlar eylemlerde silahlanıp kendilerini koruyacaklarını, katilleri cezalandıracaklarını, devlete karşı geleceklerini söylüyorlar. Daha önceki yıllarda Şefkat-Der atış poligonlarında silah eğitimlerine başlamıştı. Fakat gelişen bu tepkiler bataklıktan ziyade o bataklıkta pisenmiş sineğe yöneliyor.

İdam tartışmaları

Ağırlıklı olarak tartışılan ceza biçimi tecavüzcülerin idam edilmesi yönünde. Bunu kadını aşağılayarak katliamlara, tecavüzlere zemin hazırlayan kadın düşmanı AKP'liler de ikiyüzlülikle söylemekteler. Onlar bunu kendilerine yönelen tepkileri yumuşatmak-yok etmek için söyleseler de bu katliamın bugünkü sorumlularının kendileri olduğu gün gibi ortadadır.

Emekçiler ise idam cezasının geri gelmesini isteyerek tecavüzün, şiddetin, tacizin, katliamların son bulması için alternatif aramaktadırlar. Oysa Türkiye'de idam cezası var olduğu yıllarda kadının bugün yaşadıkları yine yaşanıyordu. Üstelik idam cezası devlete başkaldıran Kürtlere, Alevilere, devrimci ve ilericilere karşı uygulandı. Cumhuriyet tarihinde resmi rakamlara göre 712 kişi idam edildi. Bu rakamlara sayıları binlerle ifade edilen İstiklal Mahkemeleri'nde idam edilenler ise dahil değil. Dersim İsyanı'nın, Şeyh Said İsyanı'nın ardından onlarca idam gerçekleştiyse de öncesinde ve sonrasında sermaye devleti soykırımlarıyla hep ezilenler üzerinde katliamlarına devam etti. Darbe dönemlerinde de toplumsal muhalefeti hedef alan sermaye devleti idam

cezalarının yanı sıra işkencelerde, sokak ortasında emekçileri ve öncülerini katletti.

Bu düzende demokrasinin niteliğini "Gerekirse demokrasilerin üstüne şal örtmeli" diyen eski başbakan Nihat Erim özetlemiştir. Onların adaleti kendilerinedir. Adaletin temelini mülkün oluşturduğu kapitalist düzende ne kadınlara ne de emeğini satarak yaşamına devam edenlere adalet vardır. İdam cezası çıkartılmış olsa dahi bu yine emekçilere yönelik bir saldırı olarak geri dönecektir. Çünkü devlet işçi ve emekçiler üzerinde bir baskı aygıtıdır. Sermayenin elinde devlet; yargısıyla, kolluk gücüyle, bakanlıklarıyla, medyasıyla işçi ve emekçilere yönelik topyekûn bir saldırı aygıtı olarak işlemektedir. Bu nedenle açığa çıkan öfke, yaşadığımız toplumda bütün kötülüklerin sorumlusu olan kapitalizme örgütlü ve bilinçli bir şekilde yönelmedikçe, burjuva demokrasisi aldatmaca olarak kalacaktır.

Suçu yok etmeliyiz

Marx "İnsanların maddi yaşam koşullarını belirleyen onların bilinçleri değildir, bu maddi koşullar bilinçlerini belirler" der. Buna göre günümüz toplumunda insan bilincini şekillendiren toplumsal koşulların bireyin bilincini belirlediğini söyleyebiliriz. Yani toplumun maddi yaşam koşullarını belirleyen kapitalizm, bireyin bilincini de belirlemektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemde yaşamaktayız ve insanlığın büyük bir yokoluşa doğru sürüklendiğini söylemekteyiz. Bu yokoluş bedenlen olmanın yanı sıra bilincin ve insani değerlerin de yokoluşudur. Bu gidişe son verecek sürecin önünü açacak olan şey ise;

işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşecek bir toplumsal devrimdir. Böylesi bir devrim gerçekleşmediği sürece kadın cinayetleri, tecavüzleri de dahil emperyalist-kapitalist sistemin ürettiği tüm kötülükler varlığını sürdürecektir. Yani her ne kadar idam cezası da gelse bu sadece suçluyu yok eder. Ancak biraz önce bahsettiğimiz gibi, sosyalizmi temel alan bir toplumsal devrim gerçekleştirebilirsek, suçun kendisini de yok edebiliriz.

Düzenden adalet beklenemez

Özgecan'ın katledilmesinin ardından toplumda büyük bir öfke patlaması yaşandı. Kadını ve erkeğiyle sokaklara dökülen on binlerce kişi, katillerin cezalandırılmasını istedi. Elbette Özgecan'ı vahşice katleden caniler ve onlar gibi çürümenin dipsiz kuyusuna batmış suçlular hak ettikleri cezayı almalıdırlar.

Ancak bunu sermaye devletinin "adalet" kurumlarından beklemek, ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. Zira tecavüzcüsünün, kadın katilinin daniskası sermaye devletidir. Hapishanelerde, işkencehanelerde, kirli savaşlarda hatta sokakta kadınlara tecavüz eden, kadınları hunharca katleden de sermaye devletinin ta kendisidir.

Yüzyıllardır yaşamı cehenneme çevrilen ve çifte sömürüye uğrayan kadınlar, gerçek adaleti mücadele edip özgürleştikçe sağlayacaklar. Buna ise, işçi sınıfının öncülüğündeki devrimle, sosyalizmin toplumsal yapıyı alt üst ettiği gibi bilinçleri de altüst edeceğini görenek şahit olacağız.

Ankara Özgecan için 'İsyan' dedi

16 Şubat'ta Sakarya Caddesi'nde bir araya gelen binlerce kişi yürüyüş gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında, yaşanan katliam anlatıldı ve kadın cinayetlerini durdurmak için bir araya gelme çağrısı yapıldı. Daha sonra Özgecan için İnsan Hakları

Anıtı önüne karanfil bırakma çağrısı yapıldı.

Selank Caddesi'nden coşkulu sloganlarla çıkan kitle Meşrutiyet Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüyüşüne devam etti. Buradan İnsan Hakları anıtına yürüyen kitle karanfilleri bıraktıktan sonra eylemi sona erdirdi.

Özellikle gençlik eyleme kitlesel katılımı ile dikkat çekti. Eyleme BDSP, DGB, DP, KP, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu katılım sağladı.

Kadınların çağrısıyla Güvenpark'ta toplanan

yaklaşık 600-700 kişi ise Kızılay Meydanı'nı bir süre trafiğe kapatıp ardından AKP İl binasına doğru yürüyüşe geçti. Ziya Gökalp Caddesi'nde neredeyse tamamını kadınların oluşturduğu kitle sloganlarla AKP il binası önüne geldi. Burada ajitasyon konuşmaları yapıldıktan sonra Mithatpaşa Caddesi trafiğe kapatılarak Yüksel Caddesi'ne yüründü. Burada yine bir açıklama yapılarak eyleme katılan kadınlara söz verildi.

İşçi ve emekçiler vahşete karşı sokaktaydı!

Özgecan'ın katledilmesinin ardından başlayan eylemler bir çok kentte günlere yayılarak sürdü.

14 Şubat

Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu'nun çağrısı ile İstanbul **Kadıköy**'de bir araya gelen binlerce kadın Özgecan için yürüdü. Kadıköy Boğa'da toplanarak Rıhtım'a yürüyen binlerce kişi oturma eylemi yaptı.

Gebeze'deki yürüyüşle Özgecan'ın katledilmesine tepki gösterildi. Eski çarşıda yapılan yürüyüşe 100'ü aşkın emekçi katıldı. Eylem öncesinde gençler çarşıda "Tecavüz insanlık suçudur!" yazılı dövizlerle tepki ve öfkelerini gösterdiler.

Ankara Güvenpark'ta biraraya gelen kadınlar polisin tüm engelleme çabalarına rağmen basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Kadınlar **Bursa** Heykel'de Özgecan Aslan için bir araya geldi. "Bu katliamların hesabını soracağız" dedi.

Hatay'da Antakya Kadın Dayanışması'nın eylemi için Eğitim Sen binası önünde toplanılarak Saray Caddesi'ne yüründü.

İstanbul'da Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun çağrısıyla **Taksim**'deki Fransız Konsoloslugu'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyen kadınlara çevreden katılım oldu.

Samsun'da Çiftlik Akbank önünde toplanan kadınlar, AKP'nin izlediği gerici politikaların kadınları katletmeye devam ettiği belirtildi.

Eskişehir'de Porsuk Bulvarı'nda toplanan Halkevleri ve Üniversiteli Kadın Kolektifi üyesi kadınlar, Özgecan Aslan'ın katledilmesini protesto etti.

Adana Kadın Platformu, 5 Ocak Meydanı'nda toplanarak alkış ve ıslıklarla kadına yönelik şiddete tepki gösterdi.

Balıkesir Kadın, Yaşam ve Özgürlük Platformu üyeleri, Yeşilli Meydanı'nda bir araya geldi. Sloganlarla yürüyüş düzenleyen kadınlar, Alihikmetpaşa Meydanı'na Özgecan'ın fotoğrafını bırakıp üzerine karanfiller attı.

Bodrum Kadın Dayanışma Derneği öncülüğünde gerçekleştirilen eylemle kadına yönelik şiddet ve cinayetler protesto edildi. Bodrumlu kadınlar, cinayete

kurban giden kadınları andı.

Dersim'de Sanat Sokağı'nda bir araya gelen kadınlar yürüyüş yaptı. Kadınların eylemine erkekler de katılım sağladı.

Batman'da Turgut Özal Bulvarı Dörtüyl Kavşağı'nda toplanan Eğitim Sen üyeleri kadınlar ellerinde o döviz ve pankartlarla Atatürk Parkı'na yürüdü.

Kayseri'deki eyleme BDSP, DGB, Dev-Lis, DLB, HDP, Eğitim Sen, Halk Cephesi, Hacibektaş Veli Kültür Derneği, Kayseri Çerkes Solu, SDP katıldı.

15 Şubat

Bursa'da Heykel'de gerçekleştirilen oturma eyleminde Özgecan'ın katledilmesini ve kadın katliamlarını kınayan dövizler taşındı.

Bakırköy Kadın Dayanışması, Özgürlük Meydanı'ndan AKP Bakırköy ilçe binasına yürüyüş düzenledi. Eyleme Emekçi Kadın Komisyonları da destek verdi.

Avcılar'daki basın açıklamasındaysa "Meydanları boş bırakmıyoruz. Yasta değil isyandayız" denildi.

Garip Dede Dergâhi da eyleme dövizleri ile katıldı. Emekçi Kadın Komisyonları da eyleme destek verdi.

Kocaeli İnsan Hakları Parkı'nda toplanan Kocaeli Kadın Platformu üyeleri Cumhuriyet Parkı'na kadar sloganlarla yürüyerek katillerin cezalandırılmasını istediler.

unutturma!", "Özgecan'ın katili sermaye devleti!", "Susma haykır tecavüze başkaldır!" sloganları atıldı.

Sefaköy Kültür Sanat Merkezi önünde toplanan **Küçükçekmece EKK**, "Özgecan'ın hesabını soracağız!" ozalitini açarak yürüyüşe başladı. Yoğun yağmura rağmen sloganlarla Sefaköy merkeze kadar yüründü.

Sefaköy merkez durağında, Gümüşçüler Çarşısı'nda ve Taşkasap'ta işçi ve emekçilere seslenen EKK, "Kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze karşı yürüyoruz" dedi. EKK, Özgecan Aslan'ın hesabını sormak için tüm işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdı.

Çevredeki pek çok kişi alkışlar ve kornaya basarak eyleme destek oldu.

Kızıl Bayrak / Mamak-Küçükçekmece

16 Şubat

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde yürüyüş yapıldı. Heykel Meydanı'ndaki açıklamanın ardından kitle belediye binasına yürüdü

Bursa'daki eylemde Heykel'e yüründü. Heykel'e gelindiğinde yol trafiğe kapatılmak istendi fakat kalan araçların tasfiye edilmesi için yolun bir şeridi açık bırakıldı. Bunu istismar eden polis daha ilerden trafiği kapatmadığı için kitle ıslık ve yuhalamalarla bu durumu protesto etti ve trafiği kapattı.

Kitle buradan Heykel Caddesi üzerinden yürüyüşüne devam etmek istedi fakat eylemi örgütleyen Bursa Kadın Platformu eylemcileri aşağı yola yönlendirdi. Uzun süren tartışmaların ardından platformun yönlendirmesiyle Cumhuriyet Caddesi üzerinden Fomara Meydanı'na yüründü.

Tüm Bel-Sen **İzmir** 1 No'lu Şube üyeleri Özgecan'ın hunharca katledilmesini protesto etti. İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan emekçiler "İnsanca yaşamak istiyoruz" pankartı açtı.

Atatürk Havalimanı'nda çalışan kamu emekçileri Devlet Hava Meydanları İşletmesi (DHMI) Müdürlük binası önünde toplanarak Özgecan Aslan'ın katledilmesini kınadı.

Van'da Kadın Yaşam Merkezi önünde toplanan kadınlar eylem yaptı.

Erzincan'da toplanan yüzlerce kadın "Yasta değil isyandayız! Özgecan'ın hesabını soracağız" pankartıyla Cumhuriyet Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi.

Dersim'de lise öğrencileri Eski Hastane'de bir araya gelerek "Özge'nin katili tecavüzcü devlet!" pankartı açtı ve Seyit Rıza Meydanı'na yürüdü.

Tunceli Üniversitesi öğrencileri ise Toplumsal Barış Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, İstanbul Üniversitesi'nde eylem yaparak kadın katillerini protesto etti.

Adana Çukurova Üniversitesi'nde de Özgecan için eylem düzenlendi. "Hepimiz Özge'yiz yakmakla bitmeyiz" sloganını atan kadın öğrenciler, ajitasyon konuşmaları eşliğinde yürüyüş yaptı.

17 Şubat

Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesi Adana **Şakirpaşa** emekçileri tarafından yürüyüşle protesto edildi.

Yürüyüş için Şakirpaşa Gençlik Derneği önünde toplanıldı. Emekçiler "Şakirpaşa uyuma Özgecan'a sahip çık!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarıyla yürüdü.

Mahalle içindeki yürüyüşe emekçilerin ilgisinin yoğun olduğu gözlemlendi.

Sincan emek ve demokrasi güçleri, Sincan Kadın Platformu imzasıyla Özgecan'ın hesabını sormak amacıyla eylem gerçekleştirdi. Emekçi Kadın Komisyonları da eyleme katılarak "Kadın katliamları 'kapitalizmin' fitratında var, Özgecan'ın hesabını soracağız" dövizlerini taşıdı.

EKK'dan Özgecan için eylemler

Mamak Emekçi Kadın Komisyonu, Özgecan'ın hesabını sormak için Tuzluçayır sokaklarında eylem yaptı.

İşçi Kültür Evi'nde toplanan EKK bileşenleri, "Özgecan'ın hesabını soracağız!" pankartı ve dövizlerle Tuzluçayır Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. İlerici güçlerin meydana yaptıkları eyleme destek verdikten sonra mahallenin ara sokaklarında sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde yürüyüş gerçekleştiren EKK, İşçi Kültür Evi'nin önünde eylemini sonlandırdı. Eylemde "Özgecan'ı unutma

Özgecan'ın kentinde büyüyen öfke!

Özgecan'ın katledilmesinin ardından cinayetin yaşandığı kentte her geçen gün büyüyen öfke, ülkeye yayılarak kadına yönelik tecavüz ve şiddete karşı sokaktaki mücadeleyi işaret eden bir meşale oldu.

Katledilen Özgecan Aslan, 14 Şubat günü otopsi işlemlerinin ardından Mersin Cemevi'ne getirildi. Cenaze daha sonra binlerce kişinin katılımıyla Akbelen Mezarlığı'na götürüldü. Çeşitli kadın örgütlerinin de katıldığı cenazenin toprağa verilmesinin ardından söz alan anne Songül Aslan, çocuğunu katledenlerin en ağır cezaya çarptırılmasını istedi.

Özgecan için yürüyüş

Mersin Kadın Platformu'nun çağrısıyla kadınlar uğurlamanın ardından Özgecan şahsında yaşanan kadın katliamlarına karşı tepkisini gösterdi. Forum AVM önünde sloganlarla başlayan yürüyüşte ana cadde kapatılarak açıklama yapıldı. Açıklamada kadın cinayetlerine dikkat çekilerek, Özgecan'ın katillerinden hesap sorma çağrısı yapıldı. Kitle, açıklamadan sonra Aslan'ın evine doğru yürüdü.

Taziye çadırının bulunduğu evin önüne gelindiğinde Özgecan'ın annesi kitleye hitaben yaptığı konuşmada katillerden hesap sorulmasını istedi. "Ağlama anne evlatların burada!" sloganlarıyla aileye destek verildi. Eylemin ardından taziye çadırına gidildi.

Otogar'da eylem

Özgecan Aslan için 15 Şubat'ta düzenlenen yürüyüş için Mersin Otogar'da bulunan TOK minibüslerinin durağında buluşuldu. Daha sonra yüzlerce kişi, Özgecan Aslan'ın ailesinin bulunduğu eve yürüyüş düzenledi.

Yolu trafiğe kapatarak yürüyen kitle nükleer karşıtı mitinge katılım sağlamak üzere yöneldiğinde ise önleri çevik kuvvet tarafından kesildi. Polis birçok kez yürüyüşü engellemeye çalışsa da kitlenin kararlılığı sonucu geri adım atmak zorunda kaldı.

Yürüyüş boyunca atılan sloganlarla Özgecan'ın katillerinden hesap sorulması istenirken TOK minibüslerinin kaldırılması da talep edildi.

Futbolculardan Özgecan mesajı

Mersin İdman Yurdu futbolcuları 15 Şubat'ta oynayacakları Çaykur Rizespor maçı öncesinde Özgecan Aslan'ın fotoğrafının yer aldığı tişörtlerle sahaya çıktılar.

Özgecan'ın öldürülmesine tepki gösteren futbolcuların giydiği tişörtlerde Özgecan Aslan'ın fotoğrafının yanı sıra "Özgecan'ımız yandı başka canlar yanmasın Kadın istismarına hayır" sözleri yer aldı.

Gençlik öfkeyi okullardan meydana taşıdı

16 Şubat günü çoğunluğu üniversite ve lise öğrencilerinden oluşan kitle yine sokaktaydı.

Özgecan'ın arkadaşları, eğitim gördüğü Çağ Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'ndeki derslikte oturduğu sıraya karanfiller bırakırken Mersin'de çeşitli okullarda okuyan öğrenciler sabah saatlerinde Cumhuriyet Alanı'nda biraraya geldi.

Sosyal medya üzerinden eylemi örgütleyen grupların birleşmesinin ardından konuşan Samet Karataş, canilerin gencecik bir fidanı katlederek yok ettiklerini belirterek, "Özgecan kardeşimizi katlettiler. Katletmekten de beter ettiler. Özgecan'ın sahipsiz olmadığını göstereceğiz" diye konuştu.

Mersin polisi ise kitlenin öfkesini kontrol altına almak için 'iyi polis' rolünü oynadı. Kitleye Özgecan'ın fotoğrafları dağıtıldı.

Fotoğrafları göğüslerine takan öğrenciler daha sonra Özgecan Aslan'ın Barış Mahallesi'ndeki evine kadar slogan atarak yürüdü. Özgecan'ın babası Mehmet Aslan ile anne Songül Aslan da öğrencilerin yanına geldi.

Adliyede gözaltı

Mersin Adliyesi önünde gelen SDP'li kadınlar, Özgecan'ın katledilmesini ve kadın cinayetlerini kendilerini demir korkuluklara zincirleyerek protesto etti.

Ellerinde "Katili tanıyoruz, faili devlet. Özgecan'ın hesabını soracağız!" pankartı açan SDP'li kadınlar "Kadın cinayetleri politiktir!", "Özgecan'ın hesabı sorulacak!", "Özgecan'ın katili erkeklerin devleti!" sloganlarını attı. Mersin polisi ise, "Özgecan'ın ölümünün politik malzeme edilmemesi gerektiğini, ruhunun şu anda duaya ihtiyaç olduğunu" söyleyerek "Türk polisinin şiddet uygulamadığını, kamu düzenini koruduğunu, insan haklarına saygılı olduğunu" iddia etti.

SDP'li kadınlar bir süre sonra polisler tarafından gözaltına alındılar.

Öğrenciler sokakta

16 Şubat günü Fen Edebiyat Fakültesi önünde toplanan yüzlerce öğrenci, yemekhanenin içinden geçerek önce İktisat Fakültesi'ne ardından da Cumhuriyet alanına yürüdü. Ağırlığını kadın öğrencilerin oluşturduğu eylemciler yakalarında Özgecan Aslan'ın fotoğrafını taşıdı. Basın açıklamasını okuyan Manolya Sayın, "Bu sisteme müdahale edilmediği sürece Özgecan ne ilk ne de son olacaktır" diyerek düzene işaret etti.

"Özgecan için sen de gel"

"Özgecan için Sen de Gel" çağrısıyla gerçekleşen okul boykotunda ve eylemde binler buluştu. Özgecan'ın arkadaşları kan lekeli kefenler giyerek kadın cinayetlerine dikkat çekti.

18 Şubat günü Özgecan için Çağ Üniversitesi'nden Yenice Meydanı'na yürünüp bir basın açıklaması yapıldı. Eylem için Çağ Üniversitesi'nde bir araya gelen binlerce kişi Adana-Mersin yolunu trafiğe kapatarak Özgecan Aslan için yürüdü.

Yürüyüş Yenice Meydanı'nda yapılan basın açıklaması ile sonlandırıldı. Çağ Üniversitesi öğrencileri adına yapılan açıklamada kadın cinayetlerinin önüne geçilmesi için önlemler alınması istenerek Özgecan'ı unutturmama çağrısı yapıldı.

Eyleme ilerici ve devrimci kurumların yanı sıra çevre illerden üniversite öğrencileri, eğitim emekçileri ve taraftar grupları da destek verdi.

Yürüyüş için Adana ve Mersin'den ücretsiz otobüsler kaldırılmıştı. Eyleme katılım için kitlenin bir bölümü trenlere ücretsiz binerek gitti. Mersin DGB de yürüyüşe katılım sağlarken yürüyüş sırasında katilleri, tecavüzcüleri yaratanın bu düzen ve onun kokuşmuş ahlak yapısı olduğunu ifade eden bildirilerini dağıttı.

Metal grevi ve reformist sol

Metal sektöründe yaşanan grev süreci; reformist solun, soluğunun ve ufkunun sınırını da bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor. Aynı zamanda Birleşik Metal-İş Sendikası'na da hakim olan liberal-reformist siyasal yaklaşımlar; metal işçilerinin fiili-meşru mücadeleye olan eğiliminin baltalanmasına, grev sürecinin ise sürüncemeye itilmesine neden olmuş, toplamda sınıf hareketinin önünde bir engele dönüşmüştür. Gelinen noktada grev ve toplu sözleşme hakkı gibi işçi sınıfının dışı dış mücadelelerle kazandığı haklara dönük sermayenin saldırılarına aynı kararlılıkla yanıt verilememiştir.

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Türk Metal ve Çelik-İş çetelerinin 3 yıllık satış sözleşmesini imzalamasıyla birlikte, iş yerlerinde ve Gebze mitinginde aldıkları tutumla grev eğilimini ete kemiğe büründürdüler. Bu tepkilere karşı Birleşik Metal İş yönetimi sessizliğini korurken, reformist siyasal çevreler, yönetimin üç maymun oyununa ortak oldular. Pratikte ve politikada sendika yönetiminin söylemlerinin dışına çıkmadılar.

Her şeye rağmen "Açlıktan Ölmeyiz!" diyen metal işçileri süreci greve kadar getirdiler. AKP faşizminden, gericilikten ve AKP'nin acilen yıkılmasından bahsedenler, metal işçilerinin grev iradesine omuz verip toplumun diğer kesimlerine de bu iradeyi taşımayı dahi tercih etmediler.

Şovenizm zehri ile yaratılmaya çalışılan toplumsal kutuplaşmalara karşı en iyi panzehir işçilerin birliğidir. Ama mevcut liberal-reformist yaklaşım bunu da görmezden geldi. Sermayeye ve onun gerici propagandalarına karşı en tok yanıt olacak olan grev ateşini büyütmek için kıllarını dahi kıpırdatmadılar diyebiliriz.

En nihayetinde metal patronlarının emrini daha grevin ilk günlerinde yerine getiren AKP iktidarı, grevi yasakladı. Reformist çevrelerden yapılan çeşitli açıklamalar "Sendikanın yanında olunacağına" dairdi. Aslında yapılan açıklamalar bu çevrelerin hangi tarafta olduklarının bir beyanıydı. Çünkü yönetim "mücadeleyi başka alanlara taşıma"yı hedefliyor, metal işçisi ise kıran kırana bir mücadelenin hazırlıklarını yapıyordu. Reformizm bir bütün olarak boyun eğenlerin tarafında saf tuttu. Bunun elbette doğal bir yanı var. Zira Birleşik Metal-İş'in yönetim kademeleri, siyasal planda düzen solu ve çeşitli reformist çevreler tarafından tutuluyor.

Diğer taraftan, metal işçilerinin fiili meşru mücadelesinin yanında olduğunu, "sınıfa karşı sınıf", "grev, işgal, direniş" söylemlerini dillendirenler de vardı. Fakat bu kesimler de söylemden öteye

geçmemiştir. Tuttukları mevzilerde, yönetim ile kol kola girerek metal işçilerini düzenin icazet alanına çekmişlerdir. Ya da kendinden menkul hesaplar güderek işçilerin fiili-meşru mücadele bilincini ileri çekmek için çaba harcamamışlardır.

Yasak karşısında "sınıfa karşı sınıf" perspektifini büyütmek dururken, liberal-reformist anlayış meseleyi AKP karşıtlığına, oy vermemeye indirgeyerek hareketi geriye çekmişlerdir. Yine işçiler arasında MESS'in temsil ettiği sermaye sınıfına karşı oluşan öfkeyi "oy verirken böyle olur" mantığı ile dinamitlemişlerdir.

Grev yasağı karşısında reformist sol, kendi korkularını, çekincelerini, ufuksuzluklarını yansıttı. İşçilerin geri bilincine yaslandılar. İşçilere "işten tazminatsız atılmaktan, polis teröründen" bahsederek uğursuz bir rol oynadılar. "Fabrikalarda olmayan" grevi "artık fabrikalara taşıyacaklarını" iddia edenler, işçilere söz hakkı dahi vermediler. Düzenin kurucu partisi CHP'nin temsilcilerini yanlarından ayırmayanlar, işçilerin farklı basın-yayın organlarına kendi düşüncelerini söylemesini dahi engellediler.

Grev öncesi süreci sayfalarına taşıyanlar, işçilerin yönetimin kararından duyduğu rahatsızlığı görmezden geldiler. Sanki öyle bir şey yokmuş gibi davrandılar. İçeride maddi gücü olmayanlar ise sessizliklerini DİSK'in söylemlerinin arkasına gizlediler. CHP'nin vekillerinden, il, ilçe başkanlarına kadar adını haberlere konu edenler, sınıf devrimcilerine sansür uyguladılar. Uygulamayanlar da yönetimde yer alamayanlar oldu.

Fakat gördüğümüz manzara yeni bir manzara değildir. Son da olmayacaktır. Liberal-reformist solun grev karşısındaki tutumu Birleşik Metal İş yönetiminin tutumundan farksız olması şaşırtıcı değildir. Çünkü greve devam etmek, savaştan geçiyor. Gerekirse ağır bedeller ödemeyi gerektiriyor. Fakat reformizmin bu savaşa girecek ufku ve cesareti yoktur.

Sonuç olarak grev süreci, reformist solun işçi sınıfına ve emekçilere duyduğu güvensizliği bir kez daha ortaya koymuştur. İşçi sınıfını küçümseyen ve kendisini onların üzerinde gören bu anlayış tarzı, dün olduğu gibi bugün de sınıfın gerisinde kalmıştır ve kalacaktır. Haziran Direnişi'nde, liberal-reformist anlayışların icazetçi politikaları kitleler tarafından sahiplenilmemiş, tersine lanetlenip ona karşı tepkiye dönüşmüştü. Şimdilerde gelişen işçi sınıfı mücadeleleri, devrimci bir önderlikle bulunduğu koşullarda icazetçi liberal-reformist anlayışları ezip geçecektir.

Grev hakkı için beş kentte eylem

Tüm dünyada grev hakkını savunmaya yönelik 18 Şubat Küresel Eylem Günü'nde işçiler bir dizi kentte eylemdeydi.

TÜMTİS ve Birleşik Metal-İş sendikaları grev hakkı için küresel eylem günü nedeniyle eylemler gerçekleştirdi.

TÜMTİS üyesi işçiler üç kentte basın açıklamaları gerçekleştirirken Birleşik Metal-İş ise meclis önündeydi. Bursa'da Prysmian işçileri de eylemle işbaşı yaptılar.

TÜMTİS üyeleri İstanbul Anadolu Yakası'ndaki Adana Ekspres, Mersin Depo ve Ankara Şaşmaz Temsilciliği önünde grev hakkını savunan dövizlerle eylemler gerçekleştirdi.

TÜMTİS adına yapılan açıklamada; "İşçi sınıfının en önemli hak alma araçlarından birisi olan grev hakkı, tüm dünyada ve ülkemizde sermaye sınıfının ve siyasi iktidarların hedefi olmuş durumda" denilerek grev hakkına yönelik saldırılar teşhir edildi.

Açıklama şu mücadele çağrısıyla son buldu: "Grev hakkına yönelik saldırıları boşa çıkarmak için ülkemiz işçilerini ve emekçilerini dünya işçileri ile birlikte omuz omuza mücadeleye davet ediyoruz. Dünyada ve ülkemizde hükümetleri yasadışı politikalarından vazgeçmeye ve grev hakkına saygı göstermeye çağırıyoruz!"

Grev hakkı gasp edilen metal işçileri meclis önündeydi

Birleşik Metal-İş Sendikası ise Meclis Dikmen kapısında. Metal işçileri "Ekmeğimizden elinizi çekin! Grev hakkımız yasaklanamaz!" pankartını taşıdı. İşçiler eylemde meşru grev hakkının "erteleme" adı altında gasp edilmesini teşhir etti. "Grev yasaklamaları, sermayenin işçiler üzerindeki diktatörlüğüdür" denildi.

Ayrıca Bursa'daki Prysmian işçileri de 18 Şubat Küresel Eylem Günü vesilesiyle işe girişte eylem yaptı.

Birleşik Metal-İş üyesi Prysmian işçileri iş girişinde okudukları bildiriyle grev yasaklarını teşhir etti.

“Yarın ne yapmamız gerektiğini öğreniyoruz!”

Metal işçileri ile grev süreci üzerine konuştuk.

“Daha başlamamış greve kefen biçtiler!”

- Grev sürecini, öncesini ve sonrasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kroman Çelik'ten bir işçi: 6 aylık bir süreç var aslında. 6 ay öncesinden MESS'in bize teklifleri vardı. Esnek çalışmaydı, telafi çalışmasıydı artı 3 yıllık sözleşmeydi. Biz bunların hepsini reddediyorduk, kabul etmiyorduk. Bize bu tekliflerle gelmemesi gerektiğini söyleyerek bir yola çıktık. Yola çıkarken de, tabii bir şekilde bizi bu sürece hazırlayan da sendikaydı. İşçiler bu konuda bir şekliyle hareketlendiler. Biz de hareketlendik. Arkasından Türk Metal'in sözleşmeyi imzalamasıyla birlikte bize yol gözükte. 3 yıla imza atıldıktan sonra tek bir seçenek kalmıştı bize, grev! Grev oylaması oldu. Seçim yasasını da alt üst ederek adamlar bugüne kadar Türkiye'de sabah 8 akşam 5 gerçekleşen seçimleri; sabah 9 öğlen 1 arasında gerçekleştirdiler. Sandığa gitmek bizim açımızdan, işçiler açısından zorunluluk haline geldi. Gitmediğinde her oy geçersiz ya da hayır diye sayılacaktı. Bu da bizim için olumsuzluk örneği idi.

Biz aslında ipucunu oradan almaya başlamıştık. Bir önceki 2010'da sandık konulduğu zaman, sabah 8 akşam 5 herkesi sandığa götürmeye çalıştılar, zorla. Çünkü sandığa gidilmeyen her oy evet sayılacaktı. Nüfus ortalamasında. Ama o dönem biz gitmeyince bunlar hemen koşarak gidilmeyen her oy hayıra ve sandığın saatlerini 9'a geri çektiler. Bir danışıklı dövüş oldu bunların arasında o zaman. Neyse sandıktan biz işçiler bir şekilde galip geldik. Gene gelmesini bildik. Arkasından grev süreci başladı. Greve çıktık daha davul zurna çalmadan, halaylarımız başlamadan neyin ne olduğunu anlamadan, ikinci günün akşamı grevimiz yasaklandı. Yasaklandığı andan itibaren artık bizler bir boşluğa düşmüştük. Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Yani oradaki insanlar homurdanıyorlar bir şekilde. Hükümet, toplanmamış bir Bakanlar Kurulu, o gün için 29 Ocak'ta toplanmamış bir Bakanlar Kurulu, kalkıp bizim grevimizi bir şekilde yasakladı. Milli güvenliği tehdit ediyormuşuz, sağlığı tehdit ediyormuşuz gibi saçma sapan gerekçelerle.

Gene kanunsuz iş yaptılar. Seçim yasalarını nasıl değiştiriyorlarsa aynı şekil toplanmamış bir Bakanlar Kurulu, ya da önceden toplanmış imzalarla elden ele dolaştırarak daha olmamış greve kefen biçtiler. Arkasından ikinci günün akşamı ne yapacağımızı bilmiyoruz. Temsilciler de bilmiyor biz de bilmiyoruz. Çünkü böyle bir hazırlığımız yok. Hazırlığımız olmadı.

Hazırlığımız olmadı derken hadi benim yok, yanımdaki arkadaşın yok ama sen bu işle uğraşıyorsun. Temsilcisin, sendikacısın ve Türkiye'de son 10 yıldır grev gerçekleştirilmiyor. Hak alma mücadelesinin önüne her zaman önce patron, diğer sendikalar için söylüyorum sendika bürokrasisi, arkasından hükümet çıkıyor. Polisiyle, jandarmasıyla şunla bunla ya da başka faktörlerle bir şekilde işçilerin karşısına dikiliyorlar. Bunu biliyorsun ve bu konuda önlem

almıyorsun. En azından beni, arkadaşları, fabrikadaki diğer işçileri neden bilinçlendirmiyorsun. Böyle bir durumla karşı karşıya kalırsak ne yapacağız? Ne yapacağımızı konuşmadığımız, bilmediğimiz için ikinci günün akşamı, biz orada ne yapacağımızı konuşmaya başladık. Hani girsek mi içeri, çalışsak mı çalışmasak mı, dışarıda mı kalsak, ne yapsak ne etsek derken, zaten biz bunları düşünürken, bunları böyle bağırıp çağırırken başka şeyler olmaya başlıyor.

“Süreçten çok şey öğreniyoruz”

Ve işte bize işbaşı yapma düştü, geri adımlar başladı. Hem de bizim içimizde bölünmeler başladı. İşte içeri girme ya da içeri girip işgal etme, iş yapmama demenin bedelleri olacaktı. Bu sefer işçiler kendisiyle hesaplaşmak zorunda kaldı. Belki ilk akşam, ilk gece o ateşle içeri girip işgal edilebilirdi. Ama diğer günler 2., 3., 4., 5. günlerde temsilciler, sendikacılar falan süreci geri örmeye başladılar. O ana kadar süreci ileriye örmeye çalışan insanlar o andan sonra geriye örmeye başladılar. Ve hani diyelim hala mücadele etmek isteyen, hala umudunu kaybetmemiş insanlar var. Bu şekliyle artık böyle konuşa konuşa “lan n'olacak” diyor.

Geri çekilmiyoruz aslında ama süreçten çok şey de öğreniyoruz. Bize çok şey öğretiyor, zorla öğretiyorlar. Öyle bir durum var yani. Koşullar bize zorla bir şeyler dayatıyor aslında. Artık o bizim kendi yeteneğimiz. Zaman içerisinde neler yapabileceğimizi neler edebileceğimizi ortaya kayacağız. Sonuçta işçilerin hakları söz konusu olunca MESS, patronlar, hükümet şuyu buyu hepsi düşünceleri, ideolojileri, milletleri, cinsleri ne olursa olsun fark etmiyor bir an için birleşebildiklerini gördük. Yeter ki patronun çıkarı söz konusu olsun. İşçinin, çalışanın, alinteri

dökenin, haram lokma yemeyenlerin hiçbir değeri yok. Çünkü asıl sermaye o. O önemli. Sen hiç bir şey ifade etmiyorsun onun gözünde. Sadece seçim dönemi geldiği zaman oy deposu olarak görülüyoruz. Seni de, beni de öyle güzel bir şekilde allayıp pulluyorlar ki, işte hainler, ajanlar, vatan hainleri işte durmadan bu yani. Beynimiz ağrıdı artık. Sürekli aynı çarklar, aynı dümenler. Dediğim gibi tarih bize, koşullar bize sürekli bir şeyler dayatıyor, bizi zorla bir şeye itiyor ve biz bunlardan da ders çıkarmasını da öğreneceğiz, yarın ne yapmamız gerektiğini de öğreniyoruz artık.

“Kavel direnişinde ne olmuş, ne bitmiş Türkiye'de”

-Sendikal işleyiş nasıl olmalı sizce?

Söylediğim gibi işte süreci geri örüyorlar. Şöyle düşünüyorum bir de. O durumda şube başkanı falan filanı oturtturup oraya empati yapmaya çalışıyorum. Diyorum ki ben şube başkanı, genel başkan falan olsaydım ne olurdu. Hani arkadaş ya da sen olsaydın ne olurdu. Valla şimdi zor bir soru bu.

Biz bu süreçte şeyi de öğrendik; Kavel direnişinde ne olmuş, ne bitmiş Türkiye'de. 1963 yılında 173 işçinin Koç Grubu'nun fabrikayı satın almasıyla birlikte ikramiyeleri kaldırılıyor. Bunun üzerine işçiler direnişe geçiyor. İlk önce oturma vs. eylemleri yapılıyor. 5 işçi atılıyor. Bunlar da sendika temsilcileri ve Maden-İş'in şube başkanı. Arkasından işçiler daha geniş çaplı eylemler yapmaya başlıyor, bu sefer 10 işçi daha işten atılıyor. Ama işçiler durmuyor eylem yapmaya devam ediyor. Yıl 1963, aradan kaç yıl geçmiş ama işçiler hala bildiklerine devam ediyor. Arkasından 10 işçi daha atılıyorlar ve işçiler bir şekilde birbirlerine kenetleniyorlar. Ülkede grev kanunu yok. Anayasada

öyle bir kanun yok o dönem. Ve bu işçiler greve çıkıyorlar. Büyük bir yankı uyandırıyorlar toplumda. O dönem çalışma bakanı Bülent Ecevit. Ama Bülent Ecevit kalkıp insanlara vermemiş bu hakkı. Orada dayatmış, kim dayatmış işçiler dayatmış. Sonunda bu ülkede grev hakkı getirmişler. Anayasaya hak olarak 173 işçi koydurmışlar bu hakkı. Şimdi yıl olmuş 2015. Biz kuzu kuzu 2 yıllık sözleşme hakkımızı 3 yıla çıkarttık. Elimizdeki en büyük haklardan bir tanesini biz geri verdik.

Şimdi sendikal anlayışta şu egemen olmamalı: Kimsenin burnu kanamasın. Bizim temsilciler diyor ki kimsenin burnu kanamasın. Böyle bir şey var mı? Kendi tarihine bak! Kendi oturduğun sendikanın geçmişine bak. Kimsenin burnu kanamamış olsaydı sen bugün orada olmazdın, bu sendika da olmazdı. Hakikaten de böyle bir durum var. Geçmişte konuşuluyor işte 6 ikramiye varmış, üretim primi varmış şu varmış bu varmış falan. Geldiğimiz nokta ne. Kimsenin burnu kanamadığı için hiçbir şey yok ortada. Ama 6 ikramiye alırken, üretim primi alırken emin ol bir kavga gerçekleşmiş. İki taraf arasında, işçilerle patronlar arasında ya da neyse artık bir kavga gerçekleşmiş. O kavga gerçekleşmeden de sen bir gıdım hak alamazsın, vermiyorlar. Çünkü biz yaşadık. Biz 4 senedir 1. Gruba çakılmaya çalışıyoruz, alamıyoruz. Niye? Biz 5 senedir bayramlarda çalışmıyoruz. Niye? 300-400 ikramiye alabilmek için alamıyoruz. Çok zor bir iş bu. Biz bayramda çalışmıyoruz ama bayramda gelsem 80-90 lira günlüğünü verecek örneğin. Dışarıdan 150 liraya müteahhit adam getiriyor. Şakır şakır para dağıtıyor. Ama sana, bana vermiyor, niye bir hak kazanma diye. Baştemsilci ya da 4 temsilci kalkıp fabrikanın, işçilerin geleceğini belirlememeli. Komisyonun dışında asalım, keselim denmemesi gerekiyor.

Bir komisyon kurulur, karar alır. Komisyonun kararı etrafında harekete geçilir. Komisyonun almamış olduğu, desteklemediği kararı hiçbir şekilde hayata geçirmemek gerekiyor. Baştemsilci de, temsilciler de o komisyonun sözcüsü olması gerekiyor. Komisyonun alacağı karar neyse onu uygulaması gerekiyor. Olması gereken bu, doğrusu bu. Bir komisyon olacak. O komisyonda fabrikanın değişik noktalarından, bölümlerinden işçilerin sözcüsü olacak. Bu komisyon da bütün işçilerin temsilcisi olacak. Bir kişinin vicdaniyla, ağızıyla, kafasıyla bilmem neyle bu iş yürümeyecek. Bir kişiyle olmaması gerektiğini öğrendik. Yoksa biz her dönem gerileyeceğiz. Var olan üç-beş hak varsa onlar da elimizden gitmiş olacak.

Sarkuysan işçisi: Birleşik Metal sürece güçlü girdi. İşçiler süreç içerisinde görevini yaptı. Sandıklarda ezici bir şekilde kazandı. Grevin yasaklanmasının ardından mücadeleye karşı zaafiyeti olanlar, işçilerin karşısına yasaları çıkararak geri adım attırmaya çalıştı. B planı olmayan bir örgüt dağılır. Nitekim öyle de oldu. 1 Şubat'ta işbaşı yapılması ile işçiler açısından bir soğuma dönemi yaşandı. Fabrikada belli yönleri ile mücadele devam ediyor. Mesailer kesinlikle yok, üretimle oynanıyor sonuçta. Ancak buna karşılık baskılar da artıyor. Bu baskıya karşı ne kadar göğüs gerilir bilinmez. Mesaiye bel bağlayıp borçlanan işçiler karar gereği 5 aydır mesai yapmıyor. Şimdi farklarla, Mart zammı ile bunu kapatmayı hedefliyor. Sürecin, mücadele hattının net ilan edilmemesi, olmaması, açıklamaların net, şeffaf olmaması ile işçilerin mücadele ruhunu elinden aldılar. Şimdi bunları aşmak ve yeniden aynı sorunlarla, dağınıklıkla karşı karşıya kalmamak gibi bir sorumlulukla yüz yüzeyiz.

Kızıl Bayrak / Gebze

MESS saldırıya geçti

Metal patronlarının örgütü MESS'i, grevin AKP eliyle yasaklanması da kesmedi. Grevin yasaklanmasının ardından fabrikalarda işten atma saldırısının startı Eskişehir'de kurulu Doruk Ev Gereçleri fabrikasında verildi. Fabrikada Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi 30 işçi işten atıldı.

Grup TİS kapsamındaki Süsler Grubu'na bağlı fabrikada 17 Şubat sabahı vardiyaya gelen işçiler kartlarının okunmadığını görünce işten atıldıklarını öğrendiler. İşten atılan arkadaşlarının geri alınmasını isteyen işçiler ise fabrikaya kapanarak eylem başlattı.

İşçilerin bir süre sonra eylemlerini sona erdirdiği, Birleşik Metal-İş yönetimi ile patron arasında yapılacak görüşmeye göre tavır belirleyecekleri öğrenildi.

MESS dayatmalarına karşı başlatılan ve Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklanan grev kapsamında Doruk Ev Gereçleri Fabrikası'nda 19 Şubat'ta greve çıkılacaktı.

Grev yasağı hakkında savunma istendi

29 Ocak'ta başlayan metal grevinin iki ay ertelenmesine ilişkin Danıştay'a başvuran Birleşik Metal-İş yönetimi sürece ilişkin bilgi verdi.

Sendikanın aktardığına göre 2 Şubat'ta açılan yürütmenin durdurulması davası için Danıştay, hükümetten "Milli güvenliği bozucu hususlar nelerdir?" sorusuna yanıt istedi.

Danıştay 10. Dairesi'nin istemi hakkında şunlar ifade edildi: "Danıştay 10. Dairesi, 9 Şubat tarihli ara kararında Başbakanlıktan, 'Davacı sendika tarafından uygulanmakta olan ve uygulamaya konulacak grevlerin 'milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu'nun

nasıl ve ne şekilde belirlendiği, milli güvenliği bozucu hususların neler olduğunun açık ve tereddüte yer bırakmayacak şekilde açıklanmasının istenmesine' karar verdi. Davalı idare konumundaki Başbakanlık'ın savunma verme süresini 30 gün yerine 10 gün olarak belirleyen Danıştay 10. Dairesi, ara kararı Başbakanlığa 11 Şubat tarihinde memur marifetiyle tebliğ etti. Danıştay 10. Dairesi, ara kararında yürütmenin durdurulması isteminin, Başbakanlık'tan cevabın alınması veya 10 günlük cevap verme süresinin tamamlanmasından sonra inceleneceğini kararlaştırdı."

SİDEMİR işçilerinin eylemi sürüyor

3 aylık ücretlerinin verilmemesi karşısında Sivas Demir Çelik İşletmeleri'nde (SİDEMİR) çalışan yüzlerce işçinin eylemleri sürüyor.

İşçilerin 12 Şubat'ta kent meydanında gerçekleştirecekleri eylem Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun geleceği bahanesiyle Çelik-İş Sendikası tarafından engellendi.

Ancak işçiler 13 Şubat'ta AKP İl Kongresi'ne katılmak için Sivas'a giden Davutoğlu'nu protesto ettiler.

İşçiler 17 Şubat'ta da kent meydanında eylemlerine devam ettiler. Aylardır gasp edilen ücretlerinin bir an önce ödenmesini isteyen işçiler adına basın açıklaması yapan Çelik-İş İşyeri Temsilcisi Yılmaz Çetin, şu ifadeleri kullandı: "15 gündür eylemimiz devam etmektedir. Sendika 3 Mart'ta genel grev kararı almıştır. Bu genel grevde de eylemlerimiz devam edecektir. Biz kamuoyundan destek bekliyoruz. Büyük yürüyüş

yapmayı düşünüyoruz orada da halkımızdan destek bekliyoruz."

İşçiler basın açıklamasının ardından Özgecan Aslan'ın katledilmesini kınayarak "Kadına uzanan eller kırılсын!" sloganını attılar ve Özgecan için saygı duruşunda bulundular.

İşçiler 18 Şubat'ta da kent meydanında eylemlerini sürdürdüler. Eylemde konuşan işyeri temsilcisi Yılmaz Çetin, Başbakan Ahmet Davutoğlu ile görüştiklerini ve kendileri ile ilgilenileceğine dair söz aldıklarını belirterek, "Ancak bizim yarını beklemeye gücümüz kalmadı. Artık eylemlerimiz şekil değiştirmeye başladı. Arkadaşlarımızı durduramıyoruz" dedi.

Açıklamadan sonra İnönü Bulvarı üzerinde yürümek isteyen işçiler ve yürüyüşü engellemeye çalışan polisler arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. Ardından işçiler bir süre bulvar üzerinde yürüdüler.

Grev yasağı ve sonrası

Yasaklanmasının ardından grev süreci içerisindeki fabrikalarda görüşmeler MESS ile değil fabrika yönetimleri ile devam ediyor. Paksan dışında, birkaç fabrikada da sözleşme süreci tamamlanmış, diğerleri ile de görüşmeler sürüyor. Sözleşmeler ek protokol ya da benzeri bir yöntemle yapılıyor, yapılmaya çalışılıyor. Türk Metal'in imzaladığı sözleşme fabrika ortalamasını katarak %9 düzeyinde iken Birleşik Metal'in ek protokol benzeri sözleşmesi ise fabrikalarda değişen oranda %13-15'lere tekabül ediyor. Sözleşmeler 2+1 yıl olarak düzenleniyor. Sosyal haklarda her fabrikada değişen oranda koparılabildiği kadar bir iyileştirme hedefleniyor. Metal TİS sürecinde son veriler bunlardan ibaret değil. İşyerlerinde üretimi yavaşlatmaktan dolayı baskılar devam ediyor. Fabrikalarda üretimin ne kadar azaltıldığına dair herhangi bir veri yok. Sendika yönetimi ara çözümlerle sürecin son bulması için adımlar atıyor ve diğer yandan grev yasağına karşı hukuki ve kamuoyu oluşturmak amacı ile eylemler gerçekleştiriyor. Eylemler ilk başta kitlesel öfke boşaltma eylemlerine ardından da düzen siyasetinin çeşitli unsurlarına şikâyet etmelere dönüştü.

Türkiye'de ilk defa karşılaşmadığımız grev yasağı, bu son örnekle birlikte daha derin yaralar, kayıplar yaratabilir. Artık toplu sözleşme hakkının işçi sınıfının elinden alınmaya çalışıldığı, grev hakkının ise olmadığı bir sendikal yapının dayatıldığı bir dönem içerisindeyiz. Uzun yıllardır, önemli hak gaspları ve saldırılar karşısında sınırlı protestolar dışında farklı süreçler işleten bir sendikal anlayışın olmaması, bunu oluşturma iddiasında olanların ise boğulup tecrit edilmesi bu tablonun ortaya çıkmasına neden oldu. Ancak toplu sözleşme hakkının ve nice bedeller ödenerek kazanılan grev hakkının kolayca işçi sınıfının elinden alınmasına karşı teslim olmak, artık geline aşamada daha ciddi bir sorgulamayı beraberinde getirmektedir.

Fabrikalarda işçiler bu teslimiyete karşı henüz ciddi bir cevap üretebilmiş değiller. Örgütsüzlük ve dağınıklık bunun bir nedeni ise diğer nedeni de yaşayarak öğrenen yeni bir genç işçi kuşağının geliyor olmasıdır. Fabrikalarda grev yasaklamasının ardından bir şey yapamamaktan dolayı, kendisini kullanılmış hissetmekten dolayı birbirlerinin yüzüne

bakamayacak derecede kötü hisseden, mücadele ruhu elinden alınan işçiler de var. Bu durumun sorumluları olan bürokratlar şimdilerde AKP'yi kötülerinin ötesinde bir şey yapmıyor. Birkaç hafta önce binlerce işçi karşısında hitabet sanatının sınırlarını zorlayanlar şimdi söz söyleyecek kelime bulamıyor ya da oyalama yöntemleri üzerinde yoğunlaşıyorlar. Çeşitli fabrikalarda temsilcilerin 'şu kömür parasını, yok bayram parasını' %50 arttırmak için görüşüyoruz, kazanacağız' demesi her şeyi özetlemektedir. Grev gibi önemli bir hakkın gasp edilmesine karşı gerçekleştirilen edilgenlik böyle perdelenmeye çalışılıyor. Yasaklama ile gasp edilen grev hakkını savunmak için grevi devam ettirme iradesine macera gözüyle bakanlar şimdilik maceraya girme tehlikesini atlattılar. Şimdi de kazanacakları paraların ne kadar çok olacağını anlatıyorlar. Grev hakkı ne olacak peki? Grev hakkını savunamayan, toplu sözleşme hakkını, sendika hakkını nasıl savunacak? Bu iradeyi gösteremeyenler; ya grev hakkının yerini, ağırlığını, anlamını, ne demek olduğunu, savunulmadığı koşulda yarın ne ile

karşılaşabileceğini bilmemektedir ya da teslimiyetini gizlemek için sınırlı haklardan bahsetmektedir.

Diğer taraftan, sürecin grev komiteleri ile işletildiğini söyleyenler, gelinen aşamada süren sözleşme görüşmeleri içerisinde grev komiteleri ve işçinin iradesinin nerede durduğunu ortaya koymalıdır. Daha MESS ile görüşmeler başlamadan yapılan taslaktan kaç işçinin haberi vardı sorusunun cevabı bu sorunun da cevabıdır. Grev yasaklamasının ardından başkanlar kurulunun işçinin iradesine danışmadan aldığı kararlar bu sorunun cevabıdır. Ek protokoller imzalanırken de aynı yöntem izlenmektedir. Şu anda işçilerin birçoğu imzalanması planlanan sözleşme maddelerinin çoğundan haberdardır. Diğer türlü olsaydı DİSK, Birleşik Metal-İş daha güçlü olmaz mıydı? Elbette hem daha güçlü, hem daha örgütlü olurdu. Her bir işçinin sürece katkısı daha fazla olacağından, her bir işçinin daha bilinçli olacağından, kendisine ve sendikasına şeffaflıktan dolayı daha da güveneceğinden, işin yürüyen değil yürüten olacağı için daha önde olacağından DİSK ve Birleşik Metal-İş daha güçlü olurdu. Uzun yıllar önce terk edilen bu anlayış DİSK'e ve Birleşik Metal-İş'e kaybettirmiştir. Bu işçilerden bir şey olmaz anlayışı, ileri tutumları macera olarak yadsınması kaybettirmiştir. Grev hakkını sorumluluk sahibi bir şekilde savunamamak daha da kaybettirecektir. DİSK'in kuruluş yıldönümü vesile ile Kocaeli'de yaptığı mitinge grev fabrikalarından sergilenen katılım bunun bir göstergesidir. Mitingde yine yıllardır olduğu gibi tarihten dem vurulmuş, DİSK'in baş eğmezliği vurgulanmıştır. DİSK'in tarihindeki o güzel örnekleri işçiler yaratmıştır, bugün DİSK koltuklarını paylaşamayan, başlarını delege hesapları ile bozan bürokratlar tarafından değil. Bunu mücadele geleneğini koruyacak, yenilerini yaratacak olan da yine tıpkı Greif'te olduğu gibi işçiler olacaktır.

Bosch'ta uyuşmazlık zaptı

Bosch'ta MESS ile Türk Metal Sendikası arasında 17 Şubat'ta yapılan, 2012-14 dönemini kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin 6. oturumunda anlaşma sağlanamaması üzerine uyuşmazlık zaptı tutuldu.

Yasalarla belirlenen 60 günlük görüşme süresinin dolacağı tarih olan 21 Şubat'tan önce tutulan bu zaptın ardından 15 günlük arabulucu aşaması başlamış oldu. Taraflar Çalışma Bakanlığı tarafından atanacak arabulucu aracılığıyla yapılacak görüşmelerde de bir anlaşmaya varamazsa grev süreci başlayacak.

Bosch işçileri haklı taleplerinden geri adım atılmamasını, Türk Metal'in Genel Başkan Yardımcısı Mesut Gezer'in geçtiğimiz günlerde fabrikada, "grev aşamasına geldiğimizde yasal süreyi beklemem greve çıkarım" dediğini hatırlatarak, bu sözün tutulmasını istiyor.

Bosch yönetimi, Uyuşmazlık zaptı tutulmasının ardından işçilerin tepkisini dindirmek için bir duyuru yayınladı. İşçilerin tepkisinden duyulan korkunun ifadesi olan duyuruda Bosch yönetimi işçilerden "bugüne kadar gösterdiği sağduyuyu" sürdürmelerini istedi.

Yönetim, görüşmelerin süreceğini, işçileri mağdur etmek istemediklerini iddia etti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Gebze Metal İşçileri Birliği

Ezber bozan sınıf ve AKP'nin oyunları

Sermayenin en büyük korkusu olan işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması, ekonomik taleplerden öteye mücadele içinde siyasallaşması yeni grev dalgalarıyla canlanırken, AKP son oyunları ile sermayeyi rahatlatmaya devam ediyor. AKP'nin metal grevini yasaklaması grev karşısındaki korkusunu göstermişti. AKP'nin şefleri bununla da yetinmeyip sendika bürokratları ve patronlarla kafa kafaya vererek bir grev sürecini daha elbirliğiyle sönmüldürdiler. Bunun son örneği Olmuksan'daki TİS süreci oldu.

Selüloz-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Olmuksan'ın Adana, Çorlu, Çorum, İnegöl, İzmir, Gebze ve Edirne'deki fabrikalarında Toplu İş Sözleşmesi sürecinde anlaşma sağlanamaması karşısında alınan grev kararının uygulanmasına saatler kala sözleşme imzalandı.

TİS sürecinde işçiler aynı işi yapan işçiler arasındaki ücret farkının kapatılmasını ve düşük olan maaşlarının artırılmasını talep ediyordu.

Tüm çabaları sonuç vermeyen Olmuksan patronu, 9 Şubat günü imzaladığı sözleşmeyle ilk altı ay için yüzde 14'lük zam oranını kabul etmiş oldu.

Grev hakkının gaspı amacıyla grev oylamasına kapsam dışıların dahil edilmesi, Olmuksan'da da patronun ilk beyhude çabası oldu. Olmuksan patronu grev kararı karşısında grev oylamasına gitti. Olmuksan işçileri yedi parça olmanın verdiği dağınıklık, oylama öncesi artan baskı ve tehditlere rağmen 964 kişinin katıldığı oylamada 710 evet oyu çıkarmayı başarmıştı. Ve böylece bir kez daha sınıfın eylemli gücü karşısında barikat olarak kurgulanan grev oylaması işçilerin grev öncesi sınıfta, kararlılıklarını ilan ettiği bir tutuma dönüştü. İşçi sınıfı tüm yasal engellerde olduğu gibi, istediği ve inandığında ezberleri bozacağını gösterdi. Ancak grevin önlenemez gelişti karşısında sermayenin imdadına yine AKP hükümeti yetişti. Grev pankartının asılmasına saatler kala sendika yönetimi ve şirket masada imzayı atarken bunun arkasındaki aktörün sermaye hükümeti AKP olduğu ortaya çıktı.

Grev kırıcı AKP

Olmuksan'da imzalanan TİS'e ilişkin açıklamalar yapan ve bizzat kendilerinin aracılığıyla "iş barışının" sağlandığını ifade eden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, başta grev olmak üzere, işçi sınıfının meşru mücadele ve eylem biçimlerinin "tarihin çok gerisinde" kaldığını iddia etti. Mücadeleci sendikacılığı "eski anlayışlar" olarak tanımlayan Faruk Çelik, konuşmasında şunları söyledi: "Nasıl hak arama kutsal ise aynı şekilde bunun diyalog çerçevesinde barışa dönüşmesi de çok önem arz ediyor. Yoksa eski anlayışlar da olduğu gibi sendikacılık ne verirsiniz verin ben hak aramaya devam ederim, işletmenin kapalı veya açık olması da ülke ekonomisinin iyi veya kötü olması da beni ilgilendirmez, ben dediğim dediktir" şeklinde sendikacılık anlayışı artık tarihin çok gerilerinde kaldı.

Masa başında oturmak, masa başında

Sermayenin korkusu tek bir fabrikadaki artı değer azalması değil. Sermayenin korkusu grevle yolu açacak işçilerin tüm sınıfa umut olmasıdır. İşte bunun için sermaye devleti hızla grevleri yasaklıyor. Olmuksan'da da olan budur.

sorunlarımızı konuşmak ve talep edilen meseleleri makul düzeyde ne işverenin dediği ne de işçinin dediği ama gerek ülke ekonomisi gerek işletmenin geleceği açısından ve işçilerimizin kazanımları açısından ortak bir noktada buluşturmak. Biz geçtiğimiz hafta sonu böyle güzel bir tabloyu işçi kardeşlerimiz ve işveren temsilcileri ile birlikte halletmenin mutluluğunu yaşadık. 'Bu gün burada grev var, burası kapalıdır, üretim gerçekleşmiyor' anlayışından 'burada çalışıyoruz üretiyoruz hakkımızı da alıyoruz' anlayışına birlikte imza atmış olduk.'

Çelik'in haklı olduğu, fakat yanlış telaffuz ettiği şey sınıfın eski ile olan savaşımıdır. Eski olan uzlaşmacı-icazetçi sendikal anlayıştır. Yeni olansa Greif işçilerinin damgasını vurduğu 'hak için militan eylem' çizgisidir. Direnişten kavgaya evrilen sınıf mücadelesinin yeni grev halkalarıyla yol almasından, yeni deneyimler kazanmasından duyulan korku bugün kendini "tarihin çok gerilerinde kalan" iddialarıyla açığa vuruyor. Evet işçi sınıfının tarihi tam da bu kavgaanın engin deneyimlerini barındırmaktadır. Ve yaşanacak her işgal, her grev bu sınıf bilincini yeniden var edecektir.

Uzun yıllardır, baskıyla, iş yasasındaki düzenlemelerle, icazetçi ya da ihanetçi sendika bürokratlarının denetimiyle gözden irak tutulan grev silahı sınıfın biriken talepleriyle kendini yeniden yakıcı hale getirmektedir. Bugün metal işçisinin grevinin yasaklanmasının üzerinden ay geçmeden Olmuksan işçileri de aynı yolu yürümektedir. İşçi sınıfı grevinin yasaklanma ihtimalini bile bile bu silahı kuşanmaktan geri durmuyor. Yasal grev hakkı olmayan Boytaş

işçileri, Söğütsen Seramik işçileri de fiili mücadelede bunu öğreniyor, sınıfa mücadeleden vazgeçmemeyi öğretiyor.

Grevler artacak, sınıf sözünü söyleyecektir

Çünkü grev, işçi sınıfının oto kontrolünü de kırıyor. Grev nöbetindeki işçi üretimden gelen güçle özdeşleşiyor. Grevin sorumluluğuyla dünyayı yeniden yorumluyor. Grevi tartışan işçiler, grevinin önüne kapsam dışıların da dahil olduğu oylamayı dayatan, grev nöbetçisini sınırlayan, grev çadırını ortadan kaldıran, grevi "genel sağlık ve milli güvenlik" gerekçesiyle yasaklayan devleti, grev yasağı karşısında yürütmeyi durdurma kararı almayan düzen yargısını, önüne dikilen polis barikatını sorguluyor.

Sermayenin korkusu tek bir fabrikadaki kâr oranındaki düşüş, artı değer azalması değil. Sermayenin korkusu grevle yolu açacak işçilerin tüm sınıfa umut olmasıdır. İşte bunun için sermaye devleti hızla devreye giriyor ve grevleri yasaklıyor. Olmuksan'da da olan budur. Bir dizi kenti kapsayacak sarsıcı bir grev olacağı korkusuyla AKP hükümeti hızla kolları sıvayarak başlamadan grev sonlandırıldı.

Ancak her Ali Cengiz oyunu gibi AKP'nin bu numaraları da tükeniyor. Ve yarın gelecek sınıfın öfkesi karşısında bu çırpınılar da sonuçsuz kalacaktır.

Eğer sınıf bu yaşananların AKP'nin sermayenin hükümeti olduğu ve düzen partilerinin ismi değişse de kurulu sömürü düzenine biatla hizmet ettiğini görürse, yarın "iş barışı" sınıf kavgasına dönecektir.

Yapı yükseliyor

(...)

*Destek verin dostlar Greif'de yangın var
Yöneticinin yaptığı her işte bir oyun var
Bu oyunun sonunda bizi ayırmak var
Ama bilmiyorlar ki işçi sınıfının yanında
Emekçi dostlar var (...)*

Gecenin bir yarısı. Direnişin yorgunluğunda uykulu gözler dinleniyor. Günboyu süren ziyaretler ve slogan atmanın verdiği tatlı bir yorgunluk var bedenlerde. Herkes bir an önce sabah olsun, gün aydınlansın ve işgal fabrikası yeni ziyaretçilerini karşılaştırmak istiyor. Bambaşka bir heyecan, yüreklerde kazanmaya olan sonsuz inanç var. Kimileri ise düşünüyor. Düşündüklerini beyaz kağıda damlatıyor. Düşünceler bazen şiir olup mısra mısra sıralanıyor bazen bir öykü oluyor bazen de bir mektup. Türün adı şiir olmuş, hikaye olmuş çok önemli değil. Mühim olan anlatılanlar. Anlatılan Onlar'ın hikayesi çünkü.

*Yapı yerinde ne çay her zaman şekerli
her zaman sıcak,
ne ekmek her zaman pamuk gibi yumuşak
ne herkes kahraman*

...bu iş biraz zor çünkü...

Tartışma, iç demokrasi, kendi gücüne güvenerek hareket etmek cesaretlendiriyor. Sınırlar aşıyor ve gizli yetenekler ortaya çıkıyor. Mücadele okulunda öğretmen-öğrenci ayrımı yapmanın imkanı yok. "Pazartesi ham demirdik. Gün geçtikçe çelik olduk. Şimdi ise tam bir zirve!" derken cesur yüreklerden biri, direnişin yarattığı bilinç sığırmasını üç cümleyle özetliyor.

Gece yarısı. Fabrikada oluşturulan basın odasının kapısı açılıyor, soğuk bir anda odaya doluyor. İçeride uyuyan var mı yok mu, kabalık olur mu olmaz mı önemli değil. Mücadelenin sıcaklığı yerleşmiş algıları paramparça ediyor. Yorgun gözleri uyku tutmuyor. Bir odada, uykuya dalan diğerlerini rahatsız etmemek için bir sonraki günün yazısı cılız bir ışıkta hazırlanıyor. Günün harala gürelesinden çıkıp gecenin dinginliğinde sakın kafayla düşünülüyor. Direnişin başlangıç günüyle mücadelenin onuru birleşiyor. 'Şubat'ın onu, işçinin onuruydu' diyor bir şiir.

Bültenin ilk sayılarında çıkan yazılar başkalarının

Demisaş işçisinin sabrı tükeniyor

Bilecik'te kurulu Demisaş fabrikasında grev yasağından sonra işçiler iki gün daha üretim yapmamış ardından da ücretli izin uygulamasına gidilmişti. Ücretli izin dönüşü ise patronla yapılacak görüşmeleri beklemek üzere işbaşı yapılmıştı. Ancak aradan geçen bunca zamana rağmen herhangi bir ilerleme sağlanamadı. Dahası patron grev baskısından kurtulunca görüşmeleri de bir tarafa itti.

da gizli yeteneklerinin açığa çıkması için itici bir güç oluyor. Kalemlerden mücadelenin sıcaklığını, kararlılığını, haklılığını yansıtan kelimeler dökülüyor. Kağıt üzerindeki uyku mahmurluğu atılarak temize geçiliyor. Şimdi gönül rahatlığıyla bir uyku çekilebilir. Sabah oluyor. Kendileri 'için'den sınıfları için direnenlere dönüşen mezar kazıcıları kendi sesleri, solukları olan gazetenin yeni sayısının çıkmasını heyecanla bekliyorlar. İlk günler binbir güçle dışarıda bastırılan günlük gazete artık kendi tekniklerinin üstün gayretiyle işgal fabrikasında basılıyor. Direniş kendi basınına yaratıyor. Bir gazete bürosu gibi hummalı bir çalışma var. Yüzlerce sayfa direnişin yaratıcıları için basılıyor. Sıcak sıcak büyük bir heyecan içerisinde işgal fabrikasına dağılıyor. Günün gelişmeleri, direnişle dayanışma kampanyalarından yansıyanlar ve sınıfın mücadele tarihinden kesitler bir çırpıda okunuyor.

Bir işçi, 'Bu yazı Ahmet Abi'nin yazısı değil mi? Vay be gizli yetenekmiş bizinkisi ne güzel yazmış' diyerek direniş arkadaşına beğenisini ifade ediyor. Öteki 'Oğlum bu senin gazeten sen de yazarsan senin de yazın çıkar' diyerek cesaret aşıyor.

Ancak patron bunu yaparken işçilerin de sabrı tükeniyor. Patronun bu tutumu üzerine sendika yönetimi bu hafta sonu mesaisine gelmeme kararı aldı. Ama patronun geri adım atmaması halinde işçiler artık üretimin durdurulmasını istiyor, grev yasağına ve patronun aldatmalarına karşı şalteri indirmekte tereddüt etmeyeceklerini ifade ediyorlar.

İşçilerin basıncı sonucunda patron ve sendika arasında 18 Şubat'ta görüşme yapıldı ancak sonuç çıkmadı. Bu tablo karşısında işçiler gerekirse mücadele ateşini yeniden yakacaklarını ifade ediyorlar.

Bir başkası, direnişin yaratıcılığına şaşırıp kalıyor. 'Ben yıllarca boşuna yaşamışım, bambaşka bir dünya varmış halbuki. Kabuklarımızda sıkışıp kalmışız. Otur demişler oturmuşuz, kalk demişler kalkmışız. Yaşam başka bir şeymiş' diyor. Bir diğeri, 'Ne yetenekler varmış aramızda. Demek ki insan bunları yapabiliyormuş' diyerek farkına vardığı o sonsuz güvenini anlatıyor.

Üretmenin tadına varılmış bir kere. Direnişin yazarları çoğalıyor. Birlikte üreten, dünyayı birlikte var eden eller birlikte düşünmeye, birlikte yazmaya başlıyorlar. Yazılan şiirlerin altına imzalar hep birlikte atılıyor. Hak geçsin istemiyor hiçbiri.

'Her şey onurlu bir gelecek için!' diye yazılıyor bembeyaz bir mücadele sayfasına. Emeğine sahip çıkanlar, gazetenin niye çıkmadığını, niye geç kaldığını hesabını sormayı, takipçisi olmayı görev biliyorlar. Emeğe sahip çıkılıyor.

Seslerine yeni sesler, yeni soluklar ekleniyor. Hayatlarını şarkı dinleyerek tüketmeye son verenler şarkı söylemek için ileri çıkıyorlar.

Ne demişlerdi?

'Tarih yaşadıklarımızı değil yaptıklarımızı yazacak' "Ummak insanlığın en çok kullandığı olgudur. İstemeyeceksin, alacaksın, emeğin gücünü onlar mı bilir, sen mi?. Hak verilmez alınır. Ama bir olup şahsi menfaat ve egolardan arındın mı arkadaşını ezmeyi kandırmayı düşünmezsen istediğin hayat mücadele ile olur. İkrâm olmaz. Kendini bil emekçiyse işçiyse ne olduğunu bilmezsen kimse seni tanımaz köle gibi kullanır."

*bu iş biraz zor, zor ama
yapı yükseliyor, yükseliyor.*

Macera sürüyor...

Yeni mücadele sahaları ve Bilecik

Yeni dönem sınıf hareketinde yaygınlaşan işçi eylemleri, direnişler, grevler ve örgütlenme deneyimlerine tanık oluyoruz. Yer yer militan görünümlere sahne olan eylemlilik süreçleri artık belli başlı kapitalist metropollerin yanı sıra ülkenin 'üçra' olarak nitelendirilen taşra bölgelerine kadar uzanmış durumda. Sosyal medya ağının genişlemesi ve gelişen teknoloji, gelişmelerden geçmişten kat be kat hızlı ve yaygın bir şekilde haberdar olmamıza imkan sağlıyor. Ülkenin en 'üçra' köşesinde dahi olsa yaşanan bir eylemlilik süreci hızla sınıf bölüklerinin gündemine giriyor. Sınıfsal öfke ve kin birikiyor.

Yeni mücadele alanları

Kocaeli, Çorlu, Gebze, İzmir gibi sanayi bölgelerinin yanı sıra 'üçra' olarak nitelendirilebilecek bir dizi bölgede de işçi eylemlerine/direnişlerine tanık oluyoruz. Aksaray'da Süttaş işçileri, Bartın'da tekstil işçileri, Kayseri'de binlerce ağaç işçisinin fiili grevi, Konya'da Mahle işçilerinin askeri faşist darbeden 34 yıl sonra grev ateşini yakmaları, Düzce'de metal ve petrokimya işkollarında süren örgütlenme atakları gibi bir dizi mücadele süreci içerisinde son dönemde öne çıkan illerden biri de Bilecik.

Sermayenin yeni gözdesi

Tahmini verilere göre 2015 nüfusu 210 bin olan Bilecik'te kilometrekareye 49 insan düşüyor. Coğrafi koşulları büyük oranda engebeli bir bölge olan Bilecik'in yüzölçümü ise 4.310 km². Zengin yeraltı kaynaklarına sahip bölgede halkın büyük çoğunluğu ise geçimini tarım ve hayvancılıktan sağlıyor. Nüfusun yüzde 70'inin geçimini tarımdan sağladığı biliniyor. Bilecik'in yarısına yakını ormanlık bölgelerden oluşuyor.

Ancak son yıllarda, kapitalistlerin bölgeye yaptığı yatırımlarla fabrikalara yönelim olduğu görülüyor. Bölgede yem fabrikaları, şerbetçi otu hublon fabrikaları, seramik fabrikaları, yedek parça fabrikası, şofben ve radyatör üreten demirdöküm fabrikaları, teneke fabrikası, kağıt fabrikaları, su tesisatı malzemeleri üreten fabrikalar, vinleks halı ve yer döşeme fabrikası, bisküvi fabrikası, ipekli dokuma fabrikaları, defter fabrikası, ambalaj kağıdı ve sandığı fabrikaları faaliyet gösteriyor.

Şişecam Grubu'na bağlı Camiş Madencilik'in, hammadde işleme ve zenginleştirme tesislerini buraya kurması da bölgenin yeraltı zenginliklerinin kapitalist üretimin hizmetine sunulduğunun bir göstergesi.

Türkiye'de organize sanayi bölgelerinin sayısı hızla artarken halihazırda ülke genelinde 276 tane organize sanayi bölgesi bulunuyor. Bunların 6 tanesi (Bilecik 1. Organize Sanayi Bölgesi, Bilecik 2. Organize Sanayi Bölgesi, Bozüyük Organize Sanayi Bölgesi, Osmaneli Organize Sanayi Bölgesi, Pazaryeri Organize Sanayi Bölgesi, Söğüt Organize Sanayi Bölgesi) Bilecik'te bulunuyor. OSB'ler dışında, bölgede yerli ve uluslararası tekellerin son yıllarda yaptıkları

Sınıf hareketinin yeni döneminde hiçbir bölge üçra değil. Ancak bu bölgelerdeki mücadelenin gözardı edilmemesi, dikkatle takip edilmesi büyük önem taşıyor.

yatırımlarla yeni sömürü cehennemlerinin sayısı artıyor.

Neo-liberal politikaların hız kazandığı 1980 sonrasındaki dönemden önce, daha çok yerel sermaye ve KİT ağırlıklı bir sanayiye sahip olan Bursa-Bozüyük-Eskişehir hattının '80 sonrasında İstanbul merkezli büyük sermayenin yöneldiği bölgeler konumuna geldiği görülüyor. Bu durumun, bölge işçi sınıfının mücadele deneyimlerini biriktirmesi açısından bir zemin sağlaması da oldukça doğal.

Bilecik'te sınıf hareketi

Bozüyük'te Toprak Holding'e ait Toprak Demirdöküm'de Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin hak gasplarına ve güvencesizliğe karşı mücadeleleri, Kristal-İş üyesi Camiş Madencilik işçilerinin sendika hakkı için gerçekleştirdikleri eylemler, metalde grev yasağına karşı Demisaş işçilerinin fiili-meşru mücadele yolunu tutmaları ve son olarak Söğüt'te bini aşkın seramik işçisinin ücret gasplarına karşı gerçekleştirdikleri iş bırakma eylemleri son dönemde Bilecik'in adını işçi eylemleriyle anılır hale getirdi. Bozüyük'te, bir meslek hastalığı olan silikozise yakalanan seramik işçilerinin çalışma koşulları ve maruz kaldıkları sömürünün basında yer bulmasını aynı tablonun bir parçası olarak not düşmekte fayda var.

Yanı sıra, sömürü ve kölelik koşullarına isyan ederek Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Mefro Wheels Turkey (Tekersan) işçilerinin geçtiğimiz yıl yaşanan işten atma saldırısına karşı 3 günlük direnişlerinin ardından işlerine geri dönerek sendikal

örgütlülüğü kabul ettirmeyi başarmaları da bölgede son dönemde yaşanan mücadele deneyimleri arasında öne çıkmıştı.

Diğer yandan, bölgedeki fabrikalarda son dönemde yaşanan hareketliliklerde bölge halkının dayanışması da öne çıktı. Bölge halkı metal grevi ve Söğüt'te seramik işçilerinin direnişinde işçileri yalnız bırakmadı. Bu direnişler, işçi sınıfı saflarındaki hareketi bölge halkının gündemine taşıyarak sınıfsal kabarığa karşı dikkatleri sömürü ve köleliğe çekti.

Sonuç yerine...

Siyasal mücadele geleneği ve siyasal güçlerin varlıklarının oldukça cılız olduğu bu bölgelerdeki işçi eylemleri gözden uzak olmasına rağmen canlılıklarıyla dikkat çekiyorlar. Bu hareketlilik elbette Bilecik'in havasından suyundan kaynaklanmıyor. Sermayenin sömürü ve kölelik dayatmaları ülkenin dört bir yanındaki fabrikalarda işçi sınıfının saflarında hoşnutsuzluk ve öfke biriktiriyor. Bu öfke birikimi Bilecik'te yaşanan direniş ve örgütlenme süreçlerinde olduğu gibi çeşitli mücadelelerle kendisini gösteriyor. Diğer yandan, direniş ve mücadele süreçleri yaşayan işçilerin sınıf bilincinin mücadelenin ateşi içerisinde gelişmesi bu biriktirme süreçlerine eşsiz katkılar sunuyor.

Bu nedenle sınıf hareketinin yeni döneminde hiçbir bölge üçra değil. Ancak bu bölgelerdeki mücadelenin gözardı edilmemesi, dikkatle takip edilmesi büyük önem taşıyor.

Yeni Yunan hükümeti

"Ne itaat, n

Syriza ve Anel'in oluşturduğu yeni Yunanistan hükümeti işe hızlı bir giriş yaptı. Syriza lideri Alexis Tsipras ve Maliye Bakanı Yanis Varufakis ülkenin borçlarını sildirmek amacıyla AB emperyalistleri ile görüşmeler yapmak üzere Avrupa turuna çıktılar. Burada AB'nin muhatap bazı yetkilileri ile ikna amaçlı görüşmeler yaptılar. Ne var ki, Maliye Bakanı Varufakis de, "Ne itaat, ne çatışma" parolası ile yola çıkan Tsipras da bu ikna turundan bekledikleri sonucu alamadılar. AB'nin kimi üyeleri bir parça esnekliğe yatkın görünse de, özellikle birlik içinde tayin edici bir konumu ve rolü olan Almanya, yeni hükümetin yetkililerine oldukça mesafeli ve bir o denli de katı davrandı.

AB, AMB ve IMF'den oluşan Troyka çok kesin bir dille Yunanistan'ın, dolayısıyla da Syriza-Anel hükümetinin, madem ki AB ve Avro'ya bir itirazları yok, madem ki AB ile müzakerelerden yanadırlar, o halde AB ile yaptıkları sözleşmeye uymalarını, verdikleri sözleri yerine getirmelerini istediler. Kendilerinin dayattıkları reform programını vakit geçirmeden hayata geçirmelerini, tasarruf tedbirleri adı altında dayattıkları kemer sıkma paketlerine devam etmelerini talep ettiler. Aksi durumda Yunanistan'ın bugünkünden daha felaketli bir konuma düşeceğini ileri sürüp, bir de, böyle yapılmazsa birlikte çalışmayacaklarını belirttiler. Hiç kuşkusuz bu bir şantajdı.

Bunları, Avrupa Merkez Bankası'nın, Yunanistan'ın bankalarına verdiği kredilerde artık Yunan tahvillerini teminat olarak kabul etmeyeceği açıklaması ve ardından da, kredi derecelendirme kurumunun 5 Yunan bankasının/eşdeyişle Yunanistan'ın notunu düşürmesi kararları izledi. Özellikle bu ikincisi gerçekten de ağır bir karardı ve Troyka'nın, esas olarak da Almanya'nın çok kararlı olduğunun resmi bir anlatımıydı. Bir kez daha, Troyka tahakkümünün tanınmasını dayatıyordu, kayıtsız şartsız itaat istiyordu.

Syriza lideri Tsipras'ın buna cevabı hazır, "Ne çatışma, ne itaat!". Bir başak anlatımla, Tsipras, kesin bir dille, çatışma istemediklerini, ancak, adil bir müzakereden yana olduklarını, bu anlama gelmek üzere şartların yumuşatılmasını istediklerini ve dayatmaları, en çok da Troyka memurlarının denetimlerini, iç işlerine müdahalelerini kabul etmeyeceklerini dile getirdi. Bunun Yunanistan'a ve haliyle de Yunanistan halkına dönük son derece onur kırıcı bir kölelik ilişkisi olduğunun altını çizdi.

Maliye Bakanı Yanis Varufakis ise, "Yunanistan'ın Avro bölgesinden atılması durumunda, sıra diğer ülkelere de gelir. Zira, Avro kırılmalı. Kağıttan kale gibi. Yunan kağıdını çekerseniz diğer kağıtlar da çekilir" şeklinde açıklamalar yaptı. Bunun bir şantaj olmadığını belirtmeyi de ihmal etmedi. "Biz şantaj yapmıyoruz, ama, şantajı da kabul etmiyoruz". Maliye Bakanı

Varufakis bir de, Yunanistan da dahil tüm Avrupa'da kol gezen ırkçı-faşist saldırganlığa, bu çerçevede de, Yunanistan'daki Altın Şafak, Fransa'daki Ulusal Cephe ve İngiltere'deki Britanya Bağımsız Partisi tehlikesine, yani gelinen yerde yakın bir tehlike haline gelen faşizme dikkat çekti.

Yunan makamları bir süre önce, gerekirse Rusya, Çin ve ABD'den de yardım isteyebiliriz açıklaması yapmıştı. Nitekim Yunanistan'ın yeni Dışişleri Bakanı Nikos Kotzias'ın Rusya Dışişleri Bakanı Sergei Lavrov'la görüşmesi diğer şeylerin yanı sıra bunun da vesilesi oldu. S. Lavrov, Syriza'dan yardım talebi gelirse düşüneceklerini belirtti.

Hatırlanırsa eğer, ABD Başkanı Barack Obama da Syriza'nın zaferi ilan edilir edilmez, koşulların az çok bilindiğini, Yunanistan'ın söz konusu borçlarının ödenmesinin bugün için mümkün ve gerçekçi olmadığını ileri sürüp, yeni hükümeti sıkıştırmamak gerektiğini dile getirmişti.

Yunanistan Maliye Bakanı Yanis Varufakis ise, ilk görüşmelerin hemen ardından Alman Stern dergisiyle yaptığı bir mülakatta "Bir borç eğer artık ödenmeyecek durumdaysa saç tıraşına gidilir" şeklinde dikkate değer sözler sarf etti.

Bununla birlikte AB ile Yunanistan hükümeti arasında karşılıklı olarak kapılar hala tümüyle kapanmış değil. AB ve AB dışında görüşme trafiği hem de yoğunlaşarak devam ediyor.

Hayaller ve gerçekler

Günümüz dünyasında koşullar öyledir ki, en sıradan bir reform dahi ancak kurulu düzene karşı dişe diş bir mücadele ve ağır bedeller ödenerek elde edilebiliyor. Bu nedenle söz konusu olan sistem içi bir hareketse eğer, başarı şansı hemen yoktur ya da çok özel koşulları gerektirir.

Şöyle ki, Yunanistan'ın da organik bir parçası olduğu kapitalist sistem 2008'den beri bir bütün olarak kriz içindedir. İktisadi, toplumsal, siyasal, kültürel ve ahlaki, çok yönlü bir niteliğe sahip olan bu kriz, atlatılmak şurada kalsın, her geçen gün daha da azıyor, daha bir derinleşiyor. Bu kriz, gelişmiş ve az gelişmiş ile tüm dünya kapitalizminin bir gerçeğidir. Sadece geri ve yoksul ülkelerde değil, en gelişmiş ülkelerde de, örneğin zengin kıta Avrupa'da da yıkıcı sonuçlar üretmektedir. Krizin ilk önce sistemin kalbinde patlak vermesi bunun en iyi ve en açıklayıcı anlatımıdır.

Avrupa'ya gelince, söz konusu çok yönlü kriz bu yaşlı ve de zengin kıtanın da inkardan gelinemez bir gerçeğidir. Öyle ve o kadar ki, AB'nin, İtalya, Fransa, İngiltere gibi ekonomisi az çok güçlü ülkeleri dahi krize yenik düşmüşlerdir ve tablo her alanda oldukça iç karartıcıdır. AB'nin emekçilere dayattığı kemer sıkma

paketlerinin hiçbiri derde deva olamıyor, hatta ve hata durumu daha da vahim boyutlara taşıyor. Yeniden yapılandırma adı altında uygulanan sözde reformlar bu ülkelerin bazılarını, hatta en güçlülerini bile AB, AMB ve IMF'den oluşan Troyka canavarına el açtırıyor.

Krizden en çok etkilenen ve her alanda tam bir yıkım yaşayan, en kötüsü de AB'nin, esas olarak da Almanya'nın sömürgeci politikaları yüzünden onur kırıcı kölelik statüsüne düşen Yunanistan'dır. Yunanistan'da tablo gerçekten de vahimdir, ağırdır, isyan ettiricidir.

Ekonomisi deyim yerindeyse çökme noktasına gelmiştir. Sömürü katmerlidir. İşsizlik tavan yapmıştır. Ve en çok gençliği vurmaktadır. Ağır sanayi yoktur, ekonomi daha çok hizmet sektörüyle karakterize olmaktadır. Ancak olduğu kadarıyla da durum vahimdir. Önceki hükümetler döneminde sağlık alanında yapılan özelleştirmelerin dolaysız bir sonucu olarak çok sayıda hastane kapatılmıştır. Bunu eğitimin paralı hale getirilmesi ve buna bağlı olarak okulların kapatılması tamamlamaktadır. Var olan, özellikle de küçük ve orta ölçekli fabrikaların kapısı da kilitlidir. İşçi ücretleri en alt düzeydedir ve sefalet ücreti tanımı dahi durumu tam olarak anlatmamaktadır. Yoksulluk diz boyudur.

Daha vahim olan da, Yunan ekonomisinin Troyka ile ilişkisidir. Bugüne kadar işbaşına getirilen hükümetlerin hepsi de teknokratlar hükümetiydi. Troyka'ya tam bir teslimiyet içindeydiler, hiçbir direnç göstermediler ve AB'nin denetçilerine itirazsız biçimde hizmet ettiler. Troyka, Yunanistan'a krediler açtı, yardımlar yaptı, ama bu yardımların nerede ve nasıl kullanılacağına dek her şeye kendisi karar verdi. Deyim uygunsuz Yunan ekonomisini AB'nin tayin ettiği denetçiler yönetti. Bu tam bir sömürge muamelesiydi, Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde tanık olunan Duyun-u Umumiye rejiminin benzeriydi. Ve son derece onur kırıcıydı.

Ekonomi çökme noktasında olduğu halde, olduğu kadarıyla elde avuçta olan, askeri harcamalara ayrıldı. Militarist politikalar burada da azdırıldı. Çok ilginçtir, Yunanistan perişan tablosuna rağmen savaşa en çok para harcayan ülkelerden biridir. Burada da ırkçılık bir devlet politikasıdır, devletin ve polislin koruması ve desteği ile tehlikeli bir güç haline getirilmiştir. Avrupa'nın en azılı ırkçı-faşist örgütlerinden biri olan Altın Şafak bu politikanın eseridir. Devlet burada da bir faşist polis devleti haline getirilmiştir. Altın Şafak açık cinayetler işlemiş, ancak çetenin başı başta olmak üzere, hiçbir mensubu hala yargılanamamışlardır. Yunanistan'ın göçmen politikası ise kapitalizmin ve Yunanistan'daki polis rejiminin acımasızlığının somut bir örneğidir. İltica kampları Hitler'in toplama kamplarını aratmamaktadır. Sınır boylarına örülen

meti ve parolası: "e çatışma"

tel örgüler ve utanç duvarları, Meksika'daki sınır devriyeleriyle hiçbir farkı olmayan, hepsi de katil yol devriyeleri vb...

Bütün bunlar Yunanistan'daki bugünkü tablonun bir yüzünü oluşturan gerçeklerdir. İşte Syriza bu vahim tablonun içinde ortaya çıkmıştır. Syriza bu tabloya itiraz edenlerin, toplumun ezici çoğunluğunun, AB, AMB ve IMF üçlüsü ve onların işbirlikçisi Yunan burjuvazisinin soygun ve yıkım politikalarını içine sindirmeyip buna karşı mücadele eden, işçisi, emekçisi, genci ve kadını, çevrecisi ve ötekileştirilenleri, orta sınıfı, samimi yurtseveri ve göçmenleri ile tüm bir Yunanistan halkının desteği ile birinci parti oldu. Geleceği de dahil, her şeyini çok büyük ölçüde bu mücadeleci kitleye borçludur.

Yunanistan halkı bugünkü tabloya kesin olarak karşıdır ve değiştirilmesini istemektedir. Bu konuda deyim yerindeyse Syriza'nın da ilerisindedir. Gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğinden bağımsız olarak, bunu kesin olarak Syriza'dan beklemektedir. Bugün için Syriza'ya güvenmekte, onu umut olarak görmektedir. Ondandır belli beklentileri vardır.

Syriza yükselen halk hareketinden etkilenmiş, ondan güç almıştır. Haliyle çok şey borçlu olduğu bu harekete ve hareketi oluşturan, başta işçi ve emekçiler olmak üzere, toplumun yoksullarına verdiği sözlerin tümünü değilse de, acil olanları yerine getirmek durumundadır. İşbaşına gelir gelmez bazı özelleştirmeleri durdurması vb. uygulamalar bunun ifadesidir.

Syriza ve Yunan hükümeti sisteme, Troyka üçlüsüne, NATO'ya temelde itiraz etmemesine karşın bazı şeylerin eskisi gibi sürdürülemeyeceğini, bu nedenle de kendilerine dayatılan ağır koşulları yumuşatmalarını, borçlarının bir kısmının silinmesini talep ediyor. Bir başka anlatımla, Yunan hükümeti, 'adil' bir müzakereden yanadır. Tüm bunların gerçek olabilmesi için de daha iddialı bir hedef belirlemiştir kendisine; "Yeni ve adil Avrupa!". Avrupa kendisini adil bir birlik olarak yenilerse tüm bunların gerçek olacağı düşüncesindedir. Yeni bir Yunanistan ve "Yeni ve adil Avrupa" Syriza'nın ve benzerlerinin yegane rüyasıdır.

Hayal kurmak, rüya görmek her canlının ve canlı organizmanın, bu arada da Syriza'nın hakkıdır. Ancak kabul etmek gerekir ki, hayallerle gerçekler arasında her zaman bir mesafe vardır. Bazı özel koşullarda kimileri gerçekleştirilse bile, çoğu gerçekten de bir rüya olarak kalır.

"Yeni ve adil Avrupa" mümkün mü?

Sistem ve sistemin temel kurumları konusundaki tutumu, programı, toplumun temel sorunlarına ilişkin temel politikaları, mücadele yol ve yöntemleri ve

dilinden düşürmediği en popüler sloganları ile Syriza düzen içi reformist sol, daha isabetli bir tanımla sosyal-demokrat bir bileşimdir, bir şemsiye partisidir. Dönem bir yükseliş dönemidir, Syriza bu dönemin ve bu dönemde Yunanistan'da toplumu sarsan sınıf ve kitle hareketinin öne çıkardığı bir üründür.

Ancak bir başka gerçek de vardır. Syriza'nın kapitalist sisteme ve kurumlarına temelde bir itirazı yoktur. Onun sadece aşırılıklarına karşıdır. Toplumu yıkıma uğratan politika ve uygulamaların kaynağının kapitalizm değil, kimi kapitalist hükümetler olduğunu savunur. Programını buna göre oluşturmuştur, yol ve yöntemleri bununla uyumludur, sloganlarına hep bu sınırlılık egemendir. Kısacası o anti-kapitalist değildir. Kapitalist aşırı sömürüyü bir parça sınırlamak, demokratik hakları genişletmek, yani düzenin sınırlarını aşmayan bazı iyileştirmeler yapmak; Syriza'nın ve Yunanistan hükümetinin sınırları bundan ibarettir. Syriza'nın hedeflerini de anlatan popüler, "Yeni ve adil Avrupa", "Yeni ve adil Yunanistan" gibi şiarlar ile Ecevit'in 60'lı ve 70'li yıllardaki "İnsanca ve hakça bir düzen", "Toprak işleyenin, su kullananın" şiarları arasında bir benzerlik vardır. Hepsisi de eninde sonunda temel gerçeklerle karşı karşıya gelirler, önce bir parça direnirler, ama zaman içinde düzenle uzlaşma siyaseti güderler, adım adım yozlaşarak borçlu oldukları yığınlara yabancılaşırlar. Bir adım sonrası ise, düzenin koltuk değneği olmaktır, emekçileri düzene bağlamada ve dizginlemede bir köprü vazifesi görmektir. Syriza da bugünkü programı ve çizgisini korudukça adeta bir kaçınılmazlıkla eninde sonunda aynı akıbetle karşı karşıya gelecektir.

Öte yandan, dünyada ve de Yunanistan'ın bir parçası olduğu Avrupa'da koşullar, sosyal yıkım politikalarında bir yumuşamaya, bir barışa, adil bir

düzen kurmaya uygun değildir. Tam tersine çelişkiler daha da derinleşmektedir, barış değil çatışma esastır ve çelişkiler giderek daha da keskinleşmektedir. Adil bir düzen ise kapitalizmin doğasına aykırıdır. Kaldı ki, Avrupa'da burjuva demokrasisi yavaş yavaş yerini kopkoyu bir siyasal gericiliğe bırakıyor. Düne kadar demokrasinin mabetleri olarak sunulan tüm Avrupa devletleri birer polis devletine dönüşmüş bulunuyor. Her yere barbarlık düzeni hakimdir. Bu arada, sömürü, soygun ve yıkım politikaları geri çekilmeyecek, daha da acımasız biçimde uygulanmaya devam edilecektir. En başta Yunanistan olmak üzere, Avrupa'yı boydan boya sarsan proleter kitle hareketleri tam da bu saldırılara verilmiş bir cevaptır.

Avrupa burjuvazisi bunun bilincindedir ve bunun korkusunu da en çok Avrupa burjuvazisi duymaktadır. Yeri gelmişken belirtmeliyiz ki, Syriza'dan çok bundan korkmaktadırlar. Bunu bilerek davranmakta ve güne göre değil, geleceğe göre hazırlanmaktadır. Yunanistan'da halihazırda cereyan eden sınıf ve kitle hareketleri dahi onu çok rahatsız etmektedir. Zira, önu alınmaz, dizginlenmez ve denetim altına alınamazsa, daha tehlikeli hale geleceğini, 'kötü' bir örnek olarak tüm Avrupa'ya sıçrayacağını düşünmektedir. Böylesi bir durumda AB'nin bir dağılma ile yüz yüze geleceği kuvvetli bir ihtimaldir. O halde bu gelişme şimdiden önlenmelidir. Ezilemiyorsa bile, hiç değilse dizginlenmeli, denetim altına alınmalı ve yozlaştırılmalıdır.

AB ve esasta da Almanya şimdiden gardını almıştır. Yeni Yunan hükümeti temsilcilerine karşı ilk tutumları bu açıdan açıklayıcıdır. Alman burjuvazisi sınıf mücadelelerine karşı çok birikimli ve deneyimlidir. Kendi burjuva devrimini sınırlamış, sosyal-demokratların da yardımı ile Alman Kasım

devrimini boğmuş, Ekim Devrimi'ne Hitler faşizmi ile cevap vermiş bir burjuvazi ve devlet gerçeğidir söz konusu olan. Bugün de acımasızdır. İki savaşın suçlusudur, ama bir yenisine hazırlanmaktadır. Yunanistan onun için sömürgeleştirilmesi gereken bir ülkedir. İkinci savaş döneminde kalan bir hesabı da vardır Yunanistan halkıyla. Bu nedenle de Yunanistan hükümeti temsilcilerine tavizsiz davranmaktadır. En küçük bir gediğin İspanya'dan Potekiz'e ve İtalya'ya dek tüm öteki ülkelere de örnek olacağını, bunun da AB ve Avro'nun sonu olacağını düşünerek yapmaktadır bunu. AB'nin kimi ülkeleri bir parça esnemediği yana olsalar dahi, tayin edici olan Almanya'nın tutumu çok katı ve nettir. Bu bakımdan da Yunan hükümetinin şansı çok zayıftır.

Sonuç olarak; "sosyal devlet" ve "sosyal Avrupa"ya epeydir elveda denilmiştir. Avrupa'da geçmişin klasik türünden sosyal-demokrat partileri dahi kalmamıştır. Tümü de yozlaşmış, merkez sağ partilere dönüşmüş olup, burjuva iktidarlarının payandası konumuna düşmüşlerdir. Alman sol partisi gibi, bunların yerlerini doldurmak isteyenler dahi klasik sosyal-demokrat bir çizgiyi sürdürememektedirler. Yeni olanlar da, Brezilya'daki Lula örneğinde olduğu gibi, eninde sonunda düzen sınırlarına doğru geri gelmektedirler. Peki ama durum bu denli umutsuz mudur? Elbette ki hayır!

Yunanistan'ın geleceğini devrimci sınıf ve kitle hareketi belirleyecektir

Syriza, Yunanistan'ı ve ötesinde Avrupa'yı sarsıp telaşa düşüren sınıf ve kitle hareketlerinin bir çeşit mahsulüdür. Yani toplama güçlerden oluşmamaktadır. Her biri bir soruna yoğunlaşan ve kitle hareketinin bir tarafını tutan canlı bir organizmadır. Her daim sınıfa ve emekçilere yakın durmuştur. Bu nedendir ki, emekçi yığınlar devrimci sınıf partisinden yoksunluk koşullarında, kendisiyle az çok uyumlu politikalar izleyen ve pratik tutumlar alan Syriza'yı kendilerine yakın bulmuş ve desteklemişlerdir. O kadar ki, adeta iterek hükümet koltuğuna oturtmuşlardır. Yığınlar ve yığın hareketi, seçim zaferinin de, olası yeni başarılarının da, AB, AMB ve IMF çetesine karşı direnmenin de, olmazsa olmaz koşulu ve temel gücüdür.

Yunanistan Hitler faşizmine karşı onurlu bir kavga geleneği olan bir topraktır. Hitler'in vahşetine boyun eğmemiş, devrimin kıyısından dönmüş, iç savaşın acısını yaşamış onurlu ve yiğit bir halk gerçeğine sahiptir. Bu onun tarihsel onuru ve kimliğidir. Bunun kendisi bugün ve gelecek açısından paha biçilmez bir imkandır, güçtür ve avantajdır. Bu tarihsel geleneğe güvenmek ve bundan güç alarak daha ileri gitmek, daha doğru bir anlatımla bugünü aşmak mümkündür. Ancak bu Syriza gibi güçlerin işi değildir. Syriza, bu ara dönemin ortaya çıkardığı, kitle hareketinin adeta ileri ittiği geçici bir duraktır. Bu iş, kelimenin gerçek anlamıyla devrimci bir partinin önderliği altında, diğer emekçi sınıfları da arkasına almış devrimci sınıfın başarabileceği bir iştir.

Günümüzde olmayan da budur. Bu bir büyük eksiklik ve tehliktir. Ancak giderilemez bir eksiklik de değildir. Zira, Syriza'yı yaratan koşullar aynı zamanda devrimci sınıf hareketini mayalayan bir niteliğe sahiptir, devrimci partilerin oluşmasının da nesnel olarak zeminidir. Her şey bu koşullara uygun konumlanmaya, her alanda ve her bakımdan geleceğe hazırlıklı olmaya bağlıdır.

İtalya'dan Libya'ya saldırı

Savaş çığırkanlığı yapan İtalya Dışişleri Bakanı Paolo Gentiloni, 'savaşmaya hazırız' mesajı verdi.

İtalyan emperyalizmi, eski sömürgesi olan Libya'ya karşı işgal planları yapmaya başladı. 2011'de Muammer Kaddafi'nin devrilmesiyle sonuçlanan emperyalist saldırıda da yer alan İtalya, iç savaş çıkmasına neden oldukları ülkeye yönelik tekrar saldırıda bulunabileceklerinin sinyalini verdi.

Gentiloni, açıklamalar yaparak Libya'daki iç savaşın kendilerini de "tehdit ettiğini" savundu. Gentiloni, "İtalya'dan tekneyle birkaç saatlik mesafede aktif bir terör tehdidinin var olması fikrini kabul edemeyiz" ifadelerini kullandı.

Birleşmiş Milletler'in Libya'daki arabuluculuk faaliyetlerini desteklediklerini belirten Dışişleri Bakanı,

"Ancak bir orta yol bulmak mümkün olmazsa daha fazlasını yapmak için meseleyi BM ile birlikte ele almak gerekir. İtalya uluslararası meşruiyeti olan bir bağlamda savaşmaya hazırdır" dedi.

Malta Başbakanı Joseph Muscat da BM tarafından yapılacak bir saldırıya İtalya'nın katılmasından 'memnun' olacaklarını ve 'kendi rollerini oynayacaklarını' kaydetti.

İtalya Başbakanı Matteo Renzi de geçtiğimiz günlerde Akdeniz'de 400'e yakın göçmenin hayatını kaybetmesini suistimal ederek sorunun kaynağını Libya olarak göstermeye çalışmıştı. "Bu sorun Libya'daki sorun çözülene kadar çözüme kavuşmayacak" diyen Renzi, sorunu AB gündemine de taşıyacağını belirterek askeri müdahalenin de sinyalini vermişti.

'Eğit donat' anlaşmasında sona gelindi

Emperyalistler ve işbirlikçisi Türk sermaye devletinin Suriye'de Esad rejimine karşı desteklediği gerici çetelerin eğitimi konusunda ABD ile Türkiye arasında imzalanacak anlaşmada sona gelindi.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Jen Psaki, 18 Şubat günü konuyla ilgili bir soru üzerine şunları söyledi: "Türkiye ile Suriyeli muhalefet gruplarının eğitilmesi ve teçhizatlandırılması konusunda prensip anlaşmasına vardığımızı teyit edebilirim. Daha önce açıkladığımız gibi, Türkiye, ılımlı Suriyeli muhalif gruplara yönelik eğit donat programı için bölgesel ev sahiplerinden biri olmayı kabul etmişti. Türkiye ile anlaşmayı yakında neticelendirerek imzalamayı bekliyoruz."

Psaki, Kırşehir'de yapılacak eğitimlerin Mart ayında başlamasının planlandığını belirtti.

Ukrayna: Hegemonya savaşının yeni sahnesi

Ortadoğu halen dünya olaylarının ağırlık merkezi, bu çerçevede, emperyalist nüfuz mücadelelerinin, özellikle de emperyalist müdahale ve savaşların ana sahnesi olma özelliğini koruyor. Öte yandan, emperyalistler arası hegemonya savaşı gitgide kızışıyor, sadece kızışmakla da kalmıyor, alanı da giderek genişliyor. Emperyalistler arası nüfuz mücadelesinin yeni sahnesi ise Ukrayna'dır.

Ukrayna ise en çok ve yakinen Almanya'yı, Almanya üzerinden de Fransa başta olmak üzere Avrupa'yı ilgilendiriyor. Ukrayna krizi hala Almanya ve Avrupa'nın en önemli gündemlerinden biridir. Merkel ve Hollande Moskova, Minsk ve Kiev arasında gidip geliyorlar. Arada Angela Merkel'in Obama ile görüşmesi var. Fakat, Ukrayna konusunda yalnız da değiller. ABD ve Rusya da bu sorunun dolaysız biçimde tarafıdır. Her birinin farklı çıkarları, Ukrayna'nın geleceğine dair farklı kaygıları, hedefleri ve planları var. Buna göre de hamleler yapıyorlar.

Örneğin, Rusya Ukrayna'yı doğal etkinlik alanı olarak görüyor. Bundan hareketle Ukrayna üzerindeki geçmişten gelen etkisini korumak için, diğer emperyalist güçlerin burayı bir sıçrama tahtası olarak kullanarak Rusya'nın doğal etki alanını daraltmak, giderek de burada üstünlüğü ele geçirmek amaçlı hamlelerini boşa düşürmek istiyor. Bu arada, ABD ile AB arasında taktik planda da olsa bazı fikir ayrılıklarının olduğunu biliyor ve bundan yararlanmak istiyor. Nitekim, Putin bu amaçla Almanya başbakanı Angela Merkel ve Fransa Devlet Başkanı François Hollande ile iki kez görüştü. Sonuçta, uygulanıp uygulanamayacağından bağımsız olarak bir ateşkes kararı da alınmış bulunuyor.

Almanya, Ukrayna sorunu ile öteden beri yakından ilgileniyor. Önden pek çok kanlı, kirli ilişki ve icraatın altında imzası var. Gelinek yerde ise, başta işbaşındaki Ukrayna hükümeti olmak üzere önemli bağlantıları bulunmaktadır. Ukrayna Almanya için sadece kendisine çıkar sağlayacak kimi yatırımlarının olduğu bir bölge değil, başarabilirse eğer, etki alanını genişletmek için de önemli bir imkandır. Ve bunu, doğuya açılma tarihi hayallerini gerçekleştirmenin imkanı olarak değerlendirecektir.

ABD'ye gelince, ABD, Almanya ve Fransa'nın Rusya ve Putin'le görüşme trafiğini pek ciddiye almıyor. Zira, Almanya/Fransa ekseninin zaafını, gücünü ve bunun sınırlarını, bu bağlamda, Rusya'ya epeydir uygulanan ambargonun yetersizliğini, diplomatik manevralarının Rusya gibi tarihi tecrübelerle yüklü bir devlet ve Putin gibi deneyimli bir kurt üzerinde etkili olmayacağını biliyor. Zaten Obama da hiç boş durmuyor. Fransa'yı ve Hollande'ı kolayca etkileyeceğini ve yanına çekeceğini düşünüyor. Bu nedenle de özellikle Angela Merkel'e yükleniyor, onu kimi açmazları üzerinden sıkıştırıp, kendi çizgisine çekmeye çalışıyor.

Gerçek şudur ki, ABD, Almanya/Fransa eksenini ile anlaşılma anlaşmamayı çok da önemsemiyor. O, Ukrayna'daki etkisini artırıp pekiştirmenin, bunun için de rakiplerinin etkisini gün be gün sınırlamanın peşindedir ve tüm hamlelerini buna göre planlamaktadır. ABD amacına ulaşmak için, sadece

Emperyalistler arası hegemonya savaşı gitgide kızışıyor, sadece kızışmakla da kalmıyor, alanı da giderek genişliyor. Emperyalistler arası nüfuz mücadelesinin yeni sahnesi ise Ukrayna'dır.

bölgeyi bir büyük yangın yerine çevireceği muhtemel bir savaşı değil, ucu genel bir savaşa, yani, yeni bir emperyalist savaşa çıkacak olan bir savaşı dahi göze almıştır. Nitekim Almanya, Fransa, Rusya ve Ukrayna merkezi hükümeti arasında imzalanan ateşkes kararını hiç kaale almadı, yine aynı yolda yürüdü. Rusya'ya dönük provokatif girişimlerine devam etti. Ukrayna ordusunu, tahrip gücü yüksek silahlarla donatma çağrısını yineledi, bunu vakit geçirmeden hayata geçireceğini açıkladı. 6-7 Şubat'ta Münih'te yapılan NATO Güvenlik Zirvesi'ndeki kararlılığını yineledi.

Rusya, Almanya, Fransa ve Ukrayna arasında sağlanan ateşkes gerçekten de kırılabilir bir ateşkestir. Taraflardan herhangi birinin, özellikle de ABD'nin en küçük bir müdahalesi ile her an bozulabilir. Zaten anlaşmanın daha mürekkebi kurumadan ihlaller yaşanmaya başladı. Karşılıklı top atışları yapılıyor, provokatif demeçler birbirini izliyor.

Ve son bir nokta olarak, ABD, Ukrayna ordusunun saldırganlığının tamamıyla farkındadır. Bunun karşından Rusya yanlısı güçleri ve en çok da Rusya'yı provoke ederek hareketlendireceğinin de bilincindedir. Bundandır ki, Ukrayna ordusunu gelişmiş silahlarla donatıp, onun askeri saldırganlığına ek bir ivme katmaya çalışıyor. Diğer yandan, Angela Merkel'i, Rusya'nın bu dilden anlattığını ve ona askeri seçeneği dayatmak gerektiği konusunda ikna etmeye çalışıyor. Münih'te de, sonraki görüşmesinde de Merkel'e bunları söyledi. Hiç kuşkusuz Barack Obama'nın buradaki bir amacı da, kendi emperyalist saldırganlığına AB'yi, daha önemlisi de Almanya'yı

ortak etmek, bu sayede de ona bir meşruiyet kazandırmaktır. Elbette ki bu ona, bir süredir geriye düştüğü hegemonya savaşında yeniden üstünlük imkanı da sağlayacaktır.

Ukrayna krizi sanıldığından da ciddi bir krizdir ve gelişmelerin seyri de göstermektedir ki, çok şeye gebecektir.

Yine Doğu Avrupa ve yine Rusya: Tarih tekrerrür mü ediyor?

Ünlü Münih politikası hala en azından ilerici insanlığın hafızasındadır. Kapitalizm, daha birinci dünya savaşının şokunu atlatmamışken, bu kez de 1929 bunalımı yakasına yapışmıştır ve nefes alamaz haldedir. Hem bunu atlatmak hem de dünyayı ve insanlığı sarsan, kapitalist metropollerin işçi ve emekçileri de dahil, dünya halklarını kendisine çeken SSCB gibi bir çekim alanı yaratan Ekim Devrimi'ne cevap olsun diye, dünya halklarının başına bu defa da Hitler belasını ve faşizmi saldı. Gökyüzü savaş bulutlarıyla kaplıdır. J. Stalin'in veciz sözleriyle, savaş henüz resmen ilan edilmemiştir, ama, fiilen başlamıştır. Alman emperyalizminin, aç gözlü tekelleri ve onun öz be öz çocuğu olan Hitler'in gözü de yüzü de Doğu Avrupa ve Rusya'ya dönüktür. ABD, İngiltere ve Fransa miğferi bunun farkındadır ve bunu, değerlendirmek istemektedir. Bu yönde hamle yapmakta gecikmezler.

Taktik aslında çok basittir. Hitler'i dosdoğru SSCB'nin üzerine salmak. Sürekli bunun için uğraştılar,

Hitler'i bunun için kıskırttılar. O kadar ki, onun önüne çıkmayarak, engelsiz biçimde ilerlemesine, Polonya'yı işgal etmesine göz yumdular. Almanya'nın öteden beri kendi etkinlik alanı olarak gördüğü Doğu Avrupa'ya dönük zaafını da okşayarak, tam hız Rusya steplerine kadar gitmesini beklediler.

Elbette Hitler eninde sonunda SSCB'ye saldıracaktı. Bu onun en büyük arzusu. Bu kirli ve kanlı tezgahı geçici bir süreliğine de olsa J. Stalin bozdu. Nedir ki, henüz yeterince hazırlıklı değildi ve bunu erken buluyordu. 1939 yılında Almanya ile bir saldırmazlık anlaşması imzalandı ve böylece saldırı ertelendi.

Hitler bu saldırmazlık anlaşması ile kazandığı zamanı kendince değerlendirip saldırıya hazır hale gelindiğine inanır inanmaz, saldırı için start verdi. Bilindiği gibi 1941 yılında tüm vahşetini kusmak üzere SSCB'ye saldırdı. Hitler bununla sadece 25 milyon Sovyet insanının değil, toplam 50 milyon insanın yaşamına mal olan bir savaşı dayatmıştı. J. Stalin, "Hitler bize bir savaş dayatıyor, ona istediğini vereceğiz" diyerek, Sovyet halklarının emperyalist saldırganlık karşısında alacağı tutumu özetlemişti. Hitler'in saldırısı çılgınca bir saldırdı. Bu çılgınca saldırı Stalingrad'da durduruldu. Sonrası biliniyor. Alman emperyalizmi ve o günkü kanlı silahı Hitler faşizmi, başta Sovyet proletaryası ve halkları olmak üzere, tüm ülkelerdeki komünistlerin önderliğindeki paha biçilmez bir direnişle, tüm Avrupa halklarının eseri olan gerçekten de destansı bir direnişle ağır bir yenilgiye uğratıldı. Bu bir zaferdi ve bu zafer, sadece J. Stalin'nin önderliğinde hayranlık verici kahramanlıklar sergileyen Sovyet insanının değil, yanı sıra da, günümüzde, şüphesiz ki, emperyalist burjuvazinin kıskırtması ile her vesileyle Stalin'e amansız bir düşmanlık olarak kendisini dışa vuran anti-komünizm ile malul Avrupa halklarını da Hitler belasından kurtaran bir zaferdi.

İşte Alman burjuvazisi ve aç gözlü Alman tekelleri bunu unutmadı, yıllar geçmesine rağmen bu yenilgiyi içine sindiremedi. O, bugün, yine aynı amaç, aynı hirs ve aynı hayallerle, yine Doğu Avrupa'ya Rus steplerine doğru yeni bir yolculuğa çıkmıştır. Elbette ki, farklı koşullarda, farklı biçimde ve yine temkinli olarak.

Şöyle ki, bugün SSCB de, J. Stalin de yok. Rusya ve başında da Putin var. Yaşadığı altüst oluşa karşın, Rusya hala süper bir güçtür ve o da dünya egemenliği

savaşında bir taraftır. Dolayısıyla, bu çerçevede bir kapışmanın çok zorlu olacağı kesindir.

Bunu en çok da Alman emperyalizmi biliyor. Temkinliliği bundandır. Hemen bir saldırıyı erken buluyor. Şimdilik daha da ağırlaştırılmış ekonomik ambargolarla, diplomatik çok yönlü sıkıştırılmalarla yetinmek istiyor. Bir açıdan da Ukrayna yönetimi ile tümüyle kirli ve karanlık amaçlar taşıyan izdivacını pekiştirmek, elde ettiği mevzilerine rakiplerini yaklaştırmamakla meşguldür. Çok değil, daha yakın dönemlere kadar Fransa ABD ile teşvik-i mesai halindeydi. Almanya'dan uzaklaşmıştı. Bugünlerde ise Almanya ile sıkı sıkı duruyor. A. Merkel ve F. Hollande omuz omuzalar bu sıralar. Bu da Almanya'nın elini güçlendiriyor. Fransa ile birlikte kimi diplomatik manevralarla, çok sallantılı ve bir o denli de kırılğan ateşkes manevralarıyla zamana oynuyor. Gerçekte ise Almanya harıl harıl yeni bir savaş için çok ciddi bir hazırlık yapıyor. Bu, sadece, halihazırda A. Merkel'in başbakanlığındaki SPD ortaklığı ile işbaşında olan hükümetin politikası değildir kuşkusuz. Tam tersine, Cumhurbaşkanı Gauck'un ağzından dile getirilen ve Savunma Bakanı Leyen'in her fırsatta hatırlattığı "Almanya kriz bölgelerinde daha fazla sorumluluk üstlenmelidir" şeklinde formüle edilen yeni bir savaşa çağrı niteliği taşıyan bu politika, Alman devleti ve tekellerinin resmi ve bağlayıcı politikasıdır, savaşa hazırlık startıdır.

Böyle olduğunun pek çok kanıtı var. Bugünlerde üzerinde çalışılan ve çıkacağı kesin olan Savunma Reformu, tek başına bunu kanıtlamaya yeterli bir örnektir. Almanya'nın popüler gazetelerinden biri olan Deutsche Welle "Alman savunma bakanının orduyu daha çekici kılabilecek uzun dönemli bir askeri reform üzerinde çalıştığını" aktarıyor ve Alman devletinin önceki dönemlerdekiyle kıyaslanmaz bir düzeyde girtlağına kadar militarizme gömüldüğünü, her zamankinden de fazla savaş harcamaları yaptığını, sözelimi askeri harcamalar için ayrılan 500 milyar Avro'luk miktarın 750 milyar olarak değiştirildiğini ve dahası, Almanya'nın insansız savaş uçakları satın almaya hazırlandığı bilgilerini veriyor.

Demek oluyor ki, Almanya'nın Fransa ile birlikte Ukrayna krizine barışçıl çözümler arayışlarının gerçekte bir inandırıcılığı yoktur. Bu sadece ileride gündeme sokacağı askeri seçenek için bir zaman kazanma

ve hazırlık tamamlama manevrasıdır. Almanya tartışmasız olarak savaş suçlusuna bir devlettir, yine başa gürüşmektedir ve yine emperyalist bir savaşın aktif bir tarafı olacaktır. Bu konuda ABD ile farklı düşünmemektedir. O, dün de Doğuya doğru genişlemek istiyordu, bugün de bu amacı var. Almanya ne kadar gizlerse gizlesin yeni bir savaş suçu işlemek üzere hazırlık yapıyor. O'nun hegemonya savaşındaki yeni sahnesi ya da sahnelerinden biri Ukrayna'dır.

ABD, Ukrayna ile ilgilenmesini ve iç işlerine müdahale edecek kadar sorunun içine dalmasını, her müdahale ve işgal bölgesinde yaptığı gibi, yine Ukrayna'nın toprak bütünlüğünü korumak, halkının güvenliğini güvenceye almak olarak açıklıyor. Bu da diğerleri gibi aşağılık bir yalandır. ABD bir dünya jandarmasıdır. Emperyalist saldırganlık ve savaşın başını çekmektedir. Bu nedenle de dünya halklarının baş düşmanıdır. ABD kontrolünde tuttuğu NATO denen savaş ve iç savaş aygıtını da yanına alarak her yere ölüm ve yıkım taşımaktadır. Dolayısıyla ABD Alman emperyalizmi kadar, hatta ondan da fazla savaş suçlusuna bir devlettir.

Kızıyan hegemonya mücadelesi, yaklaşan savaş tehlikesi ve devrimci sorumluluk

ABD ve Almanya'sı ile emperyalizm insanlığı geçmiştekilerden de yıkıcı bir yeni savaşa sürüklemektedirler. Hepsisi de aç gözlü bir avuç petrol ve silah tekelinin sefil çıkarları uğruna insanlığa daha karanlık bir gelecek hazırlamaktadır.

Tartışmasız olarak, bu savaştan öncelikle dünya işçileri ve emekçi halkları etkilenecektir. En büyük acıları ve yıkımları yine onlar yaşayacaktır. Kesin olan bir diğer gerçek de şudur, Almanya ve tüm bir Avrupa da yine bu savaşın sahnesi olmaktan kurtulamayacaktır.

İlk caniyane savaş olan Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı büyük sosyalist Ekim Devrimi ile karşılandı. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ise büyük Çin Devrimi ile taçlandırıldı. Başta Almanya olmak üzere, kimi ülkeler emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı pek çok devrimci kalkışmaya ve destansı anti-faşist direnişe sahne oldu.

Şimdi, dönem bir kez daha, bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir. Elbette ki, dünya tablosu sadece bunalımlardan ve savaşlardan ibaret değildir. Bunların da dolaysız sonucu olan, son derece zengin ve yaygın sosyal mücadeleler bu tabloyu tamamlamaktadır. O kadar ki, gelişmiş ülkeler proleter kitle hareketleri ile, yoksul olanlara gitgide çoğalan emekçi halk isyanları ile sarsılmaktadır. Emekçi sınıflar kapitalizmin azgın sömürü, soygun ve yıkım politikalarına isyan etmekte, giderek ivme kazanan direnişlerle karşılık vermektedirler. Bunlar devrimci sınıf mücadelelerinin geri geleceğini müjdelemektedir. Hepsisi de bu sarsıntıların doruğu olan devrimleri mayalamaktadır. İnsanlık adım adım yeni bir devrimler dönemine doğru seyretmektedir.

Tüm dünyada ve tek tek ülkelerde emperyalist saldırganlık ve adım adım yaklaşan savaş tehlikesine, en başta Avrupa olmak üzere tırmanan ırkçı-faşist saldırganlığa karşı, devrimci sınıf mücadeleleri ile ve devrimci bir sınıf mücadelesinin tabanına dayalı birleşik devrimci direnişlerle karşılık vermek; kapitalist barbarlığı ve emperyalist saldırganlığı tarihe gömecek biricik sınıfı, işçi sınıfını devrimci partisinin öncülüğünde her alanda ve her bakımdan devrime hazırlamak, bu yönlü devrimci seferberliği büyütmek günümüzde de en yakıcı görev ve sorumluluktur.

Gerici Körfez rejimlerinin Yemen telaşı

Yemen’de Husilerin iktidarı ele geçirmesinin ardından Amerikancı-gerici ülkeler yaşanan gelişmeleri ‘darbe’ olarak niteleyip savaş kışkırtıcılığı yapmaya başladı.

Ortadoğu’da İran’la derdi olan rejimlerin çoğu acil olarak karşılıklarına çıkan yeni krize çare arayışı içerisine girdiler. Aynı zamanda katıksız bir şekilde ABD’nin uşaklığını yapan bu ülkeler, aynı Suriye ve Libya’da olduğu gibi, Yemen’de de askeri bir müdahalenin gündeme gelmesi gerektiğini söylediler.

Bu konudaki ilk çağrı Körfez’in gerici Ortaçağ rejimlerinden geldi. Körfez İşbirliği Örgütü üyesi ülkelerin dışişleri bakanları, Suudi Arabistan’ın başkenti Riyad’da olağanüstü toplantı yaparak Yemen’deki ‘güvenlik’ sorunun kendilerini tehdit ettiğini ve acil olarak ‘huzurun’ sağlanması gerektiğini belirtti. ‘Güvenlik’ ve ‘huzur’dan ne kastedildiği Katar Dışişleri Bakanı Halid bin Muhammed el-Atiyye tarafından açıkça dile getirildi. El-Atiyye, BM Anlaşması’nın 7. maddesinin devreye sokulmasını, yani Yemen’e BM öncülüğünde askeri bir operasyon yapılması gerektiğini kaydetti.

Bu toplantının hemen ertesinde İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) da Suudi Arabistan’ın Cidde kentinde ‘aşırılık ve terörle mücadele’ başlığı altında toplantı yaptı. ‘Aşırılık ve terör’ denilen toplantının baş gündemi ise Irak ve Suriye’nin önemli bir bölümünü ele geçiren IŞİD ya da tüm Ortadoğu’yu cehenneme çevirmeye çalışan el-Kaide çeteleri değil, Şii kimliklerinden kaynaklı Husiler oldu. İİT Yürütme Kurulu da aynı Körfez ülkeleri gibi Husilerin askeri yollarla BM tarafından durdurulmasını istedi.

Diğer yandan başta ABD olmak üzere Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya ve Türkiye de Yemen’deki elçiliklerini kapatarak hem krizdeki yerlerini belli etmiş oldular hem de yaşanması beklenen iç savaşın bir nevi habercisi oldular. Batılı ülkelerin en büyük çekincesi de temel şiarları “Kahrolsun ABD, kahrolsun İsrail” olan Husilerin işbirlikçi Devlet Başkanı Hadi’nin yerine kendi iktidarlarını yaratmaları oldu.

Bu sıralar birçok ‘askeri müdahale’ talebini değerlendirmek zorunda kalan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu ise İngiltere ve Ürdün tarafından sunulan Yemen tasarısını ele aldı. BMGK’da kabul edilen tasarıda Husilerden şartsız olarak stratejik noktalardan silahlı güçlerini çekmeleri, ev hapsinde tutulan Cumhurbaşkanı Hadi, Başbakan Bahah ve kabine üyelerinin serbest bırakılması istendi. Ancak gerici Körfez rejimlerinin savaş isteği kursaklarında kaldı. BMGK, askeri müdahaleyi içeren 7. maddeye yer vermedi.

Yönetim boşluğu dolduruldu

Sorunu ele alan taraflar siyasi yönelimlerine göre yaşanan gelişmelere ‘darbe’ ya da ‘devrim’ tanımlamasını yaptı. Ortaya çıkan durum ise oluşan yönetim boşluğunun ülkedeki en örgütlü kesim tarafından diğer siyasi taraflara da katılım çağrısında bulunularak doldurulması şeklindeydi. Yani ortada

Ortadoğu’da İran’la derdi olan rejimlerin çoğu acil olarak karşılıklarına çıkan yeni krize çare arayışı içerisine girdiler. Aynı zamanda katıksız bir şekilde ABD’nin uşaklığını yapan bu ülkeler, aynı Suriye ve Libya’da olduğu gibi, Yemen’de de askeri bir müdahalenin gündeme gelmesi gerektiğini söylediler.

ne Sünni bloğun söylediği gibi bir ‘darbe’ vardı ne de karşıt bloğun iddia ettiği gibi ‘devrim’.

Suudi Arabistan ve ABD tarafından desteklenen Abdurabbu Mansur Hadi, benzin fiyatlarını yükseltmesi, yolsuzluklar ve ülkedeki krizin sürekli hale gelmesi nedeniyle iktidarını gün geçtikçe kaybetti. Yakın zamanda Libya, Suriye ve Irak’ta da görüldüğü gibi merkezi otoritenin giderek kaybolması sonucunda ülkedeki en örgütlü ve disiplinli kesim olan Husiler, Hadi’yi taleplerini karşılaması için zorlamaya başladılar. Husiler, Hadi’nin istifasına da tepki gösterdiler çünkü Yemen’i kendi başlarına yönetebilme imkanları da bulunmuyordu.

Gelinen yerde Husiler, ülkeyi yönetecek bir otorite kalmaması üzerine kendi meclislerini kurdular ve eski parlamenterler de dahil olmak üzere taraflara bu meclise katılma çağrısında bulundular. BM Yemen Temsilci Bin Ömer devreye girerek tarafları masada uzlaştırmaya çalışsa da uzlaşmaya dair yansıyan bir gelişme olmadı.

Gerici rejimler iç savaşı kışkırtacak

Daha ortalıkta gündelik hale gelmiş çatışmalar haricinde savaş gibi bir gelişme olmamasına rağmen Batılı emperyalistlerin ve Sünni blok ülkelerinin elçiliklerini kapaması da muhtemelen başını Suudilerin çekeceği bir iç savaşın alttan alta hazırlığının yapıldığını

gösteriyor. ABD emperyalizmi bir kez daha hazırlıksız yakalandığı bu durumda, el-Kaide’ye karşı doğal bir müttefiki haline gelen Husilere yönelik sert söylemlere girişmeye de İran’ın artan nüfuzuna karşı çeşitli önlemler almak peşine düşecektir. Geçtiğimiz günlerde göreve başlayan ABD Savunma Bakanı Ashton Carter, Ortadoğu’da el-Kaide ile birlikte gördüğü en büyük tehlikenin İran’ın artan nüfuzu olduğunu söyledi. Anlaşılan o ki ABD, kendi yarattığı el-Kaide/IŞİD belalarından kurtulabildiği oranda İran ile yeni bir nüfuz mücadelesi başlatacak. Bunu kendisi doğrudan yapmasa bile Suudi rejimi, Türkiye veya Mısır gibi rejimler eliyle gerçekleştirebilir.

Ancak üç ila dört parçaya bölünebilme riski taşıyan ülkede daha fazla kışkırtıcılıkların sonucu yeni bir Suriye ya da Libya cehennemi yaratmak olacak. Hadi yönetimine karşı birlikte muhalefet üretebilen Güney Yemenliler ile Husilerin de anlaşmazlığa düşmesinin ardından bir kez daha mezhepsel-bölgesel gerilimler başgöstermeye başladı. El-Kaide çetelerinin de etkin olduğu ülkede merkezi otorite boşluğunun yanı sıra gerilimin askerileşmesi, gün geçtikçe ülkenin gerici bir iç savaşa sürüklenme ihtimalini güçlendiriyor. Arap coğrafyasının en yoksul ülkesi olan Yemen’de emekçilerin kısır gerilimlerin kurbanı olmak ya da birleşerek sömürüye, emperyalizme ve gericiliğe karşı birlikte mücadele etmekten başka seçenekleri bulunmuyor.

Almanya'da metal işkolundaki uyarı grevleri ve işçileri bekleyen tehlike

Almanya'da bir süreden beri metal işkolunda yoğun ve yaygın bir hareketlilik yaşanıyor. Nedeni ise, TİS görüşmelerinde yaşanan tıkanmadır. Epeydir gündemde olmasına karşın, metal patronları ile IGM arasında toplam 7 bölgede devam etmekte olan bu görüşmelerde hala bir ilerleme sağlanabilmiş değil. Metal işçileri bu duruma oldukça tepkililer ve bu tepkilerini her fırsatta eylemli biçimde dışa vuruyorlar. Nitekim Ocak ayı sonundan bugüne irili-ufaklı yüzlerce fabrika birer eylem alanı haline gelmiştir. Yüzbinlerce işçi üretimi durdurup, uyarı grevlerine katıldı.

İşçi tabanındaki homurtular artarak devam ediyor. Taleplerini görmezden gelen metal patronlarının kibirli ve küstah tutumlarına karşı öfke büyüyor ve harekete geçirilmeyi bekliyorlar.

Metal işçileri, ilk elden, tastamam bir sefalet ücreti olan ücretlerine %5.5 oranında bir zam istiyorlar. Önemli bir diğer talepleri de "yaşlılıkta kısmi emeklilik" dedikleri erken emeklilik hakkının tanınmasıdır. İşçiler bu başlıca talepleri için mücadele konusunda istekli oldukları gibi, bu kez her zamankinden daha kararlıdır. Her defasında farklı bir eyalette başvurdukları uyarı grevlerine kitlesel biçimde katılmaları ve eylemler sırasında attıkları sloganlar bunun en somut ifadesidir.

Karşı yönden ise, metal patronları işçilerin ileri sürdüğü talepleri ciddiye bile almıyorlar. Öyle ki, bugüne dek ciddi bir teklifle görüşme masasına gelmiş değiller. Metal İşverenleri Birliği (Gesamtmetall) her defasında IGM'nin ileri sürdüğü talepleri gerçekçi bulmadığını dile getiriyor ve IGM'yi hayal dünyasında yaşamakla itham ediyor. IGM'nin emeklilik yaşına ilişkin yasayı boşa çıkarmak ve çalışma saatlerini düşürmek istediğini belirtiyorlar.

Hiç kuşkusuz metal işçilerinin talepleri karşılanamaz talepler değildir. Aç gözlü metal patronlarının iddia ettiği gibi işçiler hayal dünyasında da yaşamıyorlar. Her şey işçilerin de çıplak gözle görebildiği üzere ayan beyan ortadadır. Kelimenin gerçek anlamıyla, işçiler açısından yoksulluk diz boyudur. Ürettikçe ve artı değer yarattıkça yoksullaşıyorlar. Buna karşın büyük metal fabrikalarının tümü de her yıl kar etmektedir. İşçilerin yoksulluğu deyim uygunsu metal patronlarının zenginleşmesinin kaynağı oluyor. Nedir ki, metal patronları açgözlüdür ve kara doymuyor. Zenginliğine zenginlik katmak istiyor.

Dahası var: Alman ekonomisi de güçlüdür ve sürekli bir büyüme trendi içindedir. Dolayısıyla, işçilerin istediği %5.5 oranlı zam da rahatlıkla karşılanabilir bir orandır. Hatta işçilerin yaşam koşulları düşünüldüğünde bu oran düşük bir orandır.

Belirtmek gerekir ki, metal patronları TİS görüşmelerinin başlangıcından beri işçilerin ne denli kararlı olduklarını, sabrını ve dayanıklılıklarını ölçüyor. Talepler karşısında küstah ve son derece ciddiyetsiz tutumlar alarak deyim uygunsu metal işçilerini provoke ediyorlar. Fakat yanılıyorlar. Metal işçilerinin, özellikle de taşeronda çalışanların çalışma ve yaşam koşulları o denli dayanılmazdır ki, işçilere mücadeleden başka bir yol bırakmıyor. Hiç değilse işçi tabanının

İşçi tabanındaki homurtular artarak devam ediyor. Taleplerini görmezden gelen metal patronlarının kibirli ve küstah tutumlarına karşı öfke büyüyor ve harekete geçirilmeyi bekliyorlar. Metal işçileri, ilk elden, ücretlerine %5.5 oranında bir zam istiyorlar. Diğer talepleri de erken emeklilik hakkının tanınmasıdır.

hatırı sayılır bir bölümü greve hazır olduğunu dile getiriyor. Şu an için 3.8 milyon işçi 23 Şubat'taki TİS görüşmesine odaklanmış durumda. Öfke içinde ve sabırsızlıkla TİS görüşmesinin sonucunu bekliyorlar. Herhangi bir anlaşma olmazsa eğer, gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak grev kendisini dayatacaktır.

Yerli ve göçmen sınıf devrimcilerini bekleyen görev ve sorumluluklar

Günümüzde, diğer işkollarında olduğu gibi metal işkolunda da koşullar dayanılmaz boyutlar kazanmıştır. İşçiler dışı dış mücadelelerin sonucunda ve ağır bedeller ödeyerek elde ettikleri pek çok haklarını kaybetmişlerdir. Her geçen gün homurtuları artmakta, sürekli öfke biriktirmektedirler. Tıpkı yakın dönemde grevleri yasaklanan Türkiye'deki metal işçisi sınıf kardeşleri gibi onlar da, "Grevse grev" diyor. Ne var ki ve ne yazık ki, tam da burada yabancı olmadığımız bir engel karşımıza dikiliyor; sendika bürokrasisi ve işçilerin kendi öz örgütleri bildiği sendikal yapılar.

Şöyle ki, örneğin IGM sendikası Almanya'da en fazla üyeye sahip sendikalardan biridir. Geçmişte az çok mücadeleliliğiyle öne çıkmış, kimi kazanımların altına imza atmış, tam da bu nedenle işçilerin güvenini kazanmış bir sendikadır. Ancak uzun sayılacak bir dönemdir bu kimliğinden eser kalmamıştır. O da diğer sendikalar gibi her biri birer satış belgesi olan çok

sayıda TİS'in altına imza atmış, her defasında işçileri arkadan hançerlemiştir.

Gelinen yerde ise işçi tabanı IGM'nin umurunda bile değildir. Fabrika temsilcisi ve fabrika temsilcileri çoğunlukla adeta metal patronlarının yardımcı kurumlarıdır. İşçilerle iç içe olmaktan, onların çıkarlarını savunup kollamaktan çok, patronlarla mesai içindedirler, bir takım imtiyazlar karşılığı onları kollamaktadırlar. Demek oluyor ki, işçilerin kendi öz örgütleri bildiği ve aidatlarıyla yaşattıkları sendikalar onlara iyiden iyiye yabancılaşmıştır. Kendi oyları ile sendikalarının başına getirdikleri sendika yöneticileri de gerçekte birer işçi kahyasıdır.

İşçilerin söz, karar ve yetki olarak formüle edilen hakkına gelince, bu, belli periyotlarla, özellikle TİS ve işten atılma vb. nedenlerle yaşanan hareketli dönemlerde işyerlerinde yapılan, istisnasız tümü de işçilerin hoşnutsuzluğunu dizginlemek, deyim uygunsu havasını boşaltmak amaçlı işyeri işçi toplantılarında bir kaç dakikalık söz hakkından ibarettir. Yani, kulağa hoş gelen içi boş bir söz kalıbıdır.

İşçi tabanını hiçe saymak, TİS sürecinin dışında tutmak sendika bürokratlarının olağan davranış biçimidir. Şimdi sürmekte olan TİS görüşmeleri sırasında da aynı şeyler yaşanmıştır. Örneğin, IGM sendikası bugün gündemde olan TİS sürecinde işçi tabanı ile talepler konusunda bir ortaklaşma durumu bile sağlamamıştır. Keza, işçilerin bir kısmı %5.5 zammın yeterli olmadığını ileri sürüp, metal

patronlarına %8-9 oranlı bir zammı dayatmayı önermişler, IGM bunu kabul etmemiştir. İşçiler, IGM'nin dediklerine uymak zorunda kalmışlardır.

Belirtilmesi gereken bir başka gerçek de şudur; Almanya'da sendikalar her yerdekinden daha fazla işçi mücadelelerinin önünde barikat işlevine sahiptir. O kadar ki, örneğin, Alman Sendikalar Birliği (DGB) adeta bir tekel gibidir. Alman sermaye sınıfı ile her daim iç içedir, sermaye partilerinin yönetiminde de her dönem birkaç yöneticisi vardır. Bu adeta kazanılmış bir haktır onlar için ve zamanı geldiğinde gereği yapılmaktadır.

Alman proletaryasının omurgası ve motor gücü olan metal işçilerinin öz örgütü, sözde ilerici IGM'nin de pek farkı yoktur. IGM de iktidar partisi sözde sosyal-demokrat, gelinen yerde ise gerçekte merkez-sağ bir parti olan SPD ile ortak çalışmaktadır. IGM şefleri SPD'nin her dediğini yerine getirmekte, seçimlerde de işçilere sosyal plan adı altında her defasında kitlesel tensikatları dayatan, kazanılmış haklarını gasp eden bu partiyi desteklemeleri çağrısı yapmaktadırlar. Ve dahası, öncü işçileri, özellikle devrimci partilere mensup olanlarını patronlarla utanç verici bir ortaklıkla işten atmak gibi kirli icraatların altında imzaları vardır. Dolayısıyla, bu TİS döneminde de metal işçilerini çok zor günler bekliyor.

Zira bugün de, işçiler sendika bürokrasisi engeline karşı, taban örgütlülüğü gibi yaşamsal bir önlemden yoksundurlar. Tüm eleştirilerine, tepkilerine ve öfkelerine karşın hala yıllardır sınıfa egemen anlayış, alışkanlık ve davranış kültürü ile hareket etmektedirler. Sendikal yapılara da hala şaşırtıcı bir bağlılık içindedirler. Kimi zamanlar patlak veren spontan eylem ve direnişler bir yana bırakılırsa, 'sendikal disiplin' denen barikat her zaman mücadele konusunda tayin edici rol oynamaktadır. İşte bu, her dönem ve şimdi en büyük tehlikedir. Bu tehlike muhtemelen bu kez de kendisini hissettirecektir.

Bu tehlikeyi bertaraf etmek, bu anlama gelmek üzere, fiili ve meşru mücadele çizgisini adım adım sınıfa taşımak, sınıfın mutlak ihtiyacı olan taban örgütlülüğünün yaşamsal eksikliğini gidermek ve geçmişin mahsulü olan mevcut sendikal yapıların halihazırdaki niteliğini işçiler nezdinde açık hale getirip, işçilerin sırtında bir yük haline gelen bu yapıların aşılmasının yolunu açmak, tüm bu görev ve sorumluluk, günün en temel görev ve sorumluluğudur. Doğal olarak ve herkesten önce Alman sınıf devrimcilerini beklemektedir.

Özgecan için Almanya'da eylemler

Özgecan Aslan'ın katledilmesine Almanya'da da tepki gösterilerek iki kentte eylemler gerçekleştirildi. BİR-KAR Kadın İniyatifi'nin çağrısıyla 17 Şubat'ta Weisser Brunen'de eylem düzenlendi.

Eylemde Özgecan'ın karanfellerle süslenmiş bir resmi, "Kadın cinayetlerini ve tecavüzlerini durduralım!" pankartının yanı sıra, BİR-KAR bayrakları taşındı. "Özgecan'ın hesabını emekçiler soracak!", "Özgecan'ın katili gerici-faşist sermaye düzenidir!", "Bu pisliği devrim temizler!" ve olayı Özgecan'ın dilinden Almanca anlatan kısa bir yazının bulunduğu dövizler taşındı, mumlar yakıldı.

Başta Özgecan olmak üzere kadına yönelik şiddetin kurbanı olmuş tüm kadınlar anısına saygı duruşunun ardından konuşmalara geçildi.

BİR-KAR Kadın İniyatifi adına Almanca ve Türkçe açıklamalarda bu korkunç ve iğrenç cinayeti yapanların gerici-faşist sermaye düzeni olduğu, işçi ve emekçilerin örgütlü devrimci mücadelesi ile yıkılmadıkça yeni Özgecanların bu sistemin kurbanları olmaya devam edeceği vurgulandı.

Konuşmaların ardından, eyleme katılan kadın ve erkek emekçiler bu olaya ve bu olay şahsında Türkiye'deki AKP gericiliğine yönelik öfke ve tepkilerini dile getiren konuşmalar yaptılar.

Eylemde, "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbimiz!", "Özgecan onurumuzdur!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganları atıldı ve 'Üşür ölüm bile!' adlı parça söylendi.

MLPD'ye bağlı Courage adlı kadın örgütü de eyleme katılarak destek mesajını sundu.

Bielefeld

Özgecan Aslan'ın hunharca katledilmesi 16 Şubat'ta Bielefeld'de lanetlendi. Saldırığı lanetleyen

dövizlerin taşındığı eylem, Jahn Platz'da Montags Demo (Pazartesi eylemleri) sözcüsünün yaptığı kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Bunu saygı duruşu izledi.

Eyleme, MLPD, Bielefeld ve Çevresi Dersim Derneği, Gütersloh Alevi Derneği, MLKP, ÖDP, DİDF, Bielefeld Üniversitesi Öğrencileri katıldı. Katılımcılar oldukça öfke yüklüydüler.

Eylemde, önce Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu adına Almanca ve Türkçe olarak hazırlanan bir açıklama okundu. Ardından, MLPD, Bielefeld ve Çevresi Dersim Derneği, Güterwsoh Alevi Derneği ve MLKP adına kısa konuşmalar yapıldı. Bütün konuşmalarda Özgecan'ın katilleri lanetlenirken, ağırlıklı olarak, bu aşağılık canilerin ürettiği bataklık, yani bugünkü düzen ve işbaşına geldiği ilk günden itibaren kadını aşağılamayı en önemli icraatı haline getiren dinci-gerici AKP teşhir edildi.

Özgecan'a dönük alçakça saldırıya dönük öfkenin hakim olduğu eylem, duyarlılık çağrılılarıyla ve sloganlar eşliğinde sona erdi.

Kızıl Bayrak / Frankfurt-Bielefeld

Bir işçinin çılgığı

'Kavel'de Greif'e... İşgal Grev Direniş Gecesi'ne katılan bir tersane işçisinin mektubu...

Yüksek vinçlerin, uzun acı çığlıklarının, demir tozu ve pasın bol olduğu tersanelerden; kışın bu soğuk günlerinde yaz misali içimizi ısıtan sıcaklıkla merhaba!

Biz hep bu şirketi aile olarak gördük ve ülkemizdeki aile bağlarının ne kadar gerçek, samimi ve şeffaf olduğunu büyüklerimizden öğrendik, bu birliğin devamının böyle olduğunu öğreteceğiz. Şirketimiz çalışanları, daha doğrusu bu ailenin fertleri olarak aile büyüklerinin bizleri üvey evlat, mahallenin yaramaz çocuğu olarak lanse etmesi bizleri derinden üzmüştür.

Globalleşen bozuk dünya şartlarında değişmeyen en büyük gerçeğin aile ve işçilerin birliği olduğunu, bu birliğin bütün zorlukların üstesinden geleceğini düşünen benim gibi işçi ve emekçi kardeşlerim olduğunu hatırlatmak isterim.

Çalışan işçi ve emekçi üretime her türlü destek veriyor; bedenen, fiilen... Sermaye, kapitalist düzen biz işçileri unutmamıştır, bizlere boş bakışlarla bakmaktadır. O bakışlar ki toplumun birlikteliğinin güneş kadar uzak olduğunu sanmaktadır. Ama unuttukları bir şey var; güneş her zaman bulutların arkasında saklanmaz ve bu erişilmeyen sıcaklığın, yani işçilerin her şeyi yakacağını da iyi bilmelidirler.

Çalışan bizler; çocuklar, gençler, yaşlılar, öğrenciler... Sermaye ve çevresini zenginleştiren bizler; giydirip besleyen, geliştiren bizler. Fabrikayı, atölyeyi, tesisleri, gemileri, uçakları, arabaları yapan bizler. Bizler ki bir ananın çocuğuna sahip çıktığı gibi sahip çıkarız. Ama en acısı, içimizi sızlatan, bu sahip çıktığımız değerlerden faydalanamamak, bunlardan yararlanamamak. Makinanın parçası, uçağın kanatları, köprünün ayağı olan bizler; ezilen, sömürülen yine bizler. Bu çarpık sermaye ve kapitalist düzende üşüyen, yürüyemeyen, göremeyen, baskılara uğrayan bizler...

Bizim de bu zenginliklerden faydalanmamızın, fazla çalışma saatlerinden kurtulmamızın, hakkımızı aramamızın, üretimden gelen gücümüzü kullanmamızın zamanıdır. Kapitalist sisteme, onların yarıdakıları taşeronlara günlerini gösterme zamanı gelmiştir. Bizler varsak bu zenginlik var. Kar tanesi sesimizin çığ olabileceğini gösterme zamanıdır. Din, dil, ırk gözetmeksizin işçiler olarak dünyaya, sermaye ve düzenin kölesi olmayacağımızı göstermeliyiz. Biz güneş gibi aydın, bizi kimse söndüremez. İşçilerin birliği, gücü, sermayeyi yenecektir.

Umudun İşçisi

"Etkinlikte işçiler güçlerini gördüler"

Trakya'dan işçiler 'Kavel'den Greif'e... İşgal Grev Direniş Gecesi'ni değerlendirdiler...

Sanovel işçisi: Greif işçilerinin düzenlemiş oldukları etkinlik oldukça anlamlıydı. Bu etkinlikte, işçilerin kendi öz örgütlülüklerini oluşturdukları zaman neleri başarabileceklerini gördüm. Sınıf bilinciyle hareket ettiğimizde neler başarabileceğimizi gördük. 60 gün boyunca fabrikalarını terk etmeyerek taşeronluk sistemine karşı nasıl mücadele ettiklerini işçi sınıfına çok güzel bir şekilde göstermiş oldular. İşçilerin söz yetki karar mekanizmalarına sahip olduklarında neler yapılabileceğini biz işçi sınıfına gösterdiler. İşçilerin birbirlerine bağlılıklarını ve en önemlisi sendikal bürokrasiyi nasıl yendiklerini görmüş olduk. Sendikal bürokrasinin işçilerden nasıl korktuğunu... Nereye kaçarlarsa kaçınlar er ya da geç işçi sınıfı sendika ağalarından hesap soracaktır.

Bu etkinlik tam anlamıyla işçilerin kürsüsü oldu. Son olarak, uzun ve soluklu bir mücadele süreci yaşandı; kazanan Greif işçileri, kazanan işçi sınıfı oldu. Greif işçilerine bu mücadele deneyimini biz işçi sınıfına yaşattığı için teşekkür ediyorum.

Metal işçisi bir kadın: 60 gün boyunca taşeronluk sistemine karşı fabrikalarını işgal eden Greif işçileri biz işçi sınıfına çok önemli deneyim bıraktı. Etkinlik bu yönüyle çok anlamlıydı. Salonun büyük bir kısmını işçiler oluşturuyordu, farklı farklı sektörlerde çalışan

işçiler gelmişti. 60 günlük işgal biz işçi sınıfına şunu bir kez daha gösterdi; kendi iç örgütlülüğüne dayanan bir işgal her zaman için zaferle biter. İşçiler komitelerini kurmuş, kısacası fabrikayı ilmek ilmek dokuyarak bütün bölümlerini örgütlemişler ve o güveni işçi arkadaşlarına vermişler. Bu kolay değil; Greif işçileri bunu başarmışlar ve bize bunu nasıl yaptıklarını gösterdiler. Büyük bir azimle, sabırla, tek başlarına bırakılmalarına rağmen bunu başardılar. Sendikal bürokrasiye karşı nasıl bir mücadele verdiklerini gördük.

Bu etkinlikte işçiler kendilerini gördüler, güçlerini gördüler. Biz işçilere sahip çıkmayan sendika ağalarını nasıl koltuklarından indireceğimizi gördük. Solanda büyük bir coşku hakimdi diyebilirim. Özellikle yakın zamanda fabrikalarını işgal eden Ejot ve Paksan işçilerinin kürsüye çıkması, Greif işçileri adına yapılan konuşma, salondaki işçi ve emekçilerin sendika bürokrasisine ve sendika ağalarına duydukları öfke atılan sloganlarda kendini gösterdi. Söz, yetki ve kararın biz işçiler için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Tabana dayalı bir örgütlülüğün ne kadar önemli olduğunu, onun karşısında hiçbir engelin duramayacağını öğrendik. Etkinlik baştan sona kadar coşkusunu korudu. Özellikle direnen işçiler kürsüye çıktığı zaman salonun coşkusu arttı. Bu etkinliği düzenleyen arkadaşların emeklerine, yüreklerine sağlık.

Kızıl Bayrak / Trakya

DEV TEKSTİL'in sesi Terazidere'de

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) örgütlenme çağrısını tekstil işçilerine taşımayı sürdürüyor. 16 Şubat sabahı DEV TEKSTİL bildirileri İstanbul Terazidere'de dağıtıldı. 07.20- 08.10 saatleri arasında Çelik Çorap önünde gerçekleştirilen bildiri dağıtımıyla Çelik Çorap işçilerine ve çevredeki diğer fabrikalarda çalışan işçilere DEV TEKSTİL'de örgütlenme çağrısı ulaştırıldı. Dağıtım faaliyetinde bine yakın bildiri kullanıldı.

Dağıtımın ardından Ülker işçilerinin direniş çadırına ziyaret gerçekleştirildi. Ülker işçileriyle direniş üzerine sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / GOP

Emek sömürüsüne, baskıya, şiddete ve gericiliğe karşı direnişe, özgürlüğe!

8 Mart'ta mücadele alanlarına!

Devrimci baharın temel gündemlerinden birisi olan 8 Mart yaklaşıyor. 8 Mart sınıf mücadelesinin kazanımı sonucu tarihe geçen ve işçi-emekçi kadınların mücadelesinin simgesi olan bir gündür. Bu yılki 8 Mart'ta da işçi-emekçi kadınlar sokaklarda, meydanlarda eşitlik ve özgürlük taleplerini bir kez daha haykıracaklar. Emek sömürüsüne, baskıya, şiddete ve gericiliğe karşı direnişte olduklarını gösterecekler.

Geçtiğimiz hafta hunharca katledilen Özgecan Aslan şahsında tecavüzün ve kadın cinayetlerinin bu düzenin fitratında olduğu gerçeği bir kez daha gözler önüne serildi. Kadın cinayetlerinin katliam boyutlarına ulaştığı böylesi bir süreçte, 8 Mart çok daha önem kazanmaktadır.

Özgecan'ın Mersin'de vahşice katledilmesi sonrası ülkenin dört bir yanında kadınıyla, erkeğiyle binlerce kişi sokağa çıktı. Her gün 5 kadının katledildiği bu ülkede toplumsal duyarlılığın bu şekilde sokağa taşması oldukça önemli bir gelişmedir.

Toplumsal muhalefet dinamikleri artıyor!

Haziran Direnişi'nden sonra "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" vurgusu emekçilerin sloganlarına yansımaktaydı. Bunun böyle olduğu, kimi zaman kısmi kimi zaman da genelleyen bir şekilde, çeşitli eylemsel süreçlerde görülmüştü. Bunu Soma'da, Ermenek'te, Torun Center'da olduğu gibi iş cinayetlerine karşı yapılan eylemlerde; çevre talanına, HES'lere ve nükleer santral yapımına karşı gerçekleştirilen eylemlerde ve son olarak Özgecan şahsında kadın cinayetlerine ve tecavüzlere karşı yapılan eylemlerde gördük. Bir kez daha biriken öfke önemli bir toplumsal muhalefet dinamiğine dönüşmektedir. Ve bu dinamiğin önemli bir kesimini de kadınların öfkesi oluşturmaktadır. Haziran Direnişi'nin ateşi bir kez daha Özgecan eylemlerinde kadınlar tarafından harlanmaktadır.

Değnilmesi gereken bir diğer önemli mücadele dinamiği ise Kobane direnişinde Kürt kadınlarının yarattığı politik etkidir. Kürt kadınlarının gericici İŞİD çetelerine karşı yürüttükleri mücadele ve kazandıkları zafer kadınlar üzerinde önemli bir moral kaynağı olmuştur.

Sınıfın direniş eğilimi güçleniyor!

Haziran Direnişi'nin simgesel şiarı olan "bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganıyla bütünleşen ve işçi hareketine yeni ölçütler kazandıran Greif işgalinin yanı sıra, son dönemlerde farklı sınıf bölüklerinin hak arama eylemlerinde de bir artış yaşanmakta, işçi sınıfının mücadele eğilimi güçlenmektedir. Metal grevi ile ivmelenen, grev yaşama karşı Ejet'ta, Paksan'da, Demisaş'ta kendine çıkış arayan bu eğilim, Bilecik'te seramik işçilerinin ya da Kayseri'de ağaç işçilerinin eylemlerinde olduğu gibi bir dizi ilde anlamlı çıkışlara konu olabilmektedir.

Sınıfın direnme eğiliminin arttığı, toplumsal muhalefetin çeşitli dinamiklerinin sokaklarda boy gösterdiği böylesi bir süreçte ön hazırlık süreciyle

birlikte 8 Mart çalışmalarının önemi ortadadır. Emekçi Kadın Komisyonları olarak 8 Mart çalışmalarına bu bakışla, devrimci baharı kazanma ve sınıfın direnişini büyütme hedefiyle yükleneceğiz.

Emek sömürüsüne karşı direnişe, özgürleşmeye!

İşçi-emekçi kadınlara yönelik 8 Mart eylem çağrılarının, 2015'te kadınları hedefleyen saldırılara karşı örgütlenme çağrısıyla birleştirilebilmesi gerekmektedir. Bilindiği gibi kadınların hem sermayeye ucuz işgücü olması hem de ucuz işgücü kaynağı üretmesi amacıyla hazırlanan saldırı paketleri yolda. Bir yanda kadın emeğinin azgınca sömürsünü arttırarak, esnek ve kuralsız çalışmayı dayatıyorlar. Esnek üretim, özel istihdam büroları kadınlar üzerinden meşrulaştırılmak isteniyor. Kadınları güvencesizliğe, yoksulluğa itiyorlar.

Diğer yandan da "Kadınlar iş aradığı için işsizlik oranı yüksek" denilerek kadınlara "annelik kariyeri" uygun görülüyor, kadının ev içi köleliği pekiştirilmek isteniyor. Sermayenin ucuz iş gücü ihtiyacını gidermek için kadınlar doğuma teşvik edilmekte, sürekli 3 çocuk baskısı yapılmakta, kürtaj hakları ise gasp edilmektedir. Bu nedenle işçi-emekçi kadınlara sermayenin saldırılarına karşı örgütlenme ve direnme çağrımız, bu yıl ki 8 Mart çalışmalarında temel önemdeki başlıklardan birisidir.

Baskıya, şiddete ve gericiliğe karşı direnişe, özgürleşmeye!

Kadına yönelik şiddetin özellikle AKP gericiliği döneminde tırmanışa geçtiği gerçeği ortadadır. Son 9 yılda 7000'den fazla kadının tecavüze uğradığı bu ülkede toplumsal yaşamın her alanında kadınlar şiddetle karşı karşıyadır. Kadınlar, devletin en

yetkili ağızları başta olmak üzere, ataerkil gericici söylemlerle aşağılanmakta, hakarete uğramaktadır. Kadınların kahkaha atmasından etek boyuna kadar karışılmaktadır. 14 milyon kız çocuğunun 18 yaşından küçükken evlendirilmesi yetmezmiş gibi 6 yaşındaki kızların evlenebileceğini düşünebilen bir karanlık zihniyetin önü açılmaktadır.

Yanı sıra devlet şiddetinin de her geçen gün arttığı bir dönemdeyiz. Devrimci, ilerici kadınlar gerek sokaklarda gerekse zindanlarda ya da gözaltılarda bu şiddetin doğrudan hedefidir. Hele de hazırlanan iç güvenlik paketiyle devlet şiddetinin daha da artacağı ise bir başka gerçektir. Bundan dolayı bu yılki 8 Mart çalışmalarımızda kaynağında kapitalist düzen olan baskıya, şiddete ve gericiliğe karşı mücadele önemli bir başlık olacaktır.

Geleceği kazanmak için güne yüklenelim!

Emekçi Kadın Komisyonları olarak 8 Mart'ta işçi-emekçi kadınların sınıfsal sömürden, cinsel ezilimlikten ve şiddetten kaynaklı talepleriyle birlikte mücadelenin ön saflarında olması için çalışmalarımıza yüklenmeli, örgütlü mücadelemizi büyütmeliyiz.

Özgecan şahsında tecavüzlere, katliamlara karşı sokağa taşan öfkeyi, başta Kürt halkından olmak üzere etnik ya da mezhepsel kimliği nedeniyle ayrımcılığa uğrayan kadınların öfkesini, sömürüye, açlığa, yoksulluğa karşı ezilen işçi-emekçi kadınların öfkesini bu düzenden hesap sorma bilinciyle 8 Mart eylemlerine taşımamızdır.

Son olarak tekrar vurgularsak; 8 Mart sınıfın direniş günüdür. Nice bedellerle tarihe yazılmıştır. Bu tarih uluslararası işçi hareketi ve sosyalizmin tarihinin parçasıdır. Bu tarihe sahip çıkan Emekçi Kadın Komisyonları olarak bu günü alanlarda tarihine yakışır bir şekilde hesap sorma gününe çevirmek için görev başına!

Kapitalizmin kâr yasaları kadının köleliğinin sürmesidir...

Bireyin gerçek zihinsel zenginliği, bireyin gerçek ilişkilerinin zenginliğidir. Kadın ise geçmişten bugüne çok yönlü bağımlılık ilişkileri içerisinde bulunmaktadır. Kocasına iyi bir eş olmalı, onun bütün ihtiyaçlarını karşılamalıdır. O, çocuklarının anası, onları besleyip büyüten, iyi bir evlat yetiştiren, onlar için cefa çeken bir ana olmalıdır. Kadın fedakardır; birçok sorumluluk yüklenir. Evlenip gelmiş olduğu evde sadece kocanın memnuniyeti, çocukların bakımı, ev işleri değil aynı zamanda yaşlı ve hasta anne-babaların tüm ihtiyaçları dışarıdan sağlık hizmetiyle değil tabii ki "iyi bir ev hanımı" olan kadının üzerinden karşılanmalıdır.

Kadınlar çoğu durumda köleliğini, ikinci cins yerine konulmasını, ev işlerinin, çocuk bakımının bir nesnesi haline getirilmesini, erkeğin memnuniyetini sağlayan bir araç olarak görülmesini kabullenir, benimser ve savunur. Bütün gün evde olup temizlik yapmayı, yemek pişirmeyi, bütün zamanını "erkeğine", eşine, çocuklarına adamayı zorunluluğun ötesinde mutluluk verici de görmektedir, bunlardan zevk almaktadır.

Peki kadın üzerinden karşılaştığımız köleliğin, sosyal ezilmişliğin benimsenmesi, savunulmasını nasıl açıklarız? Neye sevindiğimizi, üzüldüğümüzü, mutlu olduğumuzu; kısacası duygularımızın beslendiği maddi zemin nedir? Çıkara, kara, bencillığe, aslolarak kişinin emek gücünden serbestçe yararlanma hakkı olan özel mülkiyete dayanan kapitalist sistemde tüm ilişkiler para ilişkisidir. Yaşamımız da, düşüncelerimiz ve duygularımız da buna göre şekillenmektedir.

Ekonomik temel kar yasalarına göre işletildiği sürece tüm insanlığın ihtiyaçları, tüm insanlık için ortak yapılması gereken işler toplumsal hizmet kapsamında değil bireysel çözümlere bırakılmaktadır. Kapitalizm kadının özgürleşmesinin de ilk adımlarından birini oluşturan çocuk bakımının çözümü için maddi ön koşulları barındırmasına rağmen bunu gerçekleştirmez. Onun kara dayalı yapısı bu iş için gerekli kreşler, çocuk

sarayları vb. projelerin yapılmasını gereksiz görür ya da kamu fonlarından bu iş için ödenek ayırmaktansa hiç para harcamadan kadının ücretsiz emeğiyle bu işi halleder. Bunun için çocuk bakımını kişisel bir iş saymaktadır, tek tek ailelere bırakmaktadır. Çoğu durumda aile içinde kadın, çocuk bakımının ağır ve yıpratıcı yükünü çekmektedir. Bu kadının ekonomik, sosyal yaşama katılmasının önünde bir engel teşkil etmektedir. Bu işin kadına ait bir iş olduğu yönündeki ideoloji ve kültürün sürekli olarak canlı tutulması kadının bağımlılık ilişkisini canlı tutmaktadır. Bu kültür ve bakışın temelinde ise kapitalizmin kar hırsı yatmaktadır.

Çocuk bakımının yanında mutfak işleri, bakım, onarım, dikim vb. ev işleri de kadın üzerinden ücretsiz olarak yerine getirilmektedir ve kadınlar bu işler üzerinden eve bağlanmaktadır. Ortak mutfaklar, yemekhaneler, onarım atölyeleri, dikimevlerinin kurulması, kadının ev içi köleliğinin ortadan kaldırılmasının ön adımlarından birini oluşturmaktadır. Fakat bu işler de ailelerin özel işi sayılmakta, aile içinde yine kadına kalmaktadır. Ev işlerinin tek tek ailelere bırakılması ve her ailenin ayrı ayrı ev aletleri alması kapitalizm için karlı bir pazar yaratmaktadır. Kapitalizmin doğasıyla bağdaşmayan ise kadının ev köleliğine neden olan bu işlerin toplumsal kurumsallaşmalar yoluyla gerçekleştirilmesidir. Ev işlerinin çözümü için gerekli teknoloji ve maddi imkanlar bulunmaktadır. Kapitalizm, yüzlerce işçinin çalıştığı fabrikalarda ortak mutfaklarla yemek sorununu çözebilmektedir. Fakat kadının zihinsel ve kültürel gelişimi için gerekli zamanının yaratılmasını sağlayacak olan ortak aşevleri, mutfak vb. yerlerin kamu fonlarından karşılanması ise kapitalizmin işleyiş mantığına uygun değildir.

Kapitalist toplumda kadınlar üretim hayatında yer alsaydı yine çocuk bakımı ve diğer ev işlerinin

sorumluluğunu üslenmektedir. Üretime katılan kadın bu işlerle birlikte çifte sömürüye maruz kalmaktadır. Kapitalist sömürünün ucuz bir nesnesi haline getirilen kadın işçiler, kapitalizmin yapısal krizleri depreştiğinde ise kapının önüne ilk konulanlar olmaktadır. Kadınlar işsizlik belasıyla üretici etkinlikten de sistemli bir şekilde dışlanmaktadır.

Kapitalizm, kendinden önceki sınıflı toplumlardan devraldığı kadının cins ezilmişliği ve köleliğini çeşitli biçimlerle sürdürmekte ve bu sorunu tekrar tekrar üretmektedir. Tam da bu nedenle kadın sorununun kapitalizm koşullarında çözümü mümkün değildir.

Çözüm kadınla erkek arasında gerçekleşecek bir rol değişimiyle de mümkün olmayacaktır. Çözüm kadın ve erkeğin daha ileri ilişkiler içerisinde özgürleşmesiyle gerçekleşebilir. Bunun koşulları ise tüm insanlığın ortak ihtiyaçları ve ortak işleri için kolektif çözümlerin, toplumsal kurumsallaşmaların oluşturulmasıdır. Bu kurumsallaşmalar ise kadını ve erkeği de belirleyen kölelik ilişkilerinin hüküm sürmediği bir sistemde olanaklı hale gelebilir.

Emekçi Kadın Komisyonları

Direnişçi kadınlar 8 Mart'a çağırıyor

Maltepe direnişçisi Aysel Tepe:

50 küsur yaşıma geldim ama hava karardığında, akşam tek başıma sokağa çıkmaya hala korkuyorum. Biz sokağa dahi çıkamayacak mıyız? Kızlarımız sokağa çıkamayacak mı? Hükümet bunlardan sorumludur, hükümet biz kadınları evlere tıkiyor, çıkmayalım istiyor. Bunlara karşı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ndeyim.

Maltepe direnişçisi Lale Eroğlu: Kadın cinayetlerine dur denilmesi gerekiyor. Kadına yönelik şiddet olaylarında cezaların ağırlaştırılması gerekiyor. Eğitimin de önemli olduğunu düşünüyorum.

Kadınların köle gibi kullanılmasına karşı artık susmayalım. "Cennet anaların ayakları altında" diyorlar ama bize saygı duyulduğunu hiç göremiyoruz. Eşitlik ve özgürlük için 8 Mart'ta alanlardayız.

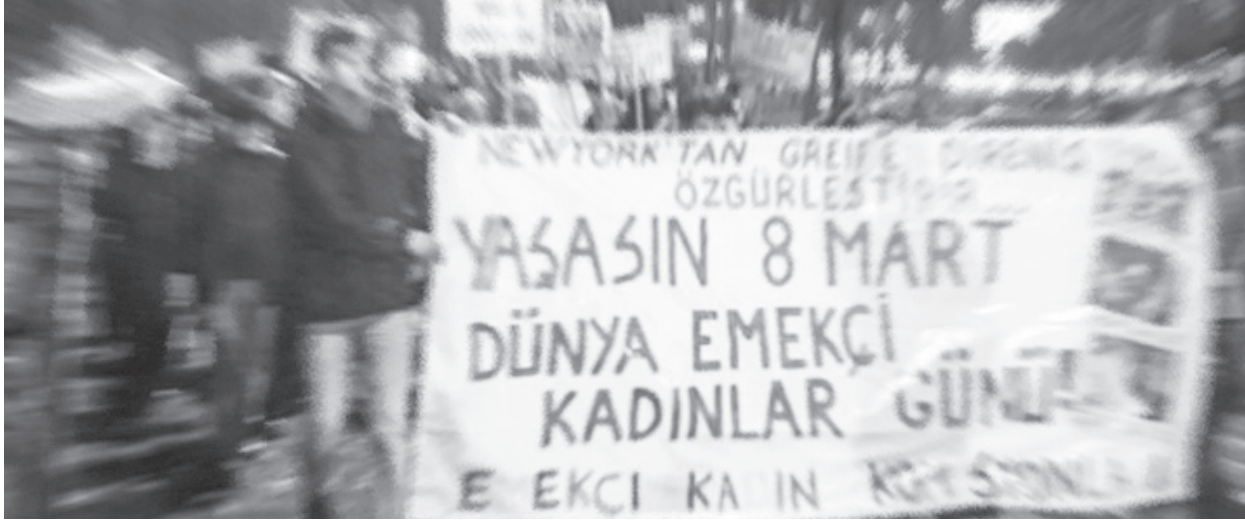
Kiğili direnişçisi Didem Sorhun:

Tüm dünyada kadın işçi ve emekçilerin yaktığı özgürlük ateşiyle, Kobanê' de destan yazan direnişçi kadınların devrimci ruhuyla, ırkçılığa ve her türden sömürüye karşı emeğimize ve onurumuza sahip çıkmak için ben de 8 Mart'ta alanlarda olacağım.

Greif direnişçisi Emel Özyön:

8 Mart'tayım çünkü; New York'ta yakılarak katledilen doküma işçisi kadınlardan bugünlere mücadele bayrağını devralan Greif'in işgalci işçilerindenim. 8 Mart'tayım çünkü; 60 gün boyunca her türlü baskı ve tehdide rağmen direniş alanını terk etmeyen, en önde mücadele eden Greif'in kadın işçilerindenim. New York'tan Greif'e, işçi sınıfının biriken hesabını sermaye devletinden ve onların uşaklığını yapan sendika ağalarından sormak için 8 Mart'ta ben de alanlarda olacağım.

Ankara EKK'nın 8 Mart programı

Ankara Emekçi Kadın Komisyonu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü hazırlıklarının startını verdi. EKK, 15 Şubat günü gerçekleştirdiği meclis toplantısıyla 8 Mart sürecini planladı.

Sermayenin kapsamlı saldırılarının, özellikle AKP iktidarıyla birlikte kadınlara yönelik burjuva gericiğinin tırmandırıldığı bir süreçte gerçekleşecek 8 Mart'ın önemini vurgulandığı toplantıda, Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesinin ardından ülke çapında gerçekleşen yaygın ve kitlesel eylemler değerlendirildi. Haziran'dan bu yana özellikle kadınlarda biriken tepkiyi ve öfkeyi örgütlemenin, kadın işçilere dönük çalışmayla birlikte ele alınmasının önemine vurgu yapıldı.

Kadın işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırılar karşısında "direniş" çağrısının öne çıkartılacağı 8 Mart sürecinde yaygın çağrılar, güçlü ve kitlesel etkinlikler-eylemler örgütlemenin önemine işaret edildi.

Bu temelde;

Emekçi Kadın Komisyonları, 1 Mart günü saat 14.00'te Sincan İşçi Birliği'nde, saat 18.30'da da Mamak İşçi Kültür Evi'nde etkinlikler gerçekleştirecek.

1-6 Mart tarihlerinde ise kadın işçilerin çalıştığı işyerlerine dönük görsel araçlar eşliğinde kitlesel bir katılımı 8 Mart çağrılarının yapılması planlanırken, çağrılar 7 Mart günü Sakarya ve Yüksel Caddesi'ne taşınacak.

8 Mart günü de Emekçi Kadın Komisyonları saat 13.00'te Sakarya Meydanı'nda etkinlik gerçekleştirecek.

Baskıya, emek sömürüsüne, gericiğe ve şiddete karşı "direnişe ve özgürlüğe" çağrısını sanayi bölgelerinde ve emekçi semtlerinde yükseltecek olan Emekçi Kadın Komisyonları, 8 Mart'ta alanlarda yerini alacak.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kadına şiddete karşı faaliyet

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu 14 Şubat günü Bankalar Caddesi'nde kadına yönelik aşağılayıcı açıklamaların teşhir edildiği *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını gerçekleştirdi. Gazete satışı ajitasyonlar eşliğinde yapılırken kapitalist sistemin, sermaye devletinin ve gerici iktidarın kadın cinayetlerinin önünü açan uygulamaları ve söylemleriyle gün geçtikçe kadın cinayetlerinin arttığı vurgulandı. "Daha fazla Özgecanlar yaşanmasın!" denildi.

Burjuva medyanın Özgecan cinayetini sunuş şekline dikkat çekilerek doğru haberin ancak devrimci, sosyalist yayınlarla verilebileceği anlatıldı. *Kızıl Bayrak* gazetesine ilgi oldukça yoğundu.

Emekçi Kadın Komisyonu ayrıca 'kadına yönelik şiddete karşı' imza topladı. İmza standında kadına yönelik şiddetin zemininin sistem tarafından genişletildiği üzerine sohbetler edildi.

Devletin kadın, erkek, çocuk demeden iş cinayetleriyle, şiddetle, staj sömürüsüyle katlettiği belirtildi. Her gün artan işçi cinayetleri, kadın

cinayetleri ve çocuk katliamlarının önüne geçilmesi için örgütlenerek mücadele etme çağrısı yapıldı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için imza standında emekçilerin görüşleri ve iletişim numaraları alındı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Özgecan'ın katili sermaye düzeni

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK), Mersin'de tecavüz edildikten sonra katledilen Özgecan Aslan'a ilişkin yaptığı açıklamada kadın cinayetlerinin kaynağı olan sermaye düzenine karşı mücadeleye çağırdı.

EKK'nın açıklaması şöyle:

"Mersin'in Tarsus ilçesinde birkaç gündür kayıp olan Özgecan Aslan'ın yanmış cesedine 13 Şubat günü ulaşıldı. Özgecan'ın Çamalan Köyü yakınındaki Cin Deresi yatağında bulunan yanmış cesedi Adana Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Ailesinin eşyalarından teşhis ettiği Özgecan Aslan, Çağ Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü 1'nci sınıf öğrencisiydi. Okuldan sonra eve dönmek için bindiği minibüste, şoför Suphi Altındöken, babası Necmettin Altındöken ve Fatih Gökçe adlı 3 kişi tarafından tecavüz edildi. Özgecan'a minibüste tecavüz edenler onu bıçaklayarak öldürdükten sonra benzin döküp yakarak dereye attılar. Olayı gerçekleştiren 3 kişi yakalandı ve suçlarını itiraf ettiler.

Yüzyıllardır kapitalist sistemde kadınlar sömürülmekte, köle olarak alınıp satılmakta, tecavüze uğrayıp katledilmektedirler. Medya üzerinden bedenleri bir meta haline dönüştürülmektedir. Bu düzenin 'adalet saraylarında' tecavüz edenler aklanırken, tecavüze uğrayan kadınlar bir kez daha aynı şiddete maruz kalmaktadırlar. Kapitalist sistemin olduğu her alanda kadına uygulanan tecavüz ve şiddet aynı orandadır. Hindistan'da, otobüste 6 kişinin tecavüzüne uğrayan Amanat ile, Mersin'de Özgecan'ın uğradığı tecavüz ve cinayet aynı sistemin bir sonucudur. Polis korumasında olmasına rağmen katledilen kadınlar, adalet saraylarında iyi hal indirimiyle teşvik edilen tecavüzcüler, gerici iktidarın kadın düşmanlığını arttıran söylemleriyle her gün kadın cinayetleri artmaktadır.

Kadın cinayetlerine karşı sokaklara inmek, sesimizi duyurmak toplumun ilerici güçlerinin görevidir. Kapitalist sistemin kurumlarında çözüm bulunamayacağını biliyoruz. Çözümün bizim ellerimizde, mücadelemizde olduğunu, işçiler ve emekçilerle beraber kuracağımız sosyalist toplumda mümkün olduğunu da biliyoruz.

Emekçi Kadın Komisyonları

14 Şubat 2015"

Liselerde Özgecan fotoğraflarına engelleme!

İstanbul Kartal'daki çeşitli liselerde okuyan DLB'liler Özgecan'ı unutmadı.

Kartal Hacı Hatice Bayraktar Lisesi'nde Özgecan'ın katledilmesini protesto etmek isteyen DLB'lilere okul müdürü tehditler eşliğinde müdahalede bulundu. Pankartın binadan sallandırılmasına müdahale eden müdürünü teşhir eden DLB'liler ve diğer liselilerin yuhalamaları karşısında okul müdürü çareyi uzaklaşmakta buldu.

Cevizli İmam Hatip Lisesi öğrencileri güne başlarken Özgecan'ın fotoğrafları ile okul duvarlarını süslediler. Katliama tepki olarak siyah giyen öğrenciler okul tahtalarına yazılar yazdılar. Okul müdürünün koridorlardaki resimleri yırttığı öğrenildi.

Ertuğrul Gazi Lisesi'nde yaka fotoğrafları dağıtıldı. Siyah giyen öğrenciler Özgecan'ın katledilmesini protesto etti.

Kartal Şehit Öğretmen Hüseyin Arman Lisesi'nde siyahlar giyilirken, yaka fotoğrafları takıldı ve sınıf tahtalarına yazılar yazıldı.

Kartal Endüstri Meslek Lisesi'nden DLB'liler ise Özgecan'ın katledilmesi ve okulda yaptıkları protestolara dair görüşlerini şu şekilde dile getirdiler:
- *Bugün okula gittiğimde sınıf tahtasına "Özgecan ölümsüzdür" yazarak Özgecan'ın katledilmesini protesto ettim. Sınıfa gelen öğretmen ise; "Her canlı bir gün ölür. Özgecan nasıl ölümsüz olur. Her canlı ölümü tadacaktır" dedi. "Ben de evet her canlı bir gün ölür ama Özgecan unutulmayacak. Biz de ailesi de onu unutmayacağız" dedim.*

Bir DLB'li olarak Özgecan'ı sınıfta böyle andım. Tüm liselilerin de Özgecan'ı anmasını istiyorum.

- Özgecan Aslan'ın öldürüldüğü haberi gündeme geldiğinde tepkiler oldu. Okulumuzda da pek çok öğretmenimiz bu katliama duyarsız kalmadı, protestolara gitti. Sınıflarda "Özgecan ölümsüzdür!" yazıları yazıldı. Bu haksızlığın unutulmamasını istiyoruz. Eğer bu konuda bir şeyler yapılmazsa

kadınlar haksızlığa uğramaya devam edecek. Buna bir dur demeli!

- Merhaba arkadaşlar, Özgecan Aslan'a yapılmış olan eziyetin, işkencenin, cinayetinin, tecavüzünün hesabı sorulmalıdır ve sorulacaktır.

Kadına ve erkeğe yapılan bütün bu olaylara neden hala susuyorsunuz? İlla sizin de mi başınıza gelmesi gerek. Bu işkencelerin, eziyetin, şiddetin hiçbir zaman sonu gelmeyecek. Neden susuyor ve korkuyoruz?

Susmayın, sesinizi duyurun!

Baskıya rağmen mücadele kararlılığı

Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi'nde pankart açan liselilere yönelik baskı politikası işleten okul idaresi 17 Şubat günü bunu protesto eden öğrencilere disiplin soruşturması açtı.

Öğrencileri tek tek sorguya alıp ifade imzalattı. Eylem sırasında fotoğraf çeken öğrencilere "Devrimci Liseliler Birliği'ne mi göndereceksiniz bu fotoğrafları" diye soruldu.

Eğitim Sen İstanbul 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet

Aydoğan okula giderek okul müdürü ile bir görüşme gerçekleştirdi. Liselilerin gayet normal bir tepki gösterdiğini belirten Aydoğan, yaratılmak istenilenin korku ortamı olduğunu vurguladı.

Kartal DLB Bankalar Caddesi'nde eylem gerçekleştirdi. DLB, "Liseliler sokakta hesap soruyor!" sloganları ile Özgecan cinayetini lanetlerken, baskılara karşı da "Yaşasın Devrimci Liseliler Birliği!" sloganını attılar.

"Özgecan'ın katili sermaye devleti!" sloganları ile Bankalar Caddesi'nden yürüdüler. Ajitasyonlarda liselerdeki Özgecan eylemlerine tahammülsüzlüğünü duyurdular. "Korkuları olmaya devam edeceğiz!" denerek açıklama sonlandırıldı.

Kartal Şehit Öğretmen Hüseyin Ağırman Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nde "Tecavüz suçtur! Özgecan'ın hesabını liseliler soracak! / Devrimci Liseliler Birliği" pankartı okula asıldı.

Kartal Süleyman Demirel Anadolu Lisesi Dayanışması, öğle arasında okul bahçesinde bir araya gelerek hazırladıkları dövizlerle birlikte Özgecan'ın hesabını soramaya çağırdı. Okunan metnin ardından öğretmenlerin müdahalesi gerçekleşti.

Öğrenciler metni okuyana kadar dağılmadı ve ardından okul müdürü devreye girerek "haklısınız ve tepkinizi veriniz" dedi. Ardından eylem sonlandırıldı.

Kartal Hacı İsmail Gündoğdu Çok Programlı Anadolu Lisesi'nde ise tahtaya yazılar yazılarak Özgecan'ın katledilmesi teşhir edildi.

Liseliler Özgecan için eylemdeydi

16 Şubat günü Eski Çarşı içinden yürüyen liseliler döviz ve sloganlarla kadın cinayetlerinin hesabının sorulacağını haykırdılar. Kent Meydanı'na yürüyen liseliler "Katil var!", "Özgecan Aslan ölümsüzdür!", "Hepimiz Özgecan'ız öldürmekle bitmeyiz!" sloganlarını attı. Kent Meydanı'nda ise liseliler adına liseli bir kadın basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasında kadın cinayetlerinin arttığı ve devletin katilleri koruduğu ifade edilerek kadın cinayetlerine karşı mücadele edileceği vurgulandı.

Farklı farklı liselerden katılımın olduğu eylemde liseli genç kadınların cinayete karşı öfkeli oldukları gözlemlendi. Eylem basın açıklamasının ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Liselilerin Sesi / Kartal

"Burjuva gericiliği katiller yaratmaya devam ediyor..."

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Özgecan Aslan'ın katledilmesine ilişkin yaptığı açıklamada, kadın cinayetleri, taciz ve tecavüzü yaratan sisteme karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

DGB'nin açıklamasını sunuyoruz:

"20 yaşındaki bir üniversite öğrencisi olan Özgecan Aslan Mersin-Tarsus'ta bindiği dolmuşun şoförü tarafından tecavüze uğradı, bıçaklandı ve yakılarak bir dereye atıldı. Babası ve ülkücü arkadaşı da bu katliama ortak oldu. 7 Şubat günü arkadaşlarıyla bir fotoğraf paylaşıp altına 'Fatmagül'ün Suçu Ne? filmi izlerken yazarlar aradan bir hafta geçmeden Özgecan'ı katlettiler. Elleri silahlarla, kurt işaretleriyle poz verenler, bu düzenin milliyetçi gerici ideolojisinden beslenenler bu olayda rol alıyorlar. Bu hiç de tesadüfi değildir. Burjuva gericiliği katiller yaratmaya devam ediyor."

Tecavüzcülerin aklandığı, kadının cinsel bir obje, bir meta olarak görüldüğü; başı açık, kahkaha atan, gece arkadaşlarıyla gezen her kadının suçlu ilan edildiği; 'kızlı-erkekli' aynı evde kalınmasından rahatsızlık duyulan, özel mülkiyete dayalı sistemin sonucu olarak kadın üzerinde de mülk edinebileceği sonucu çıkarılan bir düzende tecavüzler, kadın cinayetleri her daim var olacaktır.

Mesele sadece tecavüzcülere, katillere karşı mücadele etmek değil, onları yaratan, sokağa salan, koruyup-kollayan, mahkemelerde aklayan düzene karşı mücadele etmektir. Bu sömürü ve meta düzeni yıkılmadıkça, onun mülkiyetçi, baskıcı, her şeyi metalaştıran kültürü de yıkılmayacaktır. Yeni bir dünya yeni bir kültür için mücadeleye...

Devrimci Gençlik Birliği
14 Şubat 2015"

Aksaray DGB'den Özgecan için eylem

Aksaray DGB, Mersin'de katledilen üniversite öğrencisi Özgecan Aslan için 18 Şubat günü basın açıklaması yaptı. DGB, kent merkezinde düzenlediği basın açıklamasında kadına karşı şiddeti meşrulaştıran, kadını ikincileştiren ve eve hapseden kapitalist sistemi ve dinci-gerici zihniyeti teşhir etti. "Kadını erkeğin özel mülkümü gibi gösteren ve toplumu bu gerici zihniyette örgütleyen, sömürü sisteminin kendisidir" dedi.

Basın açıklamasında DGB'liler "Özgecan'ı unutmaya unutturma!", "Kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!" ve "Katillerden hesabı emekçiler soracak!" sloganlarını haykırdı.

"Bizler biliyoruz ki insanca yaşanabilir bir dünya için eşitsizlikten, şiddetten, sömürden uzak bir yaşam, toplumun kadın erkek omuz omuza örgütlü mücadelesinden geçmektedir" denilen basın açıklaması sloganlarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Aksaray

DGB: Yeni Özgecanlar olmasın

Ankara'da Devrimci Gençlik Birliği, Özgecan'ın katili sermaye devletinden hesap sorma çağrısı yaptı. 'Yeni Özgecanlar olmasın' diyerek mücadeleye çağırın DGB'liler 17 Şubat sabah saatlerinden itibaren Hacettepe Üniversitesi Beytepe yerleşkesinde faaliyetlerine başladılar.

Okulun birçok noktasına Özgecan olayını anlatan ve mücadeleye çağırın duvar gazeteleri asıldı. Bunun yanı sıra hazırlanan dövizler de edebiyat, biyoloji bölümleri ve kütüphane bölgesinde kullanıldı.

Yaygın faaliyet yazılımlarla güçlendirildi. 'Özgecan'ın katili sermaye devleti!', 'Özgecan için isyandayız!' ve 'Özgecan Aslan ölümsüzdür!' yazılımları Beytepe'nin merkezi noktalarına yapılarak öğrencilere seslenildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Özgecan'ın öfkesiyle 8 Mart'a hazırlık

Mersin'de üniversite öğrencisi Özgecan Aslan'ın katledilmesi üzerine 17 Şubat'ta Ege Üniversitesi'nde afiş yapan DGB'liler, 18 Şubat günü de Hazırlık Fakültesi önünde yazılıma yaptı. "Bu düzen size insanlığınızı unutturacak!", "Kadın cinayetlerine son!", "8 Mart'ta devrimci saflara!" şiarlı yazılımlar yapan DGB'liler, afişlerle ve yazılımlarla, tecavüzü ve katliamları meşrulaştıran, katilleri aklayan düzene karşı öğrenci gençliği mücadele etmeye, 8 Mart'ta devrimci saflara çağırıldı.

İzmir Devrimci Gençlik Birliği'nin 8 Mart programı şöyle:

* 20 Şubat Cuma / Saat: 18.00 / Film gösterimi: Ekmek ve Güller - Breads and Roses

* 25 Şubat Çarşamba / Saat: 19.00 / Panel: Feminizmle ideolojik mücadele ve kadın sorununa devrimci çözüm

* 28 Şubat Cuma / Saat: 18.00 / Film gösterimi: Yokmuşum Gibi - As if I am not there

* 6 Mart Cuma / Saat: 18.00 / Film gösterimi: Tek Başına - North Country

Yer: Alsancak Gençlik Kültür Evi
Adres: 1468 Sokak. Alsancak Mahallesi-Alsancak Gar Yakını

Telefon: 0506 168 62 92

Eylem programı:

Tarih: 8 Mart Pazar

Saat: 15.00

Yer: Karşıyaka İZBAN

Eğitimde gericiiliğe karşı okul boykotu!

Alevi örgütleri, Eğitim Sen ve siyasal güçlerin çağrısıyla eğitimde gericileşmeye karşı 13 Şubat günü okullarda boykot gerçekleştirildi. Boykotun hayata geçirildiği bölgelerde eğitim emekçileri, Alevi örgütleri, öğrenci ve veliler sokaklara çıktı. Okul boykotu baskı ve gözaltılarla karşılandı. Boykotun hayata geçirilmek istendiği birçok okulda idare-polis eliyle eylemler kırılmak istendi. Öğrenciler tehdit edildi.

İstanbul

Şişli'de gerici eğitime karşı greve çıkan eğitim emekçileri, okulları boykot eden öğrenciler ve veliler bir araya gelerek karanlığa teslim olmamak için mücadeleye devam edeceklerini belirtti. Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube Şişli İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sancaktepe ve Çekmeköy'de Eğitim Sen, öğrenci ve veliler biraraya gelerek okulların önünde eylemler gerçekleştirdiler. TOKİ Lisesi, DMO Lisesi, 60. Yıl Lisesi ve Ortaokulu önünde buluşarak yürüyüşe geçen kitle Demokrasi Caddesi girişinde buluştu. Buradan İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün önüne gelinerek açıklamalar yapıldı.

Eğitim Sen İstanbul 5 No'lu Şube, "Karanlığa teslim olmayacağız" şiarıyla Kartal Uğur Mumcu Mahallesi'nde bulunan Hacı Hatice Bayraktar, Milli Eğitim Vakfı Ortaokulu ve Yukarı Mahalle'de bulunan Zekeriya Göçer İlköğretim Okulu'nda basın açıklamaları gerçekleştirdi.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) de okul önünde "İşgal, boykot, direniş" şiarlı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdi. Sarıgazi'de boykot eyleminin yapıldığı Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi önüne kamp kuran polisler okul girişini akreple kapattı.

Gazi Mahallesi'nde Şair Abay Lisesi öğrencileri

İzmir'de polis saldırısı

İzmir'de Basmane Meydanı'nda toplanan emekçiler buradan Konak Meydanı'na yürüyeceklerdi.

Devrimci Liseliler Birliği'nin "Osmanlıca değil mücadelenin dilini konuşuyoruz/DLB" pankartıyla katıldığı eylemde Basmane Meydanı'nda toplanan kitlenin Konak Meydanı'na yürümesi polis tarafından engellendi.

Emekçilerin barikata yüklenmesiyle polis saldırısı başladı. Polis kitleyi Fuar içine sürükledi ve onlarca kişiyi gözaltına aldı. Onlarca kişi ise yaralandı. Polis Fuar alanında Tüm Bel-Sen'in işyeri temsilcilerini de basıp gözaltı yaptı. Polis Kamera Sokak muhabiri Kazım Kızıl'ı da Konak Meydanı'nda çekim yaparken darp ederek gözaltına aldı. Eyleme KESK şubeleri, DLB, DGB, HDP, SDP, Kaldıraç'ın da aralarında bulunduğu birçok kurum katıldı.

İzmir Aliğa'da da Alpoğuz Lisesi'nin önünde toplanan Eğitim Sen Aliğa Temsilciliği ve destekçi kurumlar Demokrasi Meydanı'na kadar yürüyüş düzenledi.

de boykota gitti. Sarıyer'de Eğitim Sen öncülüğünde Kadıköy'de boykotu hayata geçiren öğrenciler yürüyüş gerçekleştirdi. Kadıköy'de İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde Eğitim Sen'le beraber basın açıklamaları gerçekleştirildi.

Kağıthane'de boykotu hayata geçiren öğrenciler, veliler ve eğitim emekçileri İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı. Sultanbeyli'de de Fatih İlköğretim Okulu önünde toplanan öğrenci ve veliler gerici eğitim dayatmalarını protesto etti.

Eğitim emekçileri, sabah okul ve ilçe milli eğitim müdürlükleri önünde yaptıkları eylemlerin ardından Beyazıt'ta toplandı. Okulları boykot eden öğrencilerin de katılımıyla binlerce kişi İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdü. Yürüyüş boyunca "Karanlığa teslim olmayacağız!", "Gerici ırkçı eğitime hayır!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı. Eyleme ilerici güçler de destek verdi. Ortak açıklamayı KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Özev yaptı. Özev, geçtiğimiz 12 yıl içinde bilime tamamen aykırı olan politika ve uygulamaların arttığını ifade ederek zorunlu mescit gericiliğine, müfredatta dini söylemlere dikkat çekti.

Ankara

Mamak'ta Ege Lisesi, Tuzluca'yır Anadolu Lisesi ve bölgedeki ilkokullarda boykota katılım yüzde yüze yakın olurken Tuzluca'yır Meydanı'nda toplanarak burada eylem ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Batıkent'te ise iki ayrı eylem gerçekleştirildi. Birleşik Haziran Hareketi metroda toplanarak meydana yürürken BDSP'nin de destek verdiği diğer bileşenler Batıkent Lisesi'nden metroya yürüdü ve burada bir şenlik gerçekleştirildi. Dikmen ve Sincan'da da eylemler yapıldı. DLB'liler bu eylemlere katılım sağladılar ve kimi bölgelerde bildiri dağıtımları gerçekleştirdiler.

Tüm kollar saat 13.30'da YKM önünde toplandı. Yerellerdeki eylemlerin ardından merkezde de Milli Eğitim Bakanlığı'na yürünerek gerici eğitim politikaları protesto edildi. İlerici ve devrimci kurumlar eyleme destek verirken özellikle liselilerin eyleme katılımı ve coşkusu dikkat çekti. DLB de "Dinci-gerici eğitime karşı İŞGAL, BOYKOT, DİRENİŞ!" şiarlı pankart, döviz ve flamalarıyla eylemde yerini aldı. Aynı zamanda BDSP ve DGB de yürüyüşe katılım sağladı.

Bursa

Boykot kapsamında gerçekleştirilen yürüyüş için Ünlü Cade'de bir araya gelen yüzlerce kişi İnönü ve Cumhuriyet Caddeleri üzerinden Fomara Meydanı'na yürüdü. Eyleme Eğitim Sen ve Alevi dernekleri pankartlarıyla katıldı. BDSP, BHH, Halkevleri, HDP, Partizan, EMEP, Liseli Genç Umut ve Dev-Lis'in katıldığı eylemde DİSK ve TMMOB'den de temsilciler yer aldı.

Kayseri

Eğitim Sen, Hacıbektaş Veli Kültür Derneği ve aralarında BDSP'nin de olduğu devrimci ve ilerici güçlerin çağrısıyla bir araya gelen yüzlerce emekçi

ve genç bir günlük okul boykotu eylemine katılmak için Eğitim Sen Kayseri Şubesi'nin bulunduğu binanın önünde toplandı.

Meydanı'na yürünmesinin ardından Eğitim Sen Şube Başkanı Ulaş Apaydın basın açıklaması yaptı. Kayseri'de son aylarda gerçekleşen bu en kitlesel eyleme gençlerin katılımı dikkat çekti. Ayrıca, Hacıbektaş Veli Kültür Derneği'nin kitlesel katılımı da göze çarptı. Eylemde DLB'liler dövizleriyle yer aldılar.

Çorum'da eğitim emekçileri iş bırakarak laik, bilimsel, anadilde eğitim talebiyle yürüyüş gerçekleştirdi.

Bartın'da iş bırakan eğitim emekçileri sendika binası önünde buluşarak eski belediye binası önüne yürüdü.

Manisa Lisesi önünde toplanan Eğitim Sen üyeleri ve destekçi kurumlar İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüyüş düzenleyerek AKP'nin eğitim politikalarını protesto etti.

Eylemde basın açıklamasını Eğitim Sen Manisa Şube Başkanı Metin Demirel yaptı.

Antalya'da Eğitim Sen öncülüğünde öğrenciler ve velilerin katılımıyla yürüyüş gerçekleştirildi.

Mersin'de Forum AVM önünden Yenişehir Cemevi'ne yürüyüş gerçekleştirildi. Cemevi önünde Alevi Kültür Dernekleri ve Eğitim Sen adına konuşmalar yapıldı.

Adana'da Adana Emek ve Demokrasi Platformu tarafından gerçekleştirilen ve Eğitim Sen önünde başlayan eylemde İnönü Parkı'na yürüdü. Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Ahmet Karagöz basın metnini okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara - Bursa - Kayseri - Mersin- Adana

"İşime karım dedim, karıma Kavel diyeceğim!"

Başkaldıran dizelerin işçisi

K.Ehram

Biz ki karımıza Kavel dedik. Ve Temmuz koyduk oğullarımızın adını, emek koyduk adını yavrumuzun. İşçi ellerin tadını, aydın gözlerin balını sevmeyi bildik. Temmuz gibi sıcak ve bereketli. Öfkede fırtına, sevgide deniz. Ve adı gibi korkusuz, uykusuz. Su gibi ilerlerken yangın ve işlerken kıtlık karanlığı, bizde bitmeyen kavga onda, bizden de proleter temmuz!

Maolar, Mevlanalar, Lenin'ler oldu çılgığımız hey bekleroğlu! Galileolar, Gagarinler... Proton'lar, Luna'lar uzayda. Yani şudur ki diyeceğimiz, taze bir kan gibi dolaştık yeryüzünde. Yeşili Çin'den, kırmızı Afrika'dan... Baltazar bayramlarına kanacak zaman değildi. Kırkkolum, iğriboynum sağırkapım diye diye çağırdık karataşın ortasına bilcümle dilsizi: vaktidir direnmenin, vaktidir şimdi! Karataş ha çatladı ha çatlayacak...

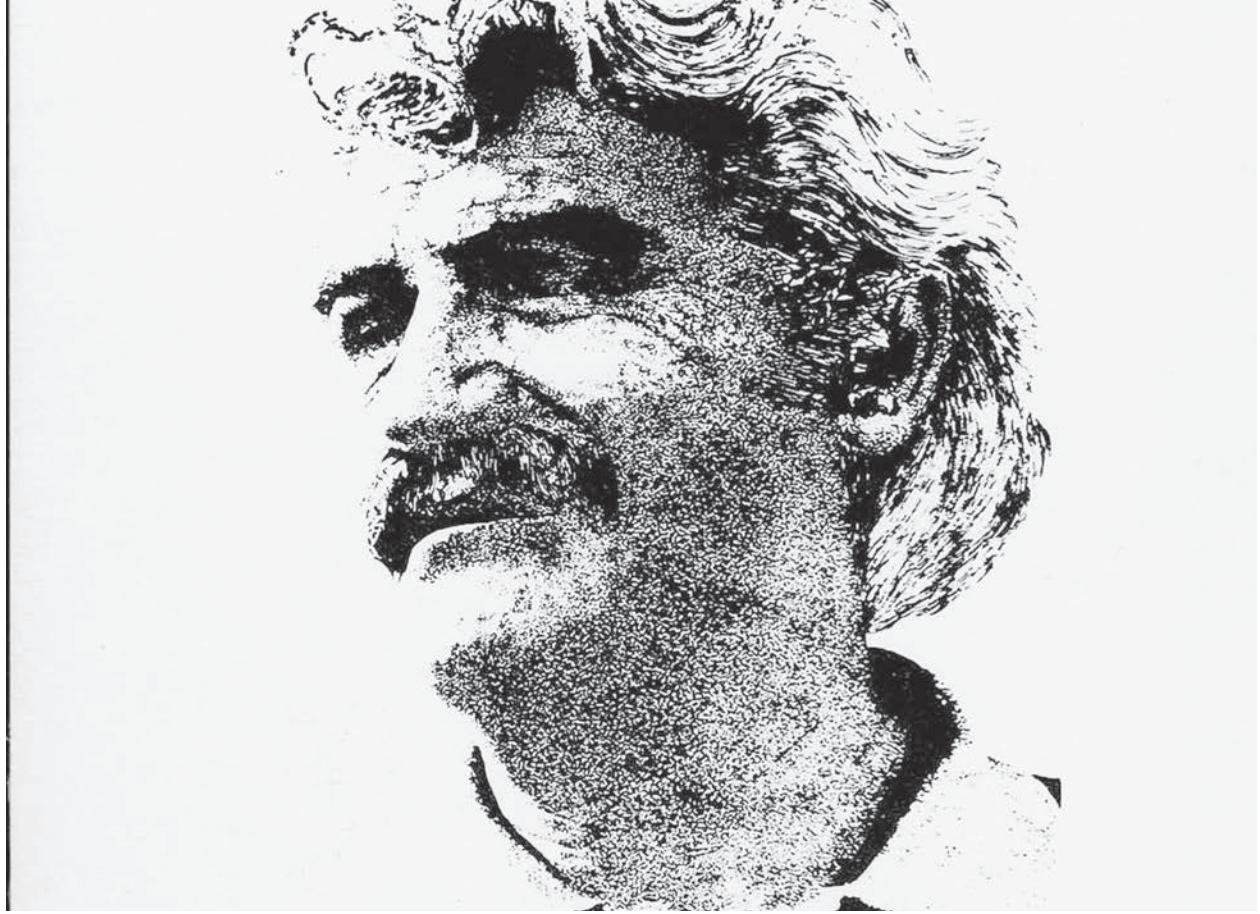
Ay doğar bedir bedir, yel eser ılgıt ılgıt. Biz müzik dinler ağlardık, güller açar ağlar... Uyanınca kırlangıçsız sabaha, yalnızlığı ölüm gibi yaşardık. İnanmıştık güzelliğe, çirkinlikten kaçardık. İlkokulu zor ile okuduk, babamız bir fukara hademe o okulda. Parasız yatılı oldu ekmeğimizin yüksek tahsili.

Sivas yakın, Sivas uzak... Sivas'a gerek gitmek, gitmek gerek yol, yol gerek para. O halde ayağa gerek yürümek -altmış kilometre- fakat pabuç nerede? Sonu yok hayatta derdin ve mizahın. Çıkmıştık bir kere yol eylediğimiz Sırat'a, inşaatta da çalıştık, kara kalem portresini de çizdik kahvehanelerde insanların. Abeceden geçirdik kıracın çekirgesini.

Lakin okulu okunmayan bir mesleğin erbabı olduk. Ve böylecek şair yaşadık. Böylecek şair öldük. Sanatımız, tabelalara boyadığımız, Elbistan'dan Nevşehir'e mahpusluk yattığımız ve taşı taşıdığımız oldu. İşçiliğimiz şiire kaldı. O vakit mesleği olmayan ömre bedel bir okulun öğrencisi olduk. Ve böylecek devrimci yaşadı şiirimiz. Devrimci olduğundandır ölmedi şiirimiz.

Haziran üç 1963, Haziran iki 1970... Nazım, Nazım Hikmet! Kemal, Orhan Kemal! Aynı sınıfın saflarında kalem tutanlar idik, işçisi olduğumuz şiirde ustanın çirağı olmayı bildik. Bildik de 1963'lerde yaşanılanları, 1976'lara ancak böyle döküldük.[1] On üç yıl... İşte siz buradan sorun yüreğimizi. On yıllar öncesinden ölmesi zor Haziranlar'ı tarifleyebilmemizden sorun bilincimizi. Çünkü şiirimiz dünü, bugünü ve yarını birlikte kavrar. Çünkü şiirimizin maddesi tarih; sütü taş, toprak, yaprak, kuş ve gördüğümüz her şeydir bizim.[2]

Aç gözlü sömürgeciğe karşı dağlarda silah atmayı sevdi, silah taşıdık gizli gizli, dünyanın bütün devrimlerine. Açlıktan, sefaletten, geri kalmışlıktan, sömürülmeden ve emperyalizmden şikâyet edilerek bunlar üzerinde kurulmuş olan düzenin değiştirilmesi özleminin ifade etmişiz[3] diye aldılar talebeleri, çaktılar dört yanımıza birer duvar. Kızılırmak akıyordu. Köprü çürüktü. Dalga taşı oya oya... Türküler çoğala çoğala... Öfkeler kızara kızara... Ve işte bezirgânlar gördüler yıldızlarının düştüğünü; pencereler açıla açıla, kapılar kırıla kırıla, Kızılırmak aka aka... Bir şeylerin hem bir arada hem ayrı olduğunu, bir şeylerin akıyor ve hep akıyor olduğunu, bir şeylerin Heraklit ve

Baböf'ün anlattığı gibi olduğunu en iyi Kızılırmak'tan, Ağlasun'dan öğrendik. Şiirimiz hayat gibi, hayat nehir gibi akıyordu...

Sen de bir nehirsin ey yolcu. Senin de varmak istediğin bir yer var. Gerçekten varmak istiyorsan oraya, nehirlerle iyi bak. Engeller nasıl aşılır, öğren nehirlerden. Yarı yolda yok olup gitmek değildir amaç, nehirler gibi akıp, nehirler gibi ulaşmaktır oraya, ey yolcu.

Katılmasak da sazlı sözlü günlerine, biz seni sevdi, dostlarımızı sevdi her zaman. Varsın bulsun sizi diye uçurduk merhabamızı güvercinlere.

"Geç mi kaldık? Yoo... Bu da bizim gerçeğimiz!"[4]

KAYNAKLAR:

Hasan Hüseyin Korkmazgil, *Acıyı Bal Eyledik* (1973), *Kızılırmak* (1966), *Ağlasun Aysafağı*(1972), *Haziranda Ölmek Zor*(1977), *Acılara Tutunmak*(1981), *Kavel*(1963).

1- **Hasan Hüseyin Korkmazgil**, "*Haziran'da Ölmek Zor*" şiirine dipnot, 1977.

2- **Azime Korkmazgil**, "*Hasan Hüseyin O Şiirleri Nasıl Yazdı?*", *Yusuf Yavuz ile Röportaj*, Oda Tv, 23 Nisan 2012..

3- **Yargıtay İlamı**, 10 Eylül 1969. Akt. *Hasan Hüseyin Korkmazgil*, "*Köprüye Varınca Köprü Yıkıldı*", Ankara, 1971.

4- **Hasan Hüseyin Korkmazgil, Azime Korkmazgil'e 3. Mektup**, 7 Ağustos 1963. Akt. *Soner Yalçın*, "*Şair Hasan Hüseyin ile Öğretmen Azime'nin Bitmemiş Aşk Hikâyesi*", *Hürriyet*, 7 Ekim 2007.

Silâh ve şarkı

*Ben bütün karanlıkları bunlarla yendim
Doğacak çocuğumun kanında esen
Emekçi karımın dimdik bakışlarında
ve çetelerin sipsivri uykusuzluğu
silâh ve şarkı*

Hasan Hüseyin Korkmazgil

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/07 * 20 Şubat 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Özgecan'ın katillerini tanıyoruz!

Özgecan'ı katledenler, Hindistan'da, Bosna'da tecavüz edenlerle aynıdır.

Özgecan'ın katillerinin arkasında, hergün onlarca tecavüzcü katili aklayanlar var!

Özgecan'ın katillerinin arkasında, kadınların giyimine, arkadaşlıklarına, kaç çocuk doğuracağına karar verenler var!

Özgecan'ın katillerinin arkasında toplumu gelenek-göreneklerle, dinsel gericilikle kuşatan, kadını aşağılayan, cinsel kimliğine ve bedenine hükmedenler var!

Özgecan'ın katillerinin arkasında, kadınları fabrikada-atölyede azgınca sömüren, onu çifte sömürüye ve ikinci sınıf insan muamelesine maruz bırakan, savaşlarda yıkım, ölüm ve tecavüzle karşı karşıya bırakan, tüm insanlığı yozlaştıran sistem var!

Bu sistemden, sistemin hukukundan, adaletinden Özgecanlar'ın katillerini, tecavüzcüleri yargılanması beklenemez. Çünkü tecavüz ve kadın cinayetleri bu sistemin "fıtratında" var.

Kahrolsun kadını sömüren, aşağılayan, onu ikinci sınıf insan konumuna koyan, cinsel kimliğinden kaynaklı şiddete, tacize, tecavüze maruz bırakan kapitalist sistem!

Özgecan'ın katili sermaye düzenidir...

KATİLLERDEN HESABI EMEKÇİLER SORACAK!